

BURMESE
CLASSIC
.com

အချစ်

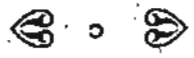
မိုးကြော့နှင့်ဆီပုံဖြင့်

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၆

အသင်၏ဆက်လက်ထွက်ရှိလာမည့်စာအုပ်များ

- ၁။ ည၏ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့တတ်သော
ယခုလ
- ၂။ မိုးပြောတဲ့နှင်းဆီပုံပြင်
ဆက်လက်၍
- ၃။ ဝိုင်ချိုချိုလေးတစ်ခွက်
- ၄။ ကောင်းကင်ဘုံသို့တမ်းချင်းတစ်ပုဒ်
- ၅။ ကြင်ယာတော် ခခလေး
- ၆။ ပန်းနုရောင်သင်္ကေတလေးရဲ့အနားသတ်မှာ
- ၇။ ရင်သို့ကြွေလင်း လတစ်စင်း
- ၈။ စံပယ်တခင်းပေးရန်ရှိသည်။
- ၉။ အကြင်နာတကယ်စစ်ရင်
- ၁၀။ အချစ်မှော်နှင့်တဲ့အမုန်းယာဉ်

“သူတို့လာပြီ”

ကျွန်တို့ ကျွန်တို့ ဖြစ်နေကြသော ကျောင်းသားတစ်စု
မီးကိုရေနဲ့ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ကန်တင်း
ထဲဝင်လာသော ကျောင်းသူနှစ်ယောက်က သူတို့၏အာရုံကိုအပြည့်
အဝ သိမ်းကျုံးယူငင်သွားကြသည်။

“မေဧကရီ”ဆိုသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပမာ လှပသော သင်္ချာမေဂျာကွင်းနှင့် သူမရဲ့မဟာတံတိုင်းကြီးလို့ အားလုံးတက သမုတ်ထားကြတဲ့ မျက်နှာတည်တည် တင်းတင်းလေးနဲ့ “နီတျာတျာ”။ အခုတလော ကျောင်းသားအားလုံး၏ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ မေဧကရီထက်ပိုပြီး “နီတျာတျာ”က ရေပန်းစားလို့နေသည်။

“အဲဒီ ငရွတ်မလေးက ဒီလောက်တောင် စွမ်းလို့လား” ကျောင်းသားအုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က တီးတိုးမေးလိုက်သည်။ နီတျာတျာနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖူးသော ကျောင်းသားတချို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးတို့ ကိုယ်စီနေရာယူနေကြသည်။

“အေးလေ ... မင်း စမ်းကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့သွားပေါ့၊ မင်းက ဒဿနိကျောင်းသားဆိုတော့ ငါတို့ထက်တော့ အတွေးအခေါ်ပိုသာမှာပါ”

ဒဿနိကျောင်းသား “ကျော်ဇောခန့်”ကတော့ ဘဝင်လေဟပ်သွားကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြီးနေရင်းက ထိုမိန်းကလေးဝိုင်းဆီသို့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

“ထိုင်မယ်နော်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခွင့်မပြုခင် သူက သူမတို့ဝိုင်းက လွတ်နေတဲ့ခုံမှာ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ‘မေဧကရီ’ကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ နီတျာတျာရဲ့မေးခွန်းတွေကို ပြေနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်မိလို့ပါ၊ ကျွန်တော်နာမည် ကျော်ဇောခန့်ပါ”

“အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မတို့ကလည်း ကြိုဆိုပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတစ်ခုပြောချင်တာက ကျွန်မ ဒီလိုမေးခွန်းတွေမေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းက တမင်ညစ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး...

ယောက်ျားဆိုတဲ့လူသားကို ကမ္ဘာဦးစကတည်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့ အားကိုးရာလို့ သဘာဝတရားတစ်ခုက သတ်မှတ်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ မိန်းမတွေဘက်ကလည်း အဲဒီယောက်ျားတွေအတွက် အများကြီးပေးဆပ်ခဲ့ရတာပဲ”

နီတျာတျာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေသံက တကယ့်ဆရာမကြီးလေသံပင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်ပုံ ပေါ်နေ၏။

“ထိုက်တန်ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဉာဏ်ရည်နိမ့်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို အားကိုးမိရင် ရိုးသားမှုရှိခဲ့ရင်တောင် တော်တော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိမ့်မယ်။ အင်းလေ ... ရှင်က ကျွန်မမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်ဆိုကတည်းက ဉာဏ်ရည်မြင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ် မှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးမေးမှာလဲ။ အထွေထွေ ဗဟုသုတလား၊ သမိုင်းကြောင်းလား၊ သင်္ချာဉာဏ်စမ်းတွေ လား၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ရှင် နည်းနည်းမှ သတင်းမကြားမိဘူးလား။ ကျွန်မက ဖြေဆိုသူကို အခွင့်အရေးပေးတတ်တယ်။ ရှင်ဖြေချင်တဲ့ ကဏ္ဍကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။ ရှင်အတွက် ကျွန်မမှာမေးခွန်း အဆင်သင့်ရှိတယ်”

တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲဟု ကျော် စောခန့် မှတ်ချက်ချမိသည်။ ရှေ့ကကောင်တွေ ဒီလောက်အခွင့် အရေးပေးတာတောင် ရအောင်မဖြေနိုင်တာ အံ့ဩပါရဲ့ဟု သူ တစ်ဖက်က လှည့်တွေးမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒသနိကကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆိုတော့ အတွေးအခေါ်ပိုင်းကို ပိုပြီးအားသာတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို တွေးတောဆင်ခြင်ပြီးဖြေရတဲ့ မေးခွန်းခက် ခက်လေးမေးရင် ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ်”

ကျော်စောခန့်စကားကြောင့် နီတျာတျာက မေဇက်ရီ ကို ဝင့်ဝင့်စားစား ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူသုံးယောက် နေထိုင်ကြတယ်။ အလုပ် ကလည်းသုံးမျိုးပေါ့။ သူတို့သုံးယောက်ကို A,B,C လို့ ထားကြပါစို့။ A ရဲ့အလုပ်က နေ့ရောညပါ ကျော့ခိုင်းနေ တဲ့ အတွဲကိုကျောင်းရတယ်။ B ရဲ့အလုပ်ကတော့ ဝှံ့တံ ချောင်းနဲ့ သူ့ပိုင်နက်ထဲရောက်လာသူတွေကို ရိုက်တဲ့အလုပ် တဲ့။ အင်း ... ဒါပေမဲ့လည်း အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သူက နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ ကိုင်တွယ်တတ်ပြန်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအတွက် သူ့ကို ဘက်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူကမှလဲ အပြစ်မမြင် ကြဘူးတဲ့”

ကျော်စောခန့် နှုတ်ခမ်းအသာတွန့် ပြုံးလိုက်သည်။
ဒါက ဘာများခက်လို့ပါလဲ။

“C ရဲ့အလုပ်ကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်၊ သူက ...
ညဘက်ထွက်တယ် မီးကွက်မဟုတ်ဘူး ...
မိတ်ကပ်လိမ်းတယ် မင်းသမီး မဟုတ်ဘူး ...
မတောင်းပဲနဲ့ပေးတယ် အလှူလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ...
ခရီးသွားတယ် ဒါပေမဲ့ ခရီးသည်မဟုတ်ဘူး”

“မေးခွန်းက ဒါပဲလား”

ကျော်ဇောခန့်က ပျင်းရိပျင်းတွဲသံဖြင့် မေးလိုက်
သည်။

“ပထမအဆင့်ကို ရှင် မှန်ကန်အောင်ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ရင် ဒုတိယ
မေးခွန်းကလည်း အဆင်သင့်ပါပဲ”

“အင်း ... ဒါဆို ကျွန်တော်ဖြေပြီနော်၊ ပထမ A ရဲ့အလုပ်
ကတော့ ဆိုက်ကားနင်းတာပဲ၊ ကျောခိုင်းထားတဲ့အတွက်
နေ့ရောညပါ ကျောင်းတယ်ဆိုတော့လေ”

“ရှင် မှန်ပါတယ်”

ကျော်ဇောခန့် မျက်လုံးအရောင်တောက်သွားသည်။

“B ရဲ့အလုပ်ကတော့ ဖြစ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိနေ
တယ်၊ အဲဒီထဲက အဖြစ်နိုင်ဆုံးကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့

သူက ဆရာမ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်
မယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူကမှလဲ အပြစ်မမြင်ကြဘူး ဆိုတော့
လေ”

“မှားတယ် ... B ရဲ့အလုပ်က အဝတ်လျှော်တဲ့အလုပ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဒါ တမင်ညစ်တာ”

“ဘယ်မှာညစ်လို့လဲ၊ ဧဝံတွေ၊ ခြင်ထောင်တွေလျှော်ရင်
တုတ်နဲ့ရိုက်ရတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ချေးသိပ်မရှိတဲ့အဝတ်
တွေကို ဖွတ်လျှော်ရတယ်လေ၊ အဲဒါ နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ကိုင်
တွယ်တာပေါ့”

“ထားတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုမှားတယ်ပဲထား၊ C ရဲ့
အလုပ်ကတော့ ... အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဘယ်လို
ခင်ဗျားမေးခွန်းမှားနေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အဖြေ
လည်း မှားမှာပဲနော်”

“ကျွန်မမေးခွန်း မမှားပါဘူး၊ ရှင်ဖြေမှာသာ ဖြေစမ်းပါ၊
ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေမှန်မှ ရှင် ဒုတိယမေးခွန်းကို ဖြေဆိုခွင့်
ရှိမယ်၊ ဒုတိယမေးခွန်းကိုပါ ဖြေဆိုနိုင်တယ် ဆိုရင်တော့
ကျေရီက ရှင်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ကျော်ဇောခန့် ခေါင်းကုတ်နေသည်။ ဘာအလုပ်မျိုး ပါလိမ့်။ ရေးတေးတေးထင်သည့်အလုပ်ကျပြန်တော့လည်း သူ့ ပါးစပ်က ပြောမထွက်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီမေးခွန်းတော့ မမေးလောက်ဟု သူ ထင်သည်။ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း စဉ်းစားလို့ ကလည်းမရ။

“အဲဒီ C ရဲ့အလုပ်က ဟိုဟာလေ ... ဟိုဟာ ...”

“ဘယ်ဟာလဲ”

မေကေရီရော နီတျာတျာပါ၊ ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြ သည်။ ကျော်ဇောခန့် မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ရှင် ပန်းပေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ C က ဘုရားပွဲဈေးမှာ ထမနဲတို့ ဟာလဝါတို့ရောင်းတဲ့ အမျိုး သမီးပဲ၊ ပွဲဈေးက ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ညဘက်ထွက်ရတာ လေး၊ မိတ်ကပ်လိမ်းတယ် ဆိုတာကတော့ စကားထားလေး လှသွားအောင် ပြောလိုက်တာပါ။ သဲနပ်ခါးလည်းလိမ်းကြ ပါတယ်၊ မတောင်းဘဲနဲ့ ပေးတယ်ဆိုတာတော့ ဈေးဝယ် သူတွေကို အမြည်းကျွေးတာကိုပြောတာ၊ ခရီးသွားတယ်

ဆိုတာက သူတို့က ပွဲရှိတဲ့နေရာတွေ လိုက်ရောင်းရတာ ကိုး”

ကျော်ဇောခန့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထိုဝိုင်းမှထ၊ ထွက်လေသည်။ သူ့အလာကို စောင့်မျှော်မေးမြန်းမည့် သူတွေ ကလည်း အဆင်သင့် လည်ဆန့် ပါးစပ်ဖြင့်လို့ပေါ့။

ကျောင်းမှာနီတျာတျာရဲ့သတင်း ရေပန်းစားလာတာနဲ့အမျှ နီတျာတျာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေလည်း များသထက်များလာခဲ့သည်။ မေဧကရီရဲ့အလှမှာ ယစ်မူးနေတဲ့ လူငယ်အချို့ကတော့ နီတျာတျာကို အရှုပ်ထုပ်သဖွယ် မြင်လာကြပြီး မျိုးတူအူတို့ မိန်းကလေးတစ်စုကလည်း တမင်သက်သက်

popular လုပ်သည်ဟု အထင်ရောက်ကာ နီတျာတျာကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးစ၊ ပြုလာပါသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် လင်းဝဏ္ဏပါ။ ကျွန်တော်က သမိုင်းမေဂျာကပါ။ သမိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို ကျွန်တော် နဲ့နဲ့စပ်စပ် သိထားတာမို့ နီတျာတျာမေးချင်တဲ့ မေးခွန်း မေးလို့ရပါတယ်”

မေဧကရီက ပါဝါမျက်မှန်ပုလင်းဖင်လောက်ရှိသည့် စာကြမ်းပိုးရုပ်နှင့် ထိုကျောင်းသားကိုကြည့်ကာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေသည်။ ဒီတစ်ခါ တျာတျာ နိုင်ပါ့မလား တွေးရင်းစိတ်ပူလာသည်။ ကိုယ်ကြွေးကြော်ထားသည့် ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မို့ ဒီကိုရုပ်ဆိုးနှင့် ပိတ်မိသွားရင်တော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကြံစည်သူတျာတျာကိုပါ တစ်ဝက်ခွဲပေးပစ်မည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရှင် ပျူအကြောင်းတော့ သိမှာပေါ့နော်”
“သိသင့်သလောက် သိပါတယ်”
“ဒါဆို ပျူမြို့တော် ဘာကြောင့်ပျက်စီးခဲ့တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပျူလူမျိုးပျောက်ပြီး ပျူဘာသာစကားပါ ဆိတ်သုန်းသွားခဲ့တာလဲ”

“အဟမ်း ... ခရစ်နှစ် ၈၃၂-ခု (Ad-832)မှာ နန်ကျောင် ဖျက်လို့ ပျူမြို့တော်ပျက်စီးခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ရောက်လာ တဲ့ မြန်မာတွေနဲ့ရောနှောသွားပြီး ပျူလူမျိုးပျောက်ပြီး ဘာသာစကားပါ ပျောက်သွားခဲ့တယ်လေ။ ပျူတွေဟာ ခရစ်နှစ် တစ်ရာစုနှစ်လောက်က ယွန်နန်နယ်စပ်မှာရှိကြ ပြီး သုံးရာစုနှစ်လောက်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံမြေပြန့်ဖြစ်တဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်း ရွှေဘိုနယ်ကနေ ပြည်အထိ နေထိုင်ကြပုံ ပေါ်တယ်”

“မှန်ပါတယ်”

မေဧကရီရဲ့မျက်နှာက ဆီးရွက်လောက် ငယ်သွား သည်။

“နောက်ထပ်မေးခွန်း ထပ်မေးမယ်နော်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်မှာ သင်္ကန်း ‘အစိုဝတ်’ ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျ ပြောပြပါ”

“ဗျာ ... သင်္ကန်း ‘အစိုဝတ်’ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

လင်းဝဏ္ဏက ကျက်ထား၊ မှတ်ထားဖူးတာမှန်သမျှ အကုန်ဆွဲထုတ် ရှာဖွေနေမိသည်။ မသိတာမဟုတ် သိသည်။ တိတိကျကျ ပြောပြပါဆိုတော့ သူ အခက်တွေ့နေရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် မဖြေနိုင်တော့ဘူး၊ မဟုတ်လား”

မေဧကရီက အခုမှ ဟင်းချနိုင်သွားသည်။ ဒီမိန်းမ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တချွတ်ချွတ်နဲ့ ရေးနေမှတ်နေတာ၊ အခုလိုကျ တော့လည်း အသုံးဝင်လှသည်။

“အဲဒီ သင်္ကန်းဝတ်ရုပ်ပွားတော်တွေကို သိပ်ပြီးရှေးကျတဲ့ ခေတ်မှာပဲ တွေ့ရတာ၊ သင်္ကန်းတော်က ကိုယ်လုံးတော်နဲ့ ကပ်ပြီး သိပ်ပါးတယ်။ နို့သီးတော်တစ်စုံနဲ့ ချက်တော်ကို မြင်နေရတယ်။ အဲဒီသင်္ကန်းကို ‘အစိုဝတ်’ သင်္ကန်းလို့ခေါ် တယ်”

“ဟာ ... အခုမှပဲ ကျွန်တော် မှတ်မိသွားပြီ”

“မရတော့ဘူးလေ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင် မအောင်မြင် ပါဘူး”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထ၊သွားသော ထိုမှန်ကြောင် ကိုကြည့်ပြီး သူမတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ပြိုင်တူ ပြုံးလိုက်ကြ သည်။

“တျာတျာ ... နင် စတန့်ထွင်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါက ပါ ကြားထဲက အူကြောင်ကြောင်ကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက် နေရဦးမယ်”

“အို ... ကျုပ်မေးခွန်းတွေ ဖြေနိုင်တယ်ဆိုရင် တော်ရုံ တန်ရုံလူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးလေ၊ ရှဉ့်အတွက်စေတနာ ထားပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ ဖူးစာဖက်ကို ရှာပေးနေတာ အပြစ်မပြောပါနဲ့”

“ငါတော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေပြီ တျာတျာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဟိုကောင် မှန်ကြောင်မဖြေသွားနိုင်တာ ဖြေနိုင်လို့ကတော့ ကြံစည်တဲ့နင်လည်း တစ်ဝက်ပဲနော်”

“အေးပေါ့ ... အေးပေါ့ ... ဟိုက ပုံမှမလာတာ၊ အပျံစား အမိုက်စားလေးဆို ရှင် ဒီလေသံထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရယ်တော့ အရယ်ရသားနော်”

မေဧကရိက တစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်နေသည်။ နီတျာတျာ ကတော့ မေဧကရိကို မျက်စောင်းလေးတချက် လှလှပပထိုးလိုက် သည်။

“နီတျာတျာ

ကျွန်တော်နာမည်က
အရှင်နှစ်ပါးပေါ်ထွန်းတဲ့
မြေမှာနေတဲ့
ဗြဟ္မာရဲ့သားပါ ...

ကျွန်တော်ရဲ့အထူးပြုဘာသာရပ်မှာ
ဗျည်းတူနှစ်လုံးနဲ့
သရတူနှစ်လုံးပါနေတယ် ...

7 ရအောင်
ဂဏန်းတူငါးလုံးနှစ်တွဲပါတဲ့(ဂဏန်းဆယ်လုံး)
ကိန်းတန်းတစ်ခုနဲ့လုပ်နိုင်သလား။
(မှတ်ချက် ... 0 ပါ၍ မရပါ။)

အဖြေကိုသိရင်
ရွှေရဲ့ချစ်သူနဲ့
နေ့ရဲ့ရွှေ နှစ်ခုပေါင်းထားတဲ့
နာမည်ရှိသူနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ ...။

“ဘာလဲဟ”

မေဧကရီက နီတျာတျာ ကမ်းပေးသော စာရွက်
ခေါက်လေးကိုဖတ်ပြီး အလိုမကျဖြစ်သွားသည်။

“ဒါက ကျုပ်အတွက် တမင်ကို အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထား
တာ သိပ်ကိုသိသာနေတာပဲ”

“ဟိဟိ ... သူရဲကောင်းတော့ ပေါ်လာပြီ၊ ကြည့်ရတာ အဲဒီတစ်ယောက်က ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ နင့်ရဲ့မေးခွန်းတွေကို လာဖြေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ သူ့မေးခွန်းကို ဖြေခိုင်းတာပဲ”

“ဟင့် ... သေပါလား၊ သူ့မေးခွန်းကို ကျုပ်က ဘာလို့ဖြေရမှာလဲ၊ သူနဲ့ ဘာကတိကဝတ် လုပ်ထားတာမို့လို့လဲ”

“ဗိုးဟို ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ တျာတျာ၊ တော်ကြာ နီတျာတျာ ဆိုတဲ့မိန်းမက မေးခွန်းပဲမေးတတ်ပြီး ဖြေတတ်လောက်တဲ့ညာဏ် မရှိဘူးဆိုပြီး အကဲ့ရဲ့ခံနေရပါဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီလိုမေးခွန်းတွေကို နင်လည်း လက်တန်းမေးနိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဟင်း ... တကယ်ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီနေ့ ရှင်ကျောင်းမတက်လို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းမို့ ကန်တင်းတောင်မသွားတာ၊ အခန်းထဲအထိ ဈေးသည်ကောင်လေးက လာပေးတာ”

“ဟဲ့ ... သူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ နင် မမေးလိုက်ဘူးလား”

“မေးစရာလား၊ အမှန်လည်း သိရမှာမှမဟုတ်တာ၊ ပါးစပ်

ညောင်းရုံပဲရှိမယ်၊ ကျုပ်ကိုသိပ်ပြီးသိစေချင်ရင် သူ့အလိုလို ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒီလို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမေးခွန်းမျိုး မေးနိုင်တယ် ဆိုကတည်းက အဲဒီနေ့က နင်နဲ့စီးချင်းထိုးဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးသားလေ၊ ဟဲ ဟဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ဝင့်လည်တာပဲ တျာတျာ၊ နင့်သာ သူ့ရဲ့ question တွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး လိုက်ရှာရလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ နီတျာတျာဆိုတဲ့မိန်းမက ယောက်ျားတွေကို ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်စားလို့လဲ၊ ရှင်မသိဘူးလား၊ ဧကရီ”

နီတျာတျာရဲ့ မာဆတ်ဆတ် စကားကြောင့် ဧကရီ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မေးခွန်းတွေကို ကျုပ် ရအောင်ဖြေမှာပါ၊ ရှင်လည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက် ဧကရီ၊ မနက်ဖြန်ကျောင်း မတက်နိုင်သေးရင် မတက်နဲ့ဦးလေ”

ဧကရီနဖူးပေါ် လက်ကလေးခပ်ဖွဖွတင်ပြီး တျာတျာ ပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း ... ငါ ဒီလိုကြီးနေရတာ ဖျင်းလှပြီ၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း တအားလွမ်းတယ် တျာတျာ”

“ပိုပြီ”

ကျေနပ်အားရတဲ့အရိပ်လေးက တျာတျာ မျက်နှာပေါ်

မှာ လင်းနေသည်။

“မပိုပါဘူး၊ နင်ရှာပေးတဲ့ ဖူးစာဖက်ကို မညည်းမညူနဲ့ လက်ခံမယ့် နင့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အစစ်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... စကားကလည်း တတ်လိုက်တာ၊ ဒါဆို ကျုပ် လစ်တော့မယ်၊ ရှေ့ကဒရိုင်ဘာမျက်နှာက အခု လောက်ဆို ပုပ်သိုးနေလောက်ပြီ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့က တာဝန်အရ လုပ်ပေးနေတာလေ၊ စေတနာပါ တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... အေး သွားတော့လေ၊ နင် အဖြေရရင် ငါ့ကို လည်း ဖုန်းဆက်ဦးနော် တျာတျာ၊ သိပ်လည်းစဉ်းစားမနေ နဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခေါင်းမွေးဖြူ ကုန်ဦးမယ်”

“စိတ်ချ ... ၂၄-နာရီတောင် မကြာစေရဘူး၊ သူ့မေးခွန်း ကို ကျုပ်ဖြေနိုင်မှာပါ၊ ဝှက်ဒီဘိုင် ဧကရီ”

မေဧကရီက ချစ်သူငယ်ချင်း နောက်ကျောလေးကို

ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ကျန်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလဲ တျာတျာ၊ နင် အဖြေသိပြီလား”

မေဇကရီက သူမဘေးနားခုံမှာ ဘီယာဘူးကို ဆင်တက်နင်းထားသည့်ရုပ်နှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ တျာတျာရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သော်လည်း မနေ့က ဖုန်းမဆက်ကတည်းက ဒီမိန်းမ တိုင်ပင်တံနေပြီမုန်း အတပ်သိပြီးသား။

“နင် လုံးဝအဖြေရှာလို့ မရဘူးပေါ့”

“ရှာလို့မရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာကိုမရှာရသေးတာ”

“ဟင် ... ဘာလို့”

“ကြီးကြီးနန့်ကျုပ် ညက အကြီးအကျယ် စကားများတယ်၊ သူတို့အရိပ်အောက်မှာ ခိုနေလို့ သူတို့အမိန့်ကို နာခံရမယ်ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး ချိုးနေလို့ပါ”

တျာတျာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့သိနေသည်။

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ တျာတျာရ၊ သည်းခံလိုက်ပါ”

“သည်းခံပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဘဝကို လုံခြုံမှုရှိအောင် ခေါ်စောင့်ရှောက်ပေးထားလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့လည်း နင့်ကို ဂရုစိုက်တာပဲ တျာတျာ၊ တကယ်ဆို လှည့်မကြည့်ဘဲထားလို့ ရနေတာပဲ”

“ငါ နားလည်ပါတယ် ဧကရီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညကကိစ္စကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး၊ ကျုပ်ကို ကျောင်းပြီးတော့နဲ့”

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားပေးစားမလိုတဲ့ ဒါဖြစ်သင့်သလား။ အဘက်ဘက်
က ပြည့်စုံတဲ့သူမို့ သူတို့နားချတာပါတဲ့လေ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“နာမည်က သွေးသစ်တဲ့၊ ကိုကိုစိုးရဲ့သူငယ်ချင်း၊ နိုင်ငံခြား
က ပြန်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူးတဲ့၊ သူ့အဖေကဟိုမှာ
နိုင်ငံသားခံယူထားပြီး နောက်အိမ်ထောင်နဲ့တဲ့၊ သူကငယ်
ငယ်လေးကတည်းက အမေမရှိတော့တာတဲ့၊ ဒီမှာ အထည်
ချုပ်စက်ရုံတစ်ခု ဖွင့်မလိုတဲ့လေ၊ လောလောဆယ်တော့
လေးလေးတိုးရဲ့အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်
လို့ ပြောတာပဲ”

“နင် သူ့ကို မြင်ဖူးလား တျာတျာ”

“ဟင့်အင်း ... သူကတော့ ကျုပ်ကိုမြင်ကတည်းက အရမ်း
စိတ်ဝင်စားလို့ ကြီးကြီးနုနုမှာ တောင်းထားတာတဲ့၊ ကျုပ်
က အရပ်မို့လို့လား၊ ကျုပ် အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်တယ်”

“န့မြောစရာကြီးဟယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်လိုက်ပါ
ဦးလား”

ဆရာမဝတ်စုံယောက် အခန်းထဲဝင်လာ၍ သူတို့စကား
စပြုတ်သွားကြသည်။ အချိန်ပြည့်လို့ ဘဲလ်သံကြားတာနှင့် ဧကရီ
က တျာတျာဘက်လှည့်လာပြန်သည်။ ဒီမိန်းမ စာထဲရောအာရုံ
ရောက်ရဲ့လား မသိ။

“ဒီနေ့ ငါတို့ ကန်တင်းမသွားတော့ဘူး တျာတျာ၊ မဖြေ
နိုင်တဲ့မေးခွန်းတွေကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာဖြေမယ်
ကောင်တွေကို စိတ်ရှုပ်လို့၊ အခန်းထဲမှာပဲ ထမင်းစားပြီး
မနေ့ကစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာရအောင်”

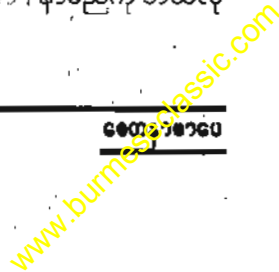
“သဘောပဲလေ၊ နေဦး ...”

တျာတျာက သူမဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်
ယူလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး သူ့နာမည်ကို အရင်စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ အရှင်
နှစ်ပါးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာပဲ ရှင် သိလား ဧကရီ”

“အရှင်နှစ်ပါးဆိုတာ သီပေါမင်းနဲ့ စုဖုရားလတ်ကိုပြော
တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က မန္တလေး
နေပြည်တော်မှာ ပေါ်ထွန်းတယ်ပဲတာ၊ နာမည်ကို ဘယ်လို
သွားယူမလဲ”

တျာတျာစကားကို ဧကရီ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်သည်။

“ဟာ ... ကျုပ်သိပြီ ဧကရီ၊ အရှင်နှစ်ပါးဆိုတာ နေမင်းနဲ့ လမင်း ဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နေရော လပါ ပေါ် ထွန်းတဲ့မြေဆိုရင် နာမည်ကို ဖော်လို့ရတယ်လေ၊ နေနဲ့လ ပေါ်ထွန်းတဲ့မြေက ကောင်းကင်ပဲ”

“ကောင်းကင်၊ ဝေဟင်၊ အာကာ၊ ဝေယံ အကုန်ဖြစ်နိုင် တာပဲ မိတျာရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်တို့အဖြေနဲ့ နီးစပ်လာပြီ၊ ဆက်တွေးရအောင်၊ ဗြဟ္မာရဲ့သားဆိုတာကိုလေ”

“ဗြဟ္မာရဲ့သားကို ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့်”

ဧကရီတစ်ယောက် ခေါင်းခြောက်နေသည်။

“ကျုပ် သဘောပေါက်သွားပြီ၊ လူဆိုတာ ဗြဟ္မာကြီးလေး ဦးက ဆင်းသက်လာတာတဲ့၊ ဒီတော့ သူက ဗြဟ္မာရဲ့သား ဆိုတော့ ‘လူ’ပေါ့”

“ဟင် ... ဒီတော့ သူ့နာမည်က ကောင်းကင်လူလား၊ ဝေဟင်လူ၊ အာကာလူ၊ ဝေယံလူ၊ ဟင် ... ဘယ်နာမည် ကြီးလဲ မသိဘူး”

“အို ... တို့တွေ တစ်ခုကျန်သေးတယ်လေ၊ ‘မိုးလူ’ ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည်က ‘မိုးလူ’ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

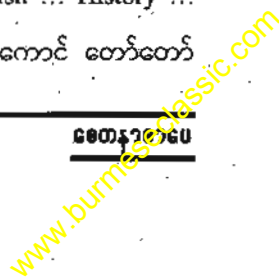
“ဟယ် ... ငါတို့ တော်လိုက်ကြတာ”

မေဧကရီနဲ့ နီတျာတျာတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ ပင် မေ့လျော့ပြီး ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်နိုင်သဖြင့် အပျော် ကြီး ပျော်နေကြကာ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေကိုဖြေဖို့သာ အာသီသ ရှိနေတော့သည်။

“သူ့မေဂျာမှာ ဗျည်းတူနှစ်လုံးနဲ့ သုရတူနှစ်လုံး ပါနေတယ် တဲ့၊ ဒါ သိပ်တော့မခက်ပါဘူး၊ ဘာသာတွေအကုန်လုံးကို စာလုံးပေါင်းကြည့်ကြတာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုက ပိုဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တယ်”

“Chemistry ... Physics ... Mathematics ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ သင်္ချာကပဲဖြစ်မယ်၊ a နှစ်လုံးပါပြီးတော့ t နှစ်လုံးလည်း ပါတယ်လေ။ ဟုတ်တယ်မလား တျာတျာ”

“m နှစ်လုံးလည်း ပါသေးတာပဲဟာကို၊ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပေါင်းကြည့်ရအောင် English ... History ... Geology ... Psychology ဟာ ... ဒီကောင် တော်တော်

လူလည်ကျတာပဲ၊ ဘူမိမှာလည်း ဗျည်းတူနှစ်လုံးနဲ့ သရတူ နှစ်လုံးပါနေတယ်၊ ဆိုက်ကိုမှာရောပဲ၊ Myanmar မှာရောပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ ဘာမှမသိတာထက်စာရင်တော့အထောက် အကူရပါတယ်ဟ၊ ပြီးတော့ သူ့နာမည်လည်း သိနေတာပဲ၊ တတိယတစ်ခုက ဂဏန်းတူငါးလုံးနှစ်တွဲပါတဲ့ ကိန်းတန်း တစ်ခုနဲ့ 7 ရအောင် လုပ်ရမယ်တဲ့၊ ဟင်း ... ကျုပ်တို့ကို လာပညာစမ်းချင်သေးတယ်”

“လွယ်တော့ လွယ်မလို့ပဲ”

“ဘာလွယ်မလို့လဲလည်း၊ လွယ်ကိုလွယ်တာပါ၊ ဒီမှာကြည့် လေ ကျုပ် ရေးပြမယ်”

တျာတျာက စာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ နောက်ကျောကိုလှန်

ရင်း အကွရကိန်းတန်းတစ်ခုကို ချရေးလိုက်သည်။

“(7x1) - (7x1) + (7x1) - (7x1) + (7x1) = 7 ”

“ဂဏန်းတူငါးလုံးနှစ်တွဲဆိုတော့ 7 ငါးလုံးနဲ့ 1 ငါးလုံးပါ တယ်လေ၊ ဒီကိန်းတန်းကို ရှင်းလိုက်ရင် 7 ရတယ်၊ ဒါလေးများ ငါတန်း ခြောက်တန်းတောင် တွက်တတ် တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ ကျန်တော့ တယ်ဟေ့”

မေဧကရီနဲ့ နီတျာတျာတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စဉ်းစား နေကြပြန်ပါသည်။ အချိန်တွေကလည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆာလောင်လာမှုကို လျစ်လျူရှုကာ ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေ သည်။ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သော် လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဇွဲနပ်ကြီးစွာ ကြိုးစားအဖြေရှာ နေကြဆဲ။

“ရွှေရဲ့ချစ်သူတဲ့၊ ရွှေရဲ့ချစ်သူက ကြေးပေါ့”

ဧကရီက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သည်။ “ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါဆို ရွှေရဲ့ရွှေဆိုတာကရော ဘာဖြစ် မလဲ”

“ရေပေါ့ ... ရေဆိုတာ နွေမှာတော့ ရွှေပဲလေ”

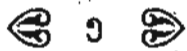
“ဟင် ... ဒါဆို ‘ကြေးရေ’ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ‘ကြေးရေ’ဆိုတဲ့ လူနာမည်တော့ ရှိမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး”

ကေရီက စုပွပွနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမေး
 ခွန်းကျမှ လာတစ်နေသဖြင့် ဒေါသလည်း တော်တော်ထွက်နေ
 သည်။ ဗိုက်တွေက တကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင်မှုကို စတင်ခံစား
 မိ၍ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်မည်အလုပ် အတန်းပြန်တက်သည့်
 ဘဲလ်သံကြားရ၍ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။
 အတန်းလစ်လို့လည်းမဖြစ်။ အခုပြန်တက်သည့်အချိန်က tutorial
 ဖြေရမှာလေ။

ခြံရှေ့မှာ မဝံ့မရဲမျက်နှာနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 သည် ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် သူမမျက်နှာနှင့် ဆန်
 ကျင်ဘက် ရဲရင့်နေသောမျက်နှာထားပိုင်ရှင် ကောင်မလေးတစ်
 ယောက်၏လက်ကိုဆွဲကာ ရပ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မေမေ ... တျာတို့မှာလည်း ခြေတွေလက်တွေ ရှိနေတာပဲ။ တျာ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။”

“တျာ ... သမီးမာနကို မေမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ရှေ့ရေးအတွက်ပဲ မေမေစဉ်းစားတယ်။ မေမေတို့ရဲ့ အခြေအနေကို သမီး သိပါတယ် တျာ။ မေမေသမီးလေးကို ပညာတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ဘူး။”

မေမေစကားကြောင့် တျာ ငိုချင်နေသည်။ တျာတို့ တဝက် တယ်လောက်ဆိုးလိုက်လဲ။

ခြံထဲမှာ ကိုကိုစိုးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောရယ်မောနေကြသည်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က တျာတို့ကို လှမ်းတွေ့သွားဟန်ဖြင့် ကိုကိုစိုးကို တစ်စုံတစ်ခုပြော လိုက်ပုံရသည်။

“လာ ... အန်တီဖွေး၊ တျာတျာ လာလေ၊ ဘာရပ်လုပ် နေတာလဲ၊ လူခေါ်ဘဲလဲတီးလိုက်ပါလား။”

ကိုကိုစိုးက အပြုံးနဲ့အပြေးလေးလာပြီး ခြံတံခါးဖွင့် ပေးသည်။

“မမနု ရှိလား ကိုစိုး။”

“မေမေလည်းရှိတယ်၊ ကြီးကြီးစုလည်း ရှိတယ်၊ အန်တီဖွေး ဝင်သွားလိုက်နော်၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကား ပြောနေလို့။”

တျာကိုကိုင်ထားတဲ့ မေမေလက်တွေက အေးစက် လာသလိုပင်၊ တျာကြောင့် မေမေ သူများဆီမှာ အောက်ကျ နောက်ကျခံရတာမျိုး တျာ မလိုလားမိတာ အမှန်ပင်။

“ဪ ... နှင်းဖွေး လာ၊ တျာတျာ လာလေ၊ ထိုင်ကြ”

ကြီးကြီးနု ထိုင်ခိုင်းတဲ့ခုံပေါ်မှာ တျာတို့သားအမိ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညည်း ဘာဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ နှင်းဖွေး၊ အခုလေးတင်ပဲ ငါနဲ့ မိစုတို့ ညည်းတို့သားအမိနှစ်ယောက် နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ဟိုအကောင်ကိုတော့ ငါတို့စာရင်းထဲတောင် မသွင်းထားဘူး။”

“ဟုတ် ... မမစု၊ ကျွန်မလည်း တျာအတွက်ပဲ စိတ်ဝင် စားပါတယ်၊ သူ့ရှိတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့မလောက်ခနဲ ပါဘူး၊ မမနုတို့ ထောက်ပံ့တဲ့ငွေတွေကိုလည်း ကျွန်မ

အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ မြင်ရတာပါ။ တျာရဲ့ကျောင်း
စရိတ်နဲ့ အိမ်စရိတ်နဲ့ လုံးလည်ချာလပတ် ဖြစ်နေခဲ့တာ၊
အိမ်လခကလည်း ရှေ့လဆို ပေးရတော့မယ်”

“သူ့ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ညည်းညှဉ်းမှုတွေ အများကြီးပါနေ
တယ် နှင်းဗွေး၊ သူ့ခြေလှမ်းတွေ မူမမှန်ကတည်းက ညည်း
ငါ့တို့ကို အသိပေးသင့်တယ်။ အဲဒီ ငနိုင်း ဆိုတဲ့ ကောင်က
ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့လုပ်ချင်ရာကိုပဲ ဇွတ်လုပ်တတ်တာ၊
တာမှတွေ့တော့ ဆင်ခြင်တာမျိုး ရှိတာမဟုတ်ဘူး။”

မေမေက ခေါင်းငုံ့နေသည်။ မေမေရင်ထဲမှာ မျက်
ရည်မိုးတွေ ရွာနေပြီမှန်း တျာ သိသည်။ မေမေက ဖေဖေကို
မျက်နှာအညိုမခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တျာ
ကိုလည်း ငုံထားမတတ် ချစ်သည်။

ဒါကြောင့် ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ထွက်ပစ်၍
တျာအတွက် လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်နိုင်သည့် မိခင်ကောင်း
ဖြစ်ရန်နှင့် ဖေဖေအတွက် အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသအောင် နေထိုင်ခဲ့
သည် မဟုတ်လား။

“သူ့ရဲ့တာဝန်မဲ့မှုကိုတော့ ငါ တကယ်ကို ဩချပါတယ်။
တျာက အခု ကိုးတန်းတက်ရမှာ မဟုတ်လား၊ နောက်
နှစ်ဆို ဆယ်တန်းရောက်ပြီ။ ညည်းလည်း ကလေးကို
ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ယောက်ျားထပ်
ယူသွားရင် ငါတို့တူမလေးဘဝကတော့ သွားပါပြီ”

“တျာမေမေက ဒီလိုမိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးစု”
တျာလေသံက အတော်မာသွားသည်။

“တကယ်လို့သာ တျာတျာက အမေဖြစ်ပြီး ညည်းက
သမီးဖြစ်ခဲ့ရင် ငါတို့ စိတ်ချတယ် နှင်းဗွေး၊ ဘာလို့လဲဆို
တော့ တျာတျာက ညည်းလို ပျော့စိမ်မနိုင်သလို၊ ဟိုကောင်
လိုလည်း စိတ်မနုာဘူး၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မတူတာကိုပဲ
ငါတို့ ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ်”

ကြီးကြီးစုက တျာကို စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ စကား
ဆက်ပြောနေသည်။ ကြီးကြီးနုကလည်း ကြီးကြီးစုစကားကို
ထောက်ခံဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သူတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်
ကို ထုတ်ဖော်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီတော့ ညည်းတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဒီသီရိဂေဟာမှာပဲ လာနေပါ။ ငါတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကလည်း အမွေဆိုင်အိမ်ပဲ။ သူ့ရဲ့နောက်အိမ်ထောင် ကိုလည်း ငါတို့ လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ညည်းတို့ ဒီမှာလာနေလိုက်ရင် ငါတို့ ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး လေ၊ ညည်း စဉ်းစားပေါ့၊ အမွေပဲလိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အမ်းမပေးနိုင်သေးဘူး၊ ရောင်းဖြစ်တဲ့တစ်နေ့တော့ ရမယ်”

“တျာတို့ ဒီကိုလာတာ အမွေလာတောင်းတာ မဟုတ်ပါ ဘူး ကြီးကြီးနု”

“တျာ ... သမီးပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ မမနုတို့ မမစုတို့ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ကြပါ၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလို အပ်ပါဘူး၊ တျာ ရှေ့ရေးလေး အဆင်ပြေချောမွေ့ရင် တော်ပါပြီ”

ဤသို့ဖြင့် သီရိဂေဟာဆိုသည့် စံအိမ်ကြီးပေါ်သို့ တျာတို့သားအမိ ရောက်သွားကြတော့သည်။ မေမေကို ကြီးကြီးနု ရဲ့ရွှေဆိုင်မှာ အလုပ်တစ်နေရာပေးပြီး၊ တျာကိုတော့ ကျောင်းဆက်

ထားပေးကြသည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ တျာတို့သားအမိ လုပ်စရာမလို အိမ်ဖော်တွေပဲ လုပ်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ မမသွယ်နဲ့ ကိုကိုစိုးတို့ကို ဆက်ဆံတဲ့ပုံမျိုးနဲ့တော့ တျာတို့ကို ဘယ်သူကမှ မဆက်ဆံကြပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တျာတို့က အိမ်ရှင်အစစ်တွေမှ မဟုတ်ကြပဲ။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် ... သွားပါပြီ”

မေဇကရီရဲ့ အထိတ်တလန့်အသံနှင့်အတူ မေဇကရီ ရဲ့ထဘီပေါ် အကြည့်ရောက်သွားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မဆင်မခြင်၊ စည်းမရှိကမ်းမရှိ ရေနှေးနဲ့ပက်လိုက်သည့်လူဆီ တျတျာရဲ့ဒေါသမျက်ဝန်းတွေ အုပ်မှီးသွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး ရှေ့ကြည့် နောက်ကြည့်မိလား”

“ဟာ ... ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန် ပါတယ်”

ထိုကျောင်းသားက မေဇကရီကိုကြည့်ကာ အနူး အညွတ် တောင်းပန်နေသည်။

“ဇာတ်လမ်းထွင်ဖို့ ကြိုးစားတာဆိုရင်တော့ ဒီလိုနည်းနဲ့ မရဘူးနော်၊ ကြိုပြောထားတာ”

“ဟ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဗျာ၊ လောကကြီးတစ်ခု လုံးမှာ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ မိန်းမလား၊ သူ တစ်ယောက်တည်း လှတာလား၊ တွေ့သမျှလူကို ခင်ဗျား ဘာလို့ ရန်ဒီလောက်လိုနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့ဘာလဲ၊ သက်တော်စောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားက ယောက်ျား လျာလား၊ ဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေရအောင်”

“ဘာပြောတယ်၊ နင် ရိုင်းလှချည်လား”

နီတျာတျာရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ထိုကျောင်းသားဘေးနားသို့ လေအလျင်လို ရွေ့လျားသွားသည်။

“တျာတျာ ... စိတ်လျှော့ပါဟယ်၊ လူတွေခိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ရှက်စရာကြီးဟယ်၊ သူလည်း တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဟာကို”

မေဧကရီက တျာတျာလက်တွေကိုဆွဲပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ခေါ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးလူ”

သူ့ကို စားတော့ဝါးတော့မလို စူးစိုက်ကြည့်လာသော “နီတျာတျာ” ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို သူ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဘေးနားက သူငယ်ချင်း ထိန်လင်းက သူ့ပခုံးကို အသာအယာပုတ်ပြီး သတိပေးနေသည်။

နီတျာတျာနှင့် မေဧကရီတို့က “မိုးလူ” ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်တာနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဪ ... ဟော် ... သူက ငါတို့ရှာတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်လို့ တမင် ငါတို့ရှေ့မှာ ကိုယ်ရောင်လာပြတာကိုး”

နီတျာတျာ မဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံးလိုက်ကာ ...

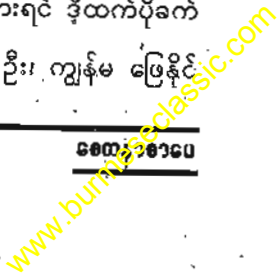
“ရှေ့ ... ဒီမှာ ရှင်ရေးထားတဲ့စာ၊ အဲဒီထဲက အဖြေသုံးခုကို ကျွန်မ ဖော်နိုင်ပြီးပြီ”

နီတျာတျာက သူမဘေးအိတ်ထဲမှ စာရွက်ပြာပြာလေးကိုထုတ်ပြီး “မိုးလူ” ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ခင်ဗျားတို့ကိုစာပေးဖူးလို့လဲ”

မိုးလူ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ နီတျာတျာ ချပေးတဲ့စာကို သူ ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ တရားခံကို “မြပိတောက်” မှ “မြပိတောက်” အစစ်ပင်။

“ကဲ ... ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲ၊ ကောင်းပြီလေ ရှင်က ကျွန်မတို့ရဲ့စည်းကမ်းကို ပြောင်းပြန်လှန်ချင်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ဧကရီကို စိတ်ဝင်စားရင် ဒီထက်ပိုခက်တဲ့မေးခွန်းလေးတွေ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မ ဖြေနိုင်”

သရွေ့ ရှင် ဧကရီနား ခြေတစ်လှမ်းတောင် လှမ်းခွင့်မရှိ ဘူးဆိုတာ ယုံထားလိုက်”

“တောက်”

မိုးလူ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထသည်အထိ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ ဘလှိုင်း

ကြီးအစွပ်စွဲခံရတာကို ပိုပြီးခံပြင်းမိသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြပိတောက်ကို သွားရှာမလို့”

မိုးလူ ကုန်တင်းထဲက ကသောကမျောထွက်လာခဲ့ သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတို့ကြောင့် ဗလောင်ဆူနေသည်။ သင်း ကြောင့် သူ့ကို ဟိုနှစ်ယောက်က အထင်လွဲသွားသည်။ မေဧကရီ ဆိုသည့် သင်္ချာကွင်းက သိပ်လှတာ သူ လက်ခံမိသော်လည်း သူမကို တစ်ခါဖူးမှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် “နီတျာတျာ” ရဲ့မေးခွန်းတွေကိုတော့ အမေးခံရတဲ့လူတိုင်းကို မေးကြည့်တတ်ခဲ့ သည်။ သူကပုစ္ဆာတွေကို အဖြေထုတ်ရတာထက် မေးခွန်းအသွင် ပြောင်းရတာကို ပိုနှစ်သက်သည် မဟုတ်လား။

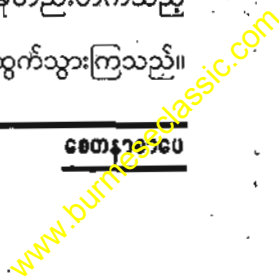
“ဝတုတ်မ ... ပြောစမ်း၊ ဒီစာ နင့်လက်ချက် မဟုတ်လား”

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သူတို့အဆောင်ရဲ့ကော်ရစ်ဒါ ထောင့်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုနဲ့ နေကြာစေ့တွေ တဖျောက် ဖျောက်ခွာစားပြီး လေပေါနေတဲ့ မြပိတောက်ကိုတွေ့တော့ သူ ဒေါသဒီဂရီ ပိုတိုးလာခဲ့သည်။

“ဪ ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... နီတျာတျာ ဆိုတဲ့ မိန်းမက တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ငါက ဒီစာကို ကိုင်ပြီး ငါ့ဆီရောက်လာမယ့်သူဟာ နီတျာတျာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ထားတာ”

“ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဝတုတ်မ၊ ပြောစမ်း ပါဦး၊ နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် နဲ့လဲ”

သူ့မျက်နှာက ဘယ်လောက်တောင် တင်းမာနေလဲ မသိ၊ မြပိတောက်ဘေးနားက ကျူရှင်တစ်ခုတည်းတက်သည့် ကောင်မလေးအုပ်စု အလျှိုလျှို မာသီမသာ လစ်ထွက်သွားကြသည်။

“လျှောက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး မိုးလူ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နင်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်လို့ နီကျာကျာနဲ့ နင်နဲ့ ဘယ်သူကပိုတော်လည်း သိချင်လို့၊ စမ်းသပ်ကြည့်မလို့”

“ဪ ... ဒါဆို နင်ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ငါ့နာမည်ကိုရော နင့်နာမည်ကိုပါ ပယောဠိဖွက်ခိုင်းတာ အကြံနဲ့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါ့မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကိုလည်း ယူသုံးထားသေးတယ်”

“အဟုတ်ပဲ၊ နင်လည်း သူနဲ့ မယှဉ်ကြည့်ချင်ဘူးလား၊ သူ့ရဲ့ကြိုတင်ကြံစည်ထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ထိုးဖောက်ဖို့ မလွယ်ကူလို့ သူ့ကို မေးခွန်းပြန်မေးပေးလိုက်တာ၊ ဒါမှ နင် ရေရှည် သူတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ရမယ်လေ”

မြပိတောက်က သူမအတွေးကို မိုးလူ လက်ခံနိုင် လောက်အောင် ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“အပြောကတော့ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ၊ အခု သူတို့က ငါ မေးကေရီကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်တာလို့ ထင်သွားကြ ပြီ၊ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

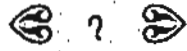

“ဒါကတော့ နင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ် မိုးလူ၊ နင် မီးစင်ကြည့်ကပေါ့၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ တော်တော် ကောင်းမှာပါ။ နင့်ဘက်က တွက်ကြည့်ရင် ဘာမှရှုံးတာမှ မဟုတ်တာ၊ အမြတ်တောင် ထွက်နိုင်သေးတယ်”

“ဒီတော့ ငါက နင့်ကိုတောင် ကျေးဇူးပြန်တင်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ... မြပိတောက်”

ပါးစုံနှစ်ဖက်ထွက်နေသော မြပိတောက်ရဲ့မျက်နှာ ပြည့်ဖောင်းဖောင်းက အပြုံးတစ်ခုကြောင့် ပို၍လုံးထွက်လာသည်။

မိုးပြောရောင်ဂါဝန်လေး ဝတ်ထားသော ဆံပင်စင်းစင်း ဝဲဝဲလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့မျက်ဝန်းထဲ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါတောင် မြင်ယောင်နေလဲ မသိပါ။ သူမလေးကို စပြီးတွေ့ကတည်းက သူ့နှလုံးသား ဓာတ်လိုက်သွားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းကျော်စိုးမင်းရဲ့ညီမ ဆိုတာ သိလိုက်စဉ် ခဏ သူ့ရင်ထဲမှာ အပျော်စိတ်တွေ လျှံနေတော့သည်။ ကျော်စိုးမင်းက သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ သူမလေးနဲ့ သူ့နဲ့ကြားမှာ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်မှု ဖြစ်စရာမှ မလိုအပ်တော့တာ။

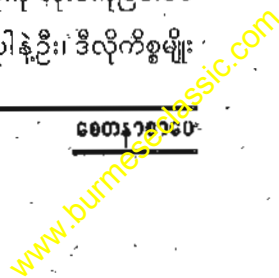
“တျာ” ... ဒီနာမည်လေးကို သူ ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်နေမိသည်။

သူ့ဖုန်းရဲ့ recording file ထဲမှာ “တျာ” ကိုပြော လိုသမျှစကားတွေကို သူ အရှက်မရှိ အသံသွင်းနေခဲ့မိသည်။ မှောင်မှိုက်လှတဲ့ အထီးကျန်လှတဲ့ သူ့ကမ္ဘာငယ်လေးထဲမှာ “တျာ” ကသာ အလင်းရောင်ကို ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့နတ်မိမယ်လေးပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနဲ့”

အန်တီနဲ့ ပြောလာမယ့်စကားကို နားထောင်ဖို့ သူ့နှလုံးခုန်သံက မြန်လွန်းနေပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မျှော်လင့်စိတ်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ခံစားမှုက သူ့လက်တွေ့ကို တုန်ယင်စေသည်။

“အေး ... သား သွေးသစ်၊ ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တျာတျာက မင်းရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို လုံးဝကိုငြင်းပစ်လိုက်တာ၊ စိတ်ဓာတ်တော့ ကျမသွားပါနဲ့ဦး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး

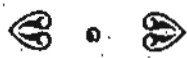
ဆိုတာ လူကြီးတွေချည်းပဲ အပူကပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီပြောတာ မင်း သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ အန်တီနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနဲ့အကူအညီတော့ လိုတာပေါ့နော်”

“ပြောစရာလား သွေးသစ်၊ မင်းကို သားတစ်ယောက်လို့ အန်တီနဲ့က ချစ်ပြီးသားလေ၊ ခက်နေတာက တျာတျာပဲ၊ သူ့အဖေကိစ္စက သူ့နလုံးသားကို ဒဏ်ရာကြီးကြီး ရသွားခဲ့တာလားတော့ မသိဘူး၊ ယောက်ျားတွေဆို သူ တစ်စက်မှကို အထင်မကြီးတာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်တီနဲ့၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ”

သွေးသစ် ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ငိုငိုနေမိသည်။ “တျာ”... ကိုယ် မင်းနလုံးသားကိုရဖို့ဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားမှာပါ။ အဲဒါ အတ္တတစ်ခုဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီအတ္တက မင်းကို ချစ်ခြင်းကြောင့် ပေါက်ဖွားလာရတာပဲ “တျာ”။

ဆံပင်ကို ခပ်ပါးပါးညှပ်ထားကာ မထူမပါးမျက်ခုံး၊ နှိုင်းသားပွင့်လင်းပုံရတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သေချာစိတ်ကြည့်ရင် နည်းနည်းလေး အပြာရောင်သမ်းနေသလိုပင်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မထူမပါးနဲ့ ပုံကျပန်းကျနိုင်တဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၊

www.burmeseclassic.com

တဖြောင့်တည်းစင်းနေတဲ့ သူ့နာတ်လေး၊ အသားညိုနေလို့သာ သူ့ချောမောမှုက သိပ်မပေါ်လွင်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမတို့ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ “မိုးလူ” ဆိုတဲ့သူကို ဧကရီရော၊ တျာတျာပါ စိတ်ထဲက လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျိတ်ကျိတ် သတ်မှတ်နေကြချိန်တွင် မိုးလူ တစ်ယောက်ကတော့ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ စေ့စေ့စပ်စပ် အကြည့်ကြောင့် အတော်လေးကို အနေရခက်နေပြီး မြဲပီတောက်ကိုသာ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

“ရှင်မေးခွန်းတွေအားလုံးကို ကျွန်မ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တယ်နော် ကိုမိုးလူ”

“ဟုတ်လို့လား နီတျာတျာ၊ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို မင်းမ ဖြေနိုင်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်၊ ရှင်ရဲ့စာကိုပြန်ဖေးပြီးမှ တွေးမိသွားတာ၊ ငါးပိနဲ့လောက်၊ ရွှေနဲ့ကျောက်တဲ့ ရွှေက ကျောက်နဲ့မှပိုတင့်တယ်တယ်တဲ့၊ ကျောက်မှာမှ နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြဆိုတဲ့စကားနဲ့ ညှိလိုက်ရင် မြကျောက်က ရွှေရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ နွေရဲ့ရွှေဆိုတာကိုရော ခင်ဗျား ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖော်မလဲ”

“နွေရဲ့ရွှေဆိုတာ အဝါရောင်ပန်းကို ရည်ညွှန်းတာဖြစ်နိုင် တယ်၊ ငှက်နဲ့ ပီတောက်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနှစ်ခုထဲက ခင်ဗျား ဘာကိုရွေးမှာ လဲ”

“ရွှေဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတစ်ခုပါ၊ ငှက်နဲ့ပီတောက်နဲ့ ယှဉ်ရင် ပီတောက်က ပိုတန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ပီတောက်ကို ကျွန်မ ရွေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဆက်သွယ် ရမယ့်သူက မြပီတောက်ပဲ”

“ခင်ဗျား တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်က တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့စည်းကမ်းအရဆို အခုမေး၊ အခုဖြေလုပ်ရမှာလေ၊ ဒီတော့ ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားနိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့မရဘူး”

“OK လေ ... ရှင်က လက်ရည်တူတဲ့ ပြိုင်ဘက်မို့လို့ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကိုလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ

www.burmeseclassic.com

ရှင်ကို မေးခွန်းသုံးခုမေးမယ်၊ ဒီလိုပဲ ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို မေးခွန်းသုံးခု ပြန်မေးရမယ်၊ မေးခွန်းတစ်ခုကိုဖြေဆိုချိန် တစ်ပတ်တိတိရမယ်”

“အနိုင်အရှုံးကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှာလဲ”

“ကျွန်မက ရှင်မေးတဲ့မေးခွန်း သုံးခုလုံးကို ဖြေနိုင်ပြီး ရှင်က နှစ်ခုပဲဖြေနိုင်ခဲ့ရင် ရှင်အရှုံးပေါ့ လွယ်ပါတယ်”

“ခါးဆို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက လေးဆယ့်နှစ်ရက်ကြာမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... တစ်ပတ်အတွင်း မဖြေနိုင်ရင်တော့ အရှုံးပဲ နော်၊ ပွဲပြီးသွားလို့ ရှင်နိုင်ခဲ့ရင် ဧကရီက ရှင်ကို အဖြေပေးလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကလည်း နောင်ယှက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ရှုံးခဲ့ရင်တော့ အရင်လူတွေအတိုင်း ဧကရီနဲ့ ဝေးဝေးကို ထွက်သွားလိုက်ပါ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲကို လာမယ့်တနင်္လာနေ့မှာ စကြမယ်”

“မသိလို့ မေးပါရစေနော်၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဒီလိုပဲ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေနဲ့ ချုပ်ကိုင်လို့ရသလား၊ တကယ်ပဲ

မေဧကရီရဲ့ နှလုံးသားက ခင်ဗျားရဲ့ အနိုင်အရှုံးပေါ်မှာ မူတည်နေတာလား နီတျာတျာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးလူ”

သူ့စကားတွေမှာ ငေါ့သံပါနေမှန်းသိ၍ တျာ ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးနှင့် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ခင်ဗျားမှားနေပြီထင်တယ် နီတျာတျာ၊ မသိသေးရင် ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ပြည့်ရှင်မင်းတောင် သူ့နှလုံးသားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို သူ့မင်းမိန့်နဲ့ မချုပ်ကိုင်နိုင်ဘူး”

“တောက်”

ခနဲတည့်တည့်ပြောပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ ကျောပြင်ကို တျာ ပိတ်ပက်ထုပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ငါ သူ့ကိုမှန်းတယ် ဧကရီ၊ သူနဲ့ ငါ့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ငါလုံးဝ နိုင်စေရမယ်”

မေဧကရီက နီတျာတျာကို မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနှင့် ထည့်နေသည်။ တကယ်ဆို ကိုမိုးလူ ပြောသွားတာတွေကတကယ်

www.burmeseclassic.com

အမှန်တရားပင်။ စကရီမှာလည်း နှလုံးသားရှိသည်။ ချစ်တတ်တဲ့
စိတ်လည်းရှိသည်။ တျာတျာအလိုကျ လိုက်လျောနေခဲ့တာလည်း
တျာတျာခံစားမှုကို နားလည်လို့၊ တျာတျာဘဝကိုစာနာလို့၊ ပြီးတော့
သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ်ရင်ခုန်ရမယ့်သူကို မတွေ့သေး
တာလည်းပါသည်လေ။

ခပ်နှမ်းနှမ်းရုပ်အကျိုနှင့် အရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်းပုဆိုး
တစ်ထည်ကို တွဲဖက်ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည်
ပခုံးထက်မှ အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး ခြံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ
သည်။ ခြံထဲက လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရသဖြင့် လူခေါ်ဘဲလ်လေး
ကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနောက်
သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လိုက်လျှောက်လာသည်။

“ထိုင်ကွယ့်”

ဒေါ်နုနုခင်က သူ့ကို ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ထိုင်ခိုင်း
လိုက်သည်။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူ”

“နေဇော်ပါ အန်တီ”

“အေး ... မင်းကို အန်တီသားကိုယ်တိုင် အာမခံပေးထား
တာဆိုတော့ သိပ်ပြီးမေးမြန်းစရာတော့ မရှိပါဘူး။ မင်း
လုပ်ရမှာက မနက်ဆို အန်တီကို ဆိုင်ပို့ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့
အန်တီသမီးနဲ့တူမကို ကျောင်းပို့ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့
အန်တီ ခိုင်းစရာကိစ္စပေါ်လာရင် အသင့်ဖြစ်အောင် အန်တီ
တို့ဆိုင်မှာ မင်း နေရမယ်၊ ညနေကျောင်းကြိုပေးရမယ်၊
အန်တီကို ပြန်ကြိုရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေက ထိုလူရွယ်ကိုချောင်း
မြောင်းကြည့်နေကြသည်။ ကြည့်လည်းကြည့်ချင်စရာ သူ့ ရုပ်က
လေးက အတော်ကို သန့်ပြန့်နေသည် မဟုတ်လား။

“အေး ... ဒီနေ့ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ အန်တီ ဆိုင်ကနေ
တောင် တစ်ခေါက်ပြန်လာတာ”

“အားနာလိုက်တာဗျာ ... ဆိုင်ကို ကျွန်တော်ပဲ လာခဲ့မှာ
ပေါ့”

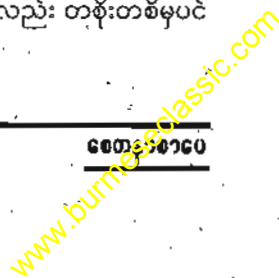
“တျာတျာ ... ဒီနေ့ ကျူရှင် ဘယ်အချိန်သွားရမှာလဲ”

နားထဲတွင် အသံတွေကြားနေရသော်လည်း တျာတျာ
ကတော့ ဒီရိုင်ဘာအသစ်မျက်နှာကို စူးစမ်းကြည့်နှင့်တောင်မကြည့်
မိဘဲ လက်ထဲကစာအုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေမိသည်။

“တျာ ... ဒီနေ့ ကျူရှင်မသွားဘူး ကြီးကြီးနု”

“ဟင် ... ကျူရှင်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်တည်းတက်
ရတာကို မနေ့ကလည်း မသွားဘူး၊ ဒီနေ့လည်း မသွားတာ
ဘာသဘောလဲ”

ကြီးကြီးနုရဲ့လေသံမာမာကြောင့် တျာ စာအုပ်ကို
မျက်နှာမှခွာလိုက်သည်။ ဒီလိုပဲ တျာမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ
ဘာမှမရှိ၊ နေရာတကာ ဝင်ပါသည်။ အမိန့်ပေးသည်။ မြေရှင်း
ချက်ကို စောင့်နားထောင်တတ်သည့်အကျင့်လည်း တစိုးတစိမှပင်
မရှိကြပါ။

“ညည်းအကြည့်တွေ ပြန်ပြင်လိုက်ခမ်း တျာတျာ၊ ညည်း ကျူရှင်လခကို ညည်းအမေပေးတာ၊ ငါနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ညည်းပြောချင်တာလား၊ ဘဝမမေ့နဲ့ မိတျာ၊ ငါ ဒါပဲပြောချင်တယ်၊ ညည်းအချိုးတွေပြင်”

တျာ နေရာက ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီရိုင်ဘာ အသစ်လူရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တျာကို ကရုဏာသက်သည့်အရိပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ပတ် ဆရာမတွေ ခရီးသွားလို့ ကျူရှင်ပိတ်ထားတာ “တျာ” ကြီးကြီးနုကို ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။

“ကဲ ... ဒါဆို မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းလို့ ရပြီ၊ မနက်ခုနစ်နာရီတိတိ ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ၊ လခကတော့ အန်တီသား ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ် အန်တီ”

သူ့ မျက်ဝန်းတွေရဲ့အကြည့်က ဧည့်ခန်းထဲကအပြင် အဆင်တွေဆီ ရောက်သွားသည်။ ဘာမှပြောစရာမကား မရှိတော့၍ သူတို့နှုတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူ ချိုသောအပြုံးတွေနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုက်ပါလျှင် အမှတ် ၅၅၊ ၁၉-လမ်း၊ ထံသာဗြူနယ် သို့ ရေးသားပေးလိုနိုင်ပါသည်။

ကျောင်းသားတချို့ကတော့ ကျွန်ုပ်မဆည်နိုင်ဘဲ ထိုဝိုင်းနားသွားပြီး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြသည်။ ဒီနေ့ နီတျာတျာကို စိန်ခေါ်ထားသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် နီတျာတျာတို့ရဲ့ ဉာဏ်ကစား ပြိုင်ပွဲကျင်းပတော့မည် မဟုတ်လား။ ပြီးခဲ့တဲ့သောကြာနေ့ကတည်းက ဒီသတင်းက တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေခဲ့တာလေ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် နီတျာတျာနဲ့ ဧကရီ၊ ဒါက မြပိတောက်လေ၊ သူတို့တွေကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ သူက ထိန်လင်း၊ သူက ပိုးဥ၊ သူက ချစ်စု၊ သူကတော့ ကြည်ပြာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီတျာတျာနဲ့ ဧကရီက အားလုံးကိုပြုံးပြ ခေါင်းဆတ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မေးခွန်းသုံးခုအတွက် တွေးထားတာလေးရှိတယ်၊ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေမေးမယ့်အစား အဆက်အစပ်ရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေမေးရင် ပိုကောင်းမလားလို့”

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

ကန်တင်းက စားပွဲနှစ်လုံးကို ဆက်ထားပြီး ကျောင်းသားတစ်အုပ်စု ထိုင်နေကြသည်။ တခြားဝိုင်းမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများကလည်း မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်တဲ့သူကရပ်၊ ဟိုနားတစ်စု၊ ဒီနားတစ်စုနဲ့ ထိုစားပွဲဆီ အကြည့်ရောက်နေကြသလို။

“ဒီလိုဗျာ ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မေးချင်ရာမေးမယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို မေးချင်ရာမေးမယ်ဆိုရင် ဘာအဆက်အစပ်မှမရှိလို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး၊ တရားမျှတမှုလည်း မရှိနိုင်ဘူး၊ ဥပမာဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာမရှိတဲ့ ကျွန်တော်လည်း လက်လှမ်းမမီလောက်တဲ့ ရှားပါးစာအုပ်တစ်အုပ် ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုသိဖို့ တစ်ပတ်မပြောနဲ့ နှစ်နဲ့ချီပြီးတောင် ကြာသွားနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးမှာပဲလေ”

“ဒီတော့ ...”

“အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်၊ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ပုံတစ်ပုံ ခင်ဗျားကိုပြောပြမယ်၊ အဲဒီပုံပြင်အဆုံးမှာ မြှုပ်ကွက်လေးတွေရှိတယ်၊ အဲဒီမြှုပ်ကွက်လေးတွေကို ခင်ဗျားကဖော်ထုတ်ပြီး အဲဒီပုံပြင်ရဲ့ အဆက်ကို ပြောပြနိုင်ရမယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံပြင်အဆုံးမှာလည်း ပဟေဠိလေးတွေရှိရ

မယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်က အဖြေရှာပြီး သူ့ရဲ့ အဆက်ပုံပြင်ကို ပြန်ပြောပြရမယ်”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ အဖြေရှာမရရင် ပုံပြင်ကိုလည်း ဆက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သေချာတာပေါ့”

သူ့အပြုံးတွေက ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် တောက်ပလို့နေသည်။

“ဆက်စပ်မှုရှိနေတာမို့ တစ်ကြိမ်မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာနဲ့ ပွဲသိမ်းပဲပေါ့”

“အဟုတ်ပဲ”

သူ့ရဲ့ အားတက်သရော်ပြောသံက တျာရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ဒါ ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားနဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှစ်ခု ပေါင်းထားတဲ့ အဆင့်မြင့်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပဲ၊ တျာ သူ့ကိုနိုင်ပါ့မလား။

ကေရီမျက်နှာကလည်း တျာကို စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ချက်ယွင်းနေသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ထူးဆန်းသလို စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းမှာပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လောလောဆယ် မှာတော့ ကျွန်မ ဘာမှတွေးမရသေးလို့ ရှင်ပဲ ရှင်ပုံပြင်ကို အရင်စလိုက်ပါ။ ရှင်က စီစဉ်သူဆိုတော့ ကြိုတင်လည်း ပြင်ဆင်ထားမှာပါ”

ကေရီက တျာလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်း တင်း ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဂရင်းပုံပြင်တွေတော့ သိမှာပေါ့နော်၊ ဂျေကော့ ဂရင်းနဲ့ ဝီလင်ဂရင်းတို့ရေးခဲ့တဲ့ ဂျာမန်ရိုးရာပုံပြင်တွေလေ”
“သိပါတယ်၊ Snow White ပုံပြင်က အဲဒီထဲက တစ်ပုဒ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စုစုပေါင်းရှိတာကတော့ အပုဒ် ၂၁၀ ပေါ့၊ အဲဒီထဲက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးချင် ကြားဖူးနိုင်တယ်လေ၊ မူရင်း ပုံပြင်တစ်ခုလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခြေခံပြီးပြောတာ၊ အဲဒီထဲမှာ ပဟေဠိလေးတွေ ထည့်ပြီးတော့ပေါ့”

“ပြောကြည့်ပါ”

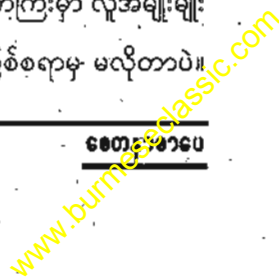

တစ်စစနှင့် တခြားပိုင်းကလူတွေပါ သူတို့ပိုင်းနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

“တစ်ခါက ဆင်းရဲတဲ့သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့မှာသားခုနစ်ယောက်ရှိပြီး အငယ်ဆုံးသားလေးကတော့ အရမ်းကို ပုံကွသေးကွေးလို့ “ငပုလေး” လို့ နာမည်ပေး ထားခဲ့တယ်၊ သစ်ခုတ်သမားက ငပုလေး ဆွယ်နှစ်သား အရွယ်အထိတော့ သူ တတ်စွမ်းသမျှနဲ့ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကြီးလာလေ သူကျွေးမွေးဖို့ မတတ်နိုင်လေပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ ကလေးတွေအစာ ငတ်သေဆုံးမှာ မကြည့်ရက်လို့ ကလေးတွေကို တောထဲ ခေါ်သွား၊ လှည့်ပတ်ပြောဆိုပြီး ထားခဲ့လို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ တယ်တဲ့”

“ဟင်း ... ဘယ်လိုအဖေမျိုးလဲ မသိဘူး”

ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့အသံ ထွက်လာတော့ “တျာ” အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။ လောကကြီးမှာ လူအမျိုးမျိုး ရှိလို့ အဖေအမျိုးမျိုးလည်းရှိတာ သံသယဖြစ်စရာမှ မလိုတာပဲ။

“ဒါနဲ့ပဲ မကြာခင်မှာ မိုးတွေရွာ လေတွေတိုက်လို့ ကလေးတွေ အရမ်းကြောက်လန့်ကုန်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငပုလေးက သူ့အစ်ကိုတွေထက် သတ္တိကောင်းပြီး ဉာဏ်လည်းရှိတာမို့ မကြောက်ရွံ့ဘဲ သူ့အစ်ကိုတွေကို ကယ်တင်ဖို့ကြံစည်စိတ်ကူးတာပေါ့လေ”

“လေနည်းနည်းငြိမ်တော့ ငပုလေးက မြင့်မားတဲ့သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရှုတယ်တဲ့။ သူတို့နဲ့သိပ်မဝေးတဲ့ အကွာအဝေးမှာ အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရတော့ ဝမ်းသာသွားပြီး သူ့အစ်ကိုတွေကိုခေါ်ပြီး အဲဒီဘက်ကို မှန်းဆလာခဲ့တယ်တဲ့ ...”

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ဟာ မီးထွန်းထားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့တာပေါ့၊ အိမ်တံခါးကပိတ်ထားလို့ ငပုလေးက တံခါးခေါက်လိုက်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်တဲ့”

မိုးလူက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေတဲ့လူတွေ အားလုံးကို ဝေကြည်လိုက်ပြီး ရှေ့ကအအေးပုလင်းထဲက အအေးတစ်ခွက်ကို စုပ်ယူသောက်လိုက်သည်။

“မူရင်းပုံပြင်မှာတော့ အဲဒီမိန်းမက ဘီလူးကြီးသိမ်းပိုက်ထားတဲ့မိန်းမတဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပညာရှိအမျိုးသမီးလို့ ပြင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ငပုလေးကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲလို့မေးတယ်၊ ငပုလေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ...”

အဲဒီအမျိုးသမီးကပြောတယ်၊ ‘ငါတို့အိမ်မှာ တည်းခိုချင်တယ်ဆို အလကားတော့မရဘူး၊ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ရမယ်’တဲ့၊ ငပုလေးကလည်း တည်းခိုခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေပါမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့”

ကျောင်းသားအားလုံး စိတ်ဝင်စားစရာ မေးခွန်းပိုင်းရောက်လာပြီမို့ အသက်ပင်ဝဝမရှူတော့ဘဲ အာရုံစိုက်ပြီး နားစွင့်နေကြသည်။

“အမျိုးသမီးကပြောတယ်၊ ငါ့မှာ နာမည်တူတဲ့ သားနှစ်ယောက် သုံးစုံရှိတယ်၊ မောင်နီနှစ်ယောက်၊ မောင်ပြာနှစ်ယောက်၊ မောင်ဖြူနှစ်ယောက်ပေါ့၊ နာမည်မတူတဲ့သားသုံး

www.burmeseclassic.com

ယောက်က အလုပ်မလုပ်ကြဘူး၊ နောက်ထပ်နာမည်မတူတဲ့ သားသုံးယောက်ကတော့ မုဆိုး၊ သစ်ခုတ်သမားနဲ့ မီးသွေး ဖုတ်သမားဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကြတယ် ...

မောင်နီက သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်မလုပ် တဲ့ မောင်ဖြူက ဒီကနေ မိုင်လေးဆယ်အကွာက ရွာမှာ နေတယ်၊ သူ့ဘေးအိမ်မှာနေတဲ့မုဆိုးရဲ့ဝင်ငွေရဲ့ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံကို နှစ်စဉ်ထောက်ပံ့ငွေအဖြစ်ရတယ်၊ မီးသွေးဖုတ် သမားနဲ့ နာမည်တူတဲ့အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ကောင်က ငါနဲ့ နေတယ် ...

မောင်ပြာရဲ့ဝင်ငွေက တစ်နှစ်ကို ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြား ရတယ်၊ အလုပ်မရှိတဲ့ မောင်ပြာနဲ့ မီးသွေးဖုတ်သမားတို့ ငြိင်ပြီး ငါအခုနေတဲ့တောထဲဝင်ရင် အလုပ်မရှိတဲ့ မောင်ပြာ က ပိုပြီးတော့ကျွမ်းတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဖြေပေးရမှာက ငါနဲ့အတူနေတဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေဖြစ်ပြီး ငါနဲ့အတူ မနေတဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲတဲ့”

“ဟင်”

ကျောင်းသားအားလုံး သက်ပြင်း ချနေကြသည်။ နီကျာကျာက ဘယ်လိုနေမည်မသိ၊ နားထောင်တဲ့သူတွေကတော့ မျက်စိတော်တော်လည်သွားကြသည်။ နီကျာကျာလည်း ခေါင်းရှုပ် သွားဟန်တူသည်။ မိုးလူက သူ့ကျောပိုးအိတ်ဘေးအိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကိုယူပြီး နီကျာကျာ ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနဲ့ စာရိုက်လာခဲ့ တယ်၊ အချိန်က တစ်ပတ်တောင်ရှိသေးတာပဲ၊ နီကျာကျာ ဖြေနိုင်မှာပါ၊ ပြီးတော့ ပုံပြင်ကိုလည်း ဆက်ပြောနိုင်မယ် လို့ ယုံကြည်တယ်”

ကျောင်းတက်ဘဲလိသံ ကြားရတာမို့ ကျောင်းသား အားလုံး ဦးထည်ချက်အနံ့အပြားဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖြိုကွဲသွားကြသည်။ ကျာကျာက သူကမ်းပေးသော စာရွက်ခေါက်လေးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။

“ရှင် ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဖြေနိုင်မှာပါ ကိုမိုးလူ”

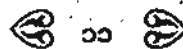
နီကျာကျာနှင့် မေဇကရီတို့ ကန်တင်းထဲမှ ဖင့်နဲ့ သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ထွက်လာကြသည်။

“သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်
ပဲ”

တျာတျာရင်ထဲက တိုးတိုးလေးကျိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချ
မိသည်။

စောစောစီးစီး ဒီရိုင်ဘာအသစ် ကားရေဆေးနေတာ
ကိုတွေ့တော့ တျာတျာ မျက်မှောင်ကြွတ်မိသည်။ ဒီလူ ဒီအချိန်
ရောက်ဖို့ ဘယ်အချိန်ကများ ထ၊လာသည်မသိ။ သူက အရပ်ရှည်
ရှည်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ရုပ်ကလည်း တော်တော်ချောပါသည်။
ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးတို့နဲ့တောင် မတန်လှပါ။

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုစိုး ... ကြီးကြီးန အသစ်ခေါ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာက ငယ် တလည်းငယ်၊ ချောကလည်းချောနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောတုန်းကတော့ မမသွယ်တို့ တျာတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ဘယ်တော့မှ မရှာဘူးဆို၊ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်ကတား ရမယ်ဆို”

အိမ်ထဲက လေးလေးတိုး အဲ့တက်ချီကုန်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာသော ကိုကိုစိုးနားသွားပြီး တျာ ခပ်အုပ်အုပ်မေးလိုက် သည်။

“မေမေခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး တျာတျာ၊ ငါခေါ်လာတာ၊ သူက နယ်မှာနေတာ၊ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာ၊ လော လောဆယ် အလုပ်ရှာမရလို့ဆိုလို့ အိမ်မှာကလည်း ဒရိုင် ဘာတစ်ယောက်က အသည်းအသန် လိုနေတာမို့ ခေါ်လိုက် တား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေဇော်က ရိုးပါတယ်”

လေးလေးတိုးက အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ခု၏ စက်ရုံ များဖြစ်ပြီး ကိုကိုစိုးကတော့ Export နဲ့ Import အပိုင်းကို

တာဝန်ယူထားသူဖြစ်သည်။ အိမ်မှာတော့ အားလုံးက အလုပ် ကိုယ်စီနှင့်မို့ အပျိုကြီး ကြီးကြီးစုနှင့် အိမ်ဖော်တွေသာ အချိန်ပြည့် အိမ်မှာရှိကြသည်။

တျာတျာက ကိုကိုစိုးကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ တျာ စိုက်ထားသော နှင်းဆီပင်လေးကို ရေဆက်ဖျန်းပက်နေသည်။ တျာက နှင်းဆီကိုကြိုက်သည်။ ‘နှင်းဆီကလှသည်။ မွှေးသည်။ ဆူးဆိုတဲ့ အကာအရံတွေရှိသည်။’

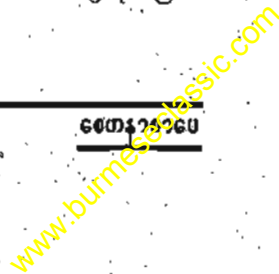
ကြာကြာမခံတာကလွဲလို့ နှင်းဆီက ဘက်စုံအရည် အချင်း ပြည့်မီပါသည်။

“တျာတျာ ကျောင်းသွားဖို့လုပ်တော့လေ၊ အခုတလော ကျောင်းက department အထိတောင် တျာတျာသတင်းတွေ မွှေးနေတယ်နော်”

“ဟင် ... တျာ ဘာလုပ်လို့လဲ မမသွယ်”

တျာက မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အံ့သြသွားသည်။

“မေကေရီရဲ့ဘော်ဒါဂတ်လုပ်ပြီး ကောင်လေးတွေကိုအပြတ် နှိပ်ကွပ်နေတဲ့ သတင်းကြောင့်ပါ”

“ဟင်း ဟင်း ... ဘာများလဲလို့၊ ဧကရီက အရမ်းသနားလွယ်တတ်တာ မမသွယ်ရဲ့၊ သူက စိတ်လည်းပျော့တယ်၊ တျာမှ မကာကွယ်ရင် သူ ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာစက်ကွင်းထဲ သက်ဆင်းသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆို တျာက ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး တျာရယ်၊ ဧကရီက ကြိုက်တဲ့သူရှိနေမှ နေရင်း ထိုဝိုင်းရင်း ကိုယ့်အလှည့်ကျ ဝင်လည်နေပါဦးမယ်”

“တျာလား ... ဘယ်တော့မှ ဝင်လည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုရင် ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် စိတ်ကုန်သွားပါပြီ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ခံရတော့မှ သင်ခန်းစာရတာထက် ကိုယ်မဟုတ်တဲ့တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာယူနိုင်မှ ပညာရှိပီသတာ”

တျာစကားကို မမသွယ်က သဘောကျသွားသည်ထင် ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးသွားသည်။ တျာက အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်အလှည့် သွားစွယ်ဖြူဖြူလေးပေါ်အောင်ပြုံးနေသော ဒရိုင်ဘာသစ်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ သူက ဘာကို

ပြုံးတာလဲ၊ တျာစကားက ပေါ့သွမ်းသွမ်းစကားမှ မဟုတ်တာ၊ တျာက မျက်နှာကို တင်းနိုင်သမျှ အတင်းနိုင်ဆုံးထားပြီး သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်လာသည်။

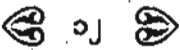

နီတျာတျာ မျက်နှာပေါ်မှာ ပွင့်ဖူးနေသော ခပ်လန်းလန်းအပြုံးတွေက တစ်ဖက်လူ၏ မေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်ရုံသာမက ဆပ်ဆင့်လှပသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်ခဲ့ပြီဟု ဝင့်ကြွားနေဟန်ရှိသည်။

“ပုံပြင်လေးကို ကျွန်မ ပြန်ဆက်တော့မယ်နော် ကိုမိုးလူ”
မိုးလူက ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ငယုလေးက အတော်အတန် စဉ်းစားပြီးတော့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်တဲ့၊ အဒေါ်နဲ့နေတဲ့ သားသုံးယောက်ဟာ သစ်ခုတ်သမား မောင်ဖြူရယ်၊ အလုပ်မရှိတဲ့ မောင်နီနဲ့ မောင်ပြာတို့ပါပဲတဲ့၊ အဝေးမှာနေတဲ့ သားသုံးယောက်ကတော့ အလုပ်မရှိတဲ့ မောင်ဖြူရယ်၊ မုဆိုးမောင်ပြာနဲ့ မီးသွေးဖုတ်သမား မောင်နီတို့ပါပဲတဲ့ ...

အဲဒီလိုလည်း ဖြေလိုက်ရော အမျိုးသမီးကြီးက ‘တော်ပါပေတယ် ကလေးရယ်’ လို့ပြောပြီး သူတို့အိမ်ထဲ ပေးဝင်ပြီး နွေးထွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေနဲ့ တည့်ခင်း ဧည့်ခံ၊ သက်သောင့်သက်သာရှိလှတဲ့ ကောက်ရိုးအိမ်ရာတွေမှာ ပေးအိပ်တော့တာပေါ့။”

မိုးလူ ပုံပြောပြီး တစ်ပတ်တိတိအကြာ သီတင်းပတ်တစ်ခု၏ ပထမဆုံးကျောင်းတက်ရက်တွင် ပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်နှင့် သူတို့၏အပေါင်းအပါ ပရိသတ်တို့သည် ထိုင်နေကျကန်တင်းထဲတွင် စည်ကားစုဝေးကာ ရောက်ရှိလို့နေပါသည်။

မိုးလူ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးနေသည်။ နီတျာတျာ သူ့ကို ပြောနေသည့်ဟန်က ဆရာမက ငိုကြွေးနေတဲ့ကလေးကို အငို တိတ်သွားအောင် ချောမော့ပြီး စိတ်ဝင်စားအောင်ပြောတဲ့ ပုံမျိုးလေ။

“ကလေးတွေ အိပ်ခါနီးမှာ အမျိုးသမီးကြီးက ပြောတယ် တဲ့ ... ကလေးရယ် ... မင်းကို ငါမေးခွန်းမေးရတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီတော့ကိုစောင့် တဲ့ ဘီလူးကြီးဟာ ညတစ်ချက်တီးဆို အိမ်တံခါးကိုခေါက် လို့ ငါတို့ကိုစားဖို့ ကြံစည်တာပေါ့။ သူ့က အရမ်းညဏ် များလွန်းတာမို့ မေးခွန်းတွေမေးပြီး မဖြေနိုင်ရင် စားမယ် လုပ်လို့ သူ့ရဲ့မေးခွန်းတွေကို ငါ့မှာညတိုင်းဖြေနေရလို့ အိပ်မရတဲ့ညပေါင်းလည်း ကြာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီနေ့ မင်း ငါ့အစား သူ့မေးခွန်းတွေ ဖြေပေးပါကွယ်လို့ ပြောလိုက် တယ်တဲ့”

မြပိတောက်က မိုးလူကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မရဲ့အတွေးက မှားမှမမှားခဲ့ဘဲ၊ နီတျာတျာနဲ့ မိုးလူက တကယ် လက်ညှိတဲ့ပြိုင်ဘက်အစစ်ပင်။ အားလုံးက နီတျာတျာ ဆက်ပြော မယ့်စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်ဖြင့် နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

“ငပုလေးရဲ့အစ်ကိုတွေက အမျိုးသမီးကြီးစကားကြောင့် သိပ်ထိတ်လန့်သွားတာပေါ့။ ငပုလေးက ‘စိတ်ချပါ အဒေါ် ရယ်၊ ဒီညတော့ အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုတို့လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဘီလူးကြီးရဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေ နိုင်မှာပါလို့ အားပေးရင်း ကောက်ရိုးအိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်း ချအိပ်လိုက်တော့တယ် ...

ညဉ့်တစ်နာရီရောက်တဲ့အခါ အိမ်တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာတာပေါ့။ ငပုလေးက အိပ်ရာက အသာထပြပြီး အိမ်တံခါးဆီ လျှောက်သွားတယ် ...

ဘီလူးက ‘အို ... လူသား၊ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ် မေးတဲ့မေးခွန်းကိုဖြေပါ။ မဖြေနိုင်ရင်တော့ သင့်ရဲ့ကိုယ် ဓန္ဒာကို ကျွန်ုပ်ရဲ့အစာအဖြစ် အသုံးပြုရလိမ့်မယ်’ လို့ပြော လိုက်တယ် ...

ငပုလေးက ‘ကောင်းပါပြီ ဘီလူးကြီး၊ သင်မေးလို ရာမေးပါတော့’ လို့ဆိုလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးက ကြားနေကျ မိန်းမကြီးရဲ့အသံ မဟုတ်တော့ အံ့ဩသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

www.burmeseclassic.com

လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသားစားရပြီးရောဆိုပြီး မေးခွန်း
စ,မေးတော့တယ် ...

ငါ့မှာ သားငါးယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့ငါးယောက်
စလုံးဟာ ဂူသန့်ရှင်းရေး၊ အစာရှာထွက်၊ ဂူကင်းစောင့်နဲ့၊
ရလာတဲ့အစာတွေ မပုပ်မသိုးအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့်
တာဝန်တွေကို လုပ်ဆောင်ရတယ်၊ ငါကလည်း သူတို့ငါး
ယောက်ကို အချိန်ဇယားစာစီဆု ပေးထားတယ်”

“ဘီလူးက အဆင့်မြင့်လှချည်လား”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထ,ဖောက်သဖြင့် ခပ်
အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြသည်။ ရယ်သံတွေ လျော့ပါးသွား
တော့မှ နီတျာတျာက စကားပြန်ဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါးရက်ပြည့်လို့ ငါပြန်စစ်ကြည့်တဲ့အခါ သူတို့
ငါးယောက်စလုံးဟာ သူတို့လုပ်ရမယ့်တာဝန်လေးခုမှာ
သုံးခုကို အကြိမ်အရေအတွက်မှားပြီး လုပ်ထားတာတွေ့ရ
တယ်၊ တာဝန်တစ်ခုမှာလည်း တစ်ယောက်မှ အကြိမ်အရေ
အတွက် မမှန်ဘူးတဲ့ ...

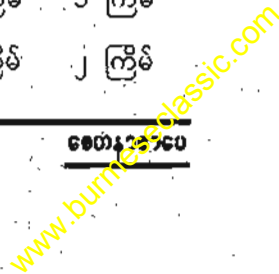
ဒါ ... ဘီလူးငါးကောင်လုပ်ထားတဲ့စာရင်း”

နီတျာတျာက သူမ စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ စာရွက်
တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး မိုးလူရှေ့ ချပြလိုက်တာမို့ အားလုံးက ထို
စာရွက်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်လာကြသည်။

မေဇကရီကတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စဉ်းစားတတ်
သော နီတျာတျာရဲ့ပုံပြင်နဲ့ အတွေးစိတ်ကူးလေးကို ရင်ထဲကကျိတ်
ပြီး ချီးကျူးနေမိသည်။ တကယ်ဆို မိုးလူပြောတဲ့ ဂရင်းပုံပြင်
စာအုပ်ကို သူမတို့ လိုက်လံရှာဖွေပြီး ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ပုံပြင်ထဲ
မှာ ဒီလိုမျိုးမှ မပါခဲ့တာ။

ဘီလူး ဂူသန့်ရှင်း အစာရှာထွက် ကင်းစောင့် ထိန်းသိမ်း

A	၄ ကြိမ်	၃ ကြိမ်	၃ ကြိမ်	၁ ကြိမ်
B	၃ ကြိမ်	၂ ကြိမ်	၃ ကြိမ်	၂ ကြိမ်
C	၅ ကြိမ်	၄ ကြိမ်	၂ ကြိမ်	၃ ကြိမ်
D	၄ ကြိမ်	၄ ကြိမ်	၁ ကြိမ်	၁ ကြိမ်
E	၃ ကြိမ်	၂ ကြိမ်	၂ ကြိမ်	၂ ကြိမ်

“သူမေးတဲ့မေးခွန်းက ... (၁) ငါ့ရဲ့အချိန်ယေားအမှန်က ဘာလဲတဲ့၊ (၂) အကြိမ်အရေအတွက်မှန်အောင် မလုပ်ကြတဲ့ တာဝန်ကရော ဘာတာဝန်လဲ၊ (၃) အဲဒီတာဝန်ရဲ့အကြိမ် အရေအတွက်အမှန်ဟာ ဂူသန့်ရှင်းရေး အကြိမ်အရေအတွက် နဲ့ တူခဲ့တယ်ဆိုရင်၊ တစ်ယောက်ချင်းစီထမ်းစောင့်ရမယ့် တာဝန်လေးခုအတွက် အကြိမ်စုစုပေါင်းက ဘယ်လောက်လဲ တဲ့”

“မေးခွန်းက နည်းနည်းရှုပ်နေသလိုပဲ”

မိုးလူက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။ နီတျာတျာ က ထိုစာရွက်ရဲ့နောက်ကျောမှာ ရေးထားသောမေးခွန်းကို လှန် ပြလိုက်သည်။

“မရှုပ်ပါဘူး၊ တွက်ကြည့်တာနဲ့ အဖြေထွက်မယ့်မေးခွန်း မျိုးပါ။ ရှင်က သိပ်တော်တဲ့သူပဲ ဖြေနိုင်မှာပါ”

နီတျာတျာက မိုးလူကို ခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြောလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားလည်း အရမ်းတော်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ပုံပြောပိုကောင်းတယ်”

အပြန်အလှန် ချီးကျူးနေကြသော နီတျာတျာနဲ့ မိုးလူကိုကြည့်ကာ လူရင်းတွေသာမက ကျောင်းသားကျောင်းသူ တချို့ကပါ ပြီးစစရုပ် ဖြစ်နေကြသည်။ အဲဒီနှစ်ယောက်သာ ပေါင်းလိုက်လို့ကတော့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပဟေဠိနန်း တော် ဖြစ်သွားလောက်သည်ဟု တွေးသူတွေ့နေလို့ပေါ့။

“တျာတျာ ... ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် ပြန်ကြိုပေးရမလဲ”

ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ကျူရှင်ရှေ့မှာ သူမကိုအဆင် သင့်စောင့်နေသော ဧကရီဆီ တျာခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်နေစဉ် တွင် နောက်မှသူ့ရဲ့အသံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ တျာ သွားစရာရှိလို့ ပြန်လာမကြိုပါနဲ့။”

“အန်တီနုကိုရော ပြောပြီးပြီလား တျာတျာ”

သူက တျာစကားကို အတွန့်တက်လိုက်တာမို့ တျာ ခံပြင်းသွားသည်။

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ ကိုယ်လုပ်ပါ ကိုနေဇော်”

နေဇော် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ စကားကို ပြန်ချေပလိုက်တာမို့ သူမ ဒေါ်ဖောင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒီနေ့ တျာတျာကို အကြိုအပိုလုပ် ပေးဖို့လေ၊ အန်တီနုကိုမေးပြီး ကျူရှင်ဆင်းတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ စောင့်နေလိုက်ပါ့မယ်”

ကားကိုကွေ့ပြီး ပြန်မောင်းထွက်သွားသော ဒရိုင်ဘာ ကို တျာ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

“တျာတျာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဧကရီက တျာတျာအနားလာပြီး ခပ်တိုးတိုး မေး လိုက်သည်။

“အခုမှရောက်လာတဲ့ ဒရိုင်ဘာ အစုတ်ပလုတ်ပေါ့၊ ဒီနေ့ ကျူရှင်ပြီးရင် ပန်းဆိုးတန်းဘက် စာအုပ်သွားရှာမလို့ လာမကြိုခိုင်းတာကို ကျူရှင်ဆင်းတာနဲ့ လာစောင့်နေမယ် တဲ့လေ၊ လာမကြိုခိုင်းတာ ကြီးကြီးနုကို အသိပေးပြီးပြီ လားလို့ ကျုပ်ကိုတောင် ပြန်မေးသွားလိုက်သေးတယ်”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ဘာစိတ်ဆိုးစရာလဲ၊ သူ့အလုပ် သူလုပ် တာပဲဟာ၊ နင် ကြီးကြီးနုကို အသိပေးထားရင် သူလည်း လာမကြိုတော့ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက အရင်ဒရိုင်ဘာနဲ့ နည်းနည်းမှကိုမတူ ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖိုးတိကျလေ၊ မနက်ခုနစ်နာရီအတိဆိုတာ နဲ့ အိမ်ရောက်နေပြီ၊ ကျောင်းပို့အချိန်အတိ၊ ကျောင်းကြိုချိန် အတိနဲ့ ကြီးကြီးနုတို့ ကြီးကြီးစုတို့ကို ကျိုးနွံလိုက်တာလည်း ပြောမနေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ တျာတျာရဲ့၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲ မှာ ဒီလိုအလုပ်သမားမျိုးရတာ ကြီးကြီးနုတို့ ကံကောင်း တာပေါ့”

“အေး ... ကံကောင်းတာကနောက်၊ ကျုပ် ဖုန်းဆက်လိုက် ဦးမယ်၊ တော်ကြာ ဖိုးတိကျက ကျူရှင်ရှေ့လာစောင့်နေဦး မယ်”

တျာတျာက ကြီးကြီးနု ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး ဒီနေ့ စာအုပ်ဝယ်စရာရှိသည်ဟု ဆိုကာ အကြောင်းပြချက် ပေးနေ သည်။

“ဘာပဲပြောပြော သူက ချောတာတော့ တော်တော်ချော တာပဲ၊ ရည်လည်း ရည်မွန်ပုံရတယ်၊ ကတိတည်သစ္စာရှိ မယ့်ပုံ”

“ဧကရီ ... ယောက်ျားတွေကို အပေါ်ယံမကြည့်နဲ့လေဟာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို စိတ်နဲ့တောင်မပြစ်မှားပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တျာတျာရဲ့”
ဧကရီက တျာတျာပခုံးလေးကို ဖက်လျှောက်လာ ရင်း ရယ်ဟဟနှင့် မေးလိုက်သည်။

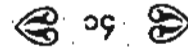
တျာတျာက ဧကရီအမေးကို ပြန်မဖြေပါ။ တျာတျာ ဓွက်ဝန်းထဲတွင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မိုးလူရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်

ယောင်နေမိသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းလေးလေးပင်ပင် ချလိုက်ကာ တီတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ရှင့်အတွက် အားကြီးမာန်တက် တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ရှိနေတာကို မမေ့စေချင်ဘူး”

နီတျာတျာတို့ ကန်တင်းထဲ မဝင်လာခင်ကတည်းက ကြိုရောက်နေသော မိုးလူအနားမှာ ကျောင်းသားတွေ တရုန်းရုန်းနှင့် နီတျာတျာ မေးထားသော မေးခွန်းတွေကို မိုးလူ ဘယ်လို အဖြေထုတ်လိုက်လဲ မေးမြန်းကြည့်ရှုသူတွေနှင့် စည်ကားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကန်တင်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော အရိပ်လေးနှစ်ခု
ကြောင့် မိုးလူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစ တျာတျာဆံပင်လေးတွေကတောက်
ပြောင်သော ပိုးသားစ၊လေးတွေနယ် လေအဝေ့မှာ တဖျပ်ဖျပ်ခါ၍
လှုပ်နေသည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ရင်စေ့နှင့် ခရမ်း
ရောင် အပွင့်အခက် အနွယ်လေးတွေပါသော ထဘီဝတ်ထားသော
သူမခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက ဘေးမှယှဉ်၍ ကပ်ပါလာသူ မေ
ဧကရီနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင်တော့ ပိန်ကပ်ကပ် ပြားချပ်ချပ်နှင့်
ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှသော်လည်း သူမက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့
တော်တော်ကို ကြည့်လိုကောင်းလှသည်။

“ကျွန်တော် ဧကရီအတွက် ကော်ဖီမစ် မှာထားပေးတယ်၊
ခင်ဗျားအတွက်ရောပဲ”

တျာရှေ့သို့ ကိုကာကိုလာအချို့ရည်ဘူးလေး သူ
ထိုးပေးလိုက်သည်။ မိုးလူ ဆိုသည့်သူက သိပ်တော့မဆိုးလှပါ။
ဧကရီမျက်ဝန်းတွေကို တျာ အဖြေရှာဖို့ ခဏခဏကြည့်ဖြစ်သည်။
ဧကရီ မိုးလူကို စိတ်ထဲမှာထည့်ထားပြီလားလည်း သူမ သိချင်လို့
နေသည်။

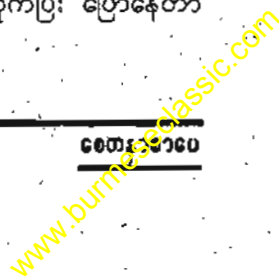
မိုးလူက တခြားယောက်ျားတွေနဲ့မတူ ကျွန်ုပ်ရသည်။
မေးခွန်းတွေကိုပဲ အာရုံစိုက်သည်။ ဧကရီ မျက်နှာကိုမြင်ရ၊ ဧကရီ
နဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ရပြီးရောဆိုသည့် သဘောမျိုးနှင့် မေးခွန်း
လာဖြေသော အရင်ကယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တစ်စက်မှမတူပါ။

“ကျွန်တော် ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောမယ်နော် နီတျာတျာ”

တျာတျာက ခေါင်းအသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ
ဖြေတဲ့အဖြေ မှန်မမှန် ဂရုစိုက်လို့ နားထောင်နေသည်။ သူ့အဖြေ
မမှန်ခဲ့ရင် သူ ရှုံးရမှာပဲလေ။

“ငပုလေးက စိတ်ထဲကနေ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါကို
တွက်ချက်နေတာပေါ့၊ သူ နမော်နမဲ့နိုင်လို့ အတွက်မှားသွား
တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှလူတွေ အစားခံရမှာလေ။ ဒီလိုနဲ့
အဖြေကို အပြန်ပြန်အခါခါတွက်ပြီး သေချာပြီဆိုတော့မှ
အဖြေပေးလိုက်တော့တယ်”

တျာတျာက သူ့စကားကြောင့် ပြုံးတုံ့တုံ့လေးဖြစ်
သွားသည်။ ပုံထဲကလိုပဲ သူလည်း အပြင်မှာ မှားတွက်မိရင်ရှုံးရ
မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်လို့ တျာကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောနေတာ
မဟုတ်လား။

“အချိန်ဇယားအမှန်က ဖြစ်နိုင်ချေနှစ်ခု ရှိနေတယ်။ ပထမ တစ်ခုက ဂူသန့်ရှင်းရေးလေးကြိမ်၊ အစာရှာထွက်နှစ်ကြိမ်၊ ကင်းစောင့်လေးကြိမ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းတာ သုံးကြိမ်၊ ဒုတိယ တစ်ခုက ဂူသန့်ရှင်းရေးငါးကြိမ်၊ အစာရှာထွက်နှစ်ကြိမ်၊ ကင်းစောင့် ငါးကြိမ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းတာကတစ်ကြိမ်ပဲ ...

ဒီတော့ အကြိမ်အရေအတွက်မှန်အောင် မလုပ်ကြတဲ့ တာဝန်က ကင်းစောင့်တဲ့တာဝန်ပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် ချင်းစီ ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်လေးခုအတွက် အကြိမ် စုစုပေါင်းက ဆယ်သုံးကြိမ်ပဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်”

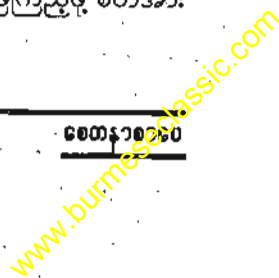
မေ့ကရိုက်က လက်ခုပ်ထုတ်တီးတာမို့ တျာတျာ မျက် စောင်းလေး ဝင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘီလူးကြီးက ‘ဟုတ်ပါပေတယ် မောင်ရယ်၊ တကယ်ဆို တော့ မင်းကို စားရအောင်လို့ ငါက အဖြေနှစ်ခုထားထား ပေးတာ၊ အဖြေတစ်ခုကိုပဲ မင်း အလောသုံးဆယ်နဲ့ ဖြေ ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို မင်း ငါ့ပါးစပ်ထဲရောက်နေ လောက်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဘီလူးကြီးက တကယ်တော့ ငပုလေးကို လျှော့တွက်ခဲ့တာကိုး”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ တျာတျာမျက်စောင်းက မိုးလူဆီ တိတိကျကျ ရောက်ရှိသွားသည်။ မိုးလူက တျာတျာရဲ့မျက်စောင်း လေးကို အသာအယာ နှလုံးသားစာမျက်နှာပေါ်မှာ တင်ထားလိုက် သည်။

“ဒီလိုနဲ့ ဘီလူးကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်ကျကျနဲ့ အဲဒီအိမ်ကနေ ထွက်ခွာသွားတော့တာပေါ့။ မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အခါ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ငပုလေးကို ချိုးကျူးပြီး ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောတော့တာပေါ့။ ငပုလေးကလည်း သူတို့ကို အိမ်မှာတည်းခိုနေထိုင်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်လို့ပြောပြီး အဲဒီအိမ်လေးကနေ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့အတူ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်”

မိုးလူက သူ့နောက်ကျောမှာရပ်နေသော ကျောင်း သားတစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင်လက်ထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဖုန်းနဲ့ သူ့ပုံပြင်ကို အသံဖမ်းနေတာပဲဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီတျာတျာနဲ့ သူ့ရဲ့ပြိုင်ပွဲကို တစ်ကျောင်းလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသလို၊ မေးခွန်းတွေကိုလည်း ဖြေကြည့်ဖို့ စိတ်အား အက်သန်နေကြသည်လေ။

“တစ်နေရာရောက်တော့ ပန်းသီးတစ်ပင်ကို တွေ့တာနဲ့ ငပုလေးတို့ ညီအစ်ကိုတစ်စု ပျော်သွားကြပြီး ပန်းသီးပင် ဆီ ပြေးလွှားသွားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသီးပင်ခြေရင်း လည်းရောက်ရော ပြန်းခနဲဆို အဘိုးအိုတစ်ဦး ပေါ်လာပြီး ပန်းသီးပင်ပေါ်တက်မယ့် သူတို့ညီအစ်ကိုတွေကို တားဆီး တော့တယ် ...

‘ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါက ဒီပန်းသီးပင်ရဲ့အစောင့် ပဲ။ ငါပန်းသီးတွေကို စားချင်တိုင်း စားလို့မရဘူး။ ငါပန်းသီး ကို စားချင်ရင် ငါမေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်မှစားခွင့် ရှိမယ်’တဲ့။ ငပုလေးက ‘ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီတစ်တော လုံး ဘယ်လိုများဖြစ်ကြပြီလဲ မသိဘူး။ ငါသာ ငန့်ငအ တစ်ယောက်သာဆိုရင် အခုချိန်လောက်ဆို အသက်တောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ညည်းတွားနေတယ်”

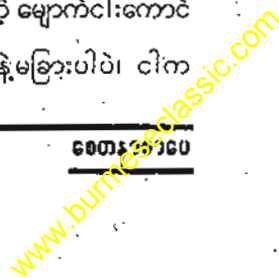
နားထောင်နေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူ အားလုံး ပြုံးစိမ် ဖြစ်သွားကြသည်။ တျာတျာကတော့ လိုရင်းကို မပြောဘဲ သူမကို စောင်းမြောင်းထေ့ငေါ့နေသော သူ့စကားတွေ ကို နည်းနည်းတော့ အမြင်ကတ်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ကောင် ဖြေမှာလားလို့ အဘိုးကြီးက စိတ်မရှည်လက်မရှည် မေးလိုက်တယ်။ မေးမယ်ဆိုလည်း မေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ဆာလှပြီလို့ ငပုလေးက စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ် ...

ဒီလိုကွ ... တစ်နေ့မှာ ငါပန်းသီးပင်ခြေရင်းမှာ မျောက်ငါးကောင်နဲ့ လူငါးယောက် ရောက်လာကြတယ်။ လူတွေက ‘ပန်းသီးစားချင်ပြီး မျောက်တွေကတော့ ဒီကနေ အနောက်စူးစူးမှာရှိတဲ့ ငှက်ပျောတောထဲက ငှက်ပျောသီး တွေကို စားချင်ကြတယ် ...

ငှက်ပျောတောစောင့်တဲ့ နတ်သမီးက ပန်းသီးနှစ်လုံး ပေးမှ အထဲကိုဝင်ခွင့်ပြုမှာမို့ မျောက်တွေက ဒီပန်းသီးပင် အောက် ရောက်လာကြတာပေါ့။ ဒီတော့ ငါ့မှာ လူနဲ့မျောက် ကို ဟောဟိုမှာတွေ့ ရတဲ့ လုံးချောသစ်ပင်မှာ အမှတ်အသား တစ်ခုလုပ်လို့ ပြိုင်တက်ခိုင်းတယ် ...

မျောက်ဆိုတဲ့အမျိုးဟာ သစ်ပင်တက်ကျွမ်းတာမှန် ပေမယ့် ငါ့သစ်ပင်အောက်ရောက်လာတဲ့ မျောက်ငါးကောင် ကတော့ အားအင်ကုန်ခန်းနေလို့ လူနဲ့မခြားပါပဲ။ ငါက

သူတို့အုပ်စုနှစ်စုအတွက် ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းချက်တွေ ထုတ်ပေးထားတယ်။ လူ့အုပ်စုကို A လို့ ထားလိုက်ပြီး မျောက်အုပ်စုကို B လို့ထားလိုက်တယ်။ ဒီမှာ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်း”

A (လူ)

B (မျောက်)

ငါးယောက်စလုံးနိုင်ရင်

ငါးကောင်စလုံးနိုင်ရင်

ပန်းသီးငါးလုံးရ

ပန်းသီးလေးလုံးရ

ငါးယောက်စလုံးရှုံးရင်

ငါးကောင်စလုံးရှုံးရင်

ပန်းသီးသုံးလုံးရ

ပန်းသီးနှစ်လုံးရ

ငါးယောက်တစ်အုပ်စုလုံး မနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်နိုင်ရင် ပန်းသီးတစ်လုံးရကြမှာဖြစ်ပြီး A ဘက်ကနိုင်တဲ့သူတွေက B ဘက်ကရှုံးတဲ့သူတွေကို ပန်းသီးသုံးပုံတစ်ပုံစိတ်ပေးရမှာဖြစ်သလို B ကနိုင်တဲ့သူတွေက A ကရှုံးတဲ့သူတွေကို ပန်းသီးတစ်ဝက်စိတ်ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ B အုပ်စုက ငါးကောင်လုံးမရှုံးပဲ ပန်းသီးနှစ်လုံးရသွားတယ်။ A အုပ်စုက ပန်းသီးဘယ်နှလုံး ရသွားလဲ”

မိုးလူ အကြည့်တွေက နီတျာတျာရဲ့ဆေးမဆိုးထားဘဲ ပန်းရောင်သမ်းနေတဲ့ လက်သည်းကြည်ကြည်လေးတွေဆီ ရောက်

သွားသည်။ သူ့အတွက်တော့ ပုံပြင်တွေကို ဖန်တီးပြီး တျာတျာနဲ့ တွေ့ဆုံနေရတဲ့ရက်လေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲဆန့်ထားပစ်ချင်သည်။

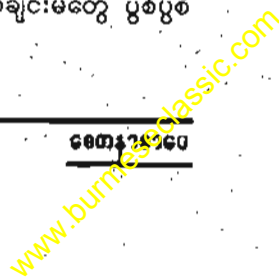
“မိုးလူ ... ဒီလိုပဲ နင်နဲ့သူ့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုလို့ အနိုင်အရှုံးမရှိဘူးဆို ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

သူငယ်ချင်းမလေးတွေရဲ့အမေးကို သူလည်း ရေရေရာရာ မဖြေတတ်ပါ။

“မိုးလူ ... နောက်ထပ် သုံးကြိမ်၊ သုံးပတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်၊ တကယ်လို့ နင် နီတျာတျာကို နိုင်ခဲ့မယ်ဆို ဧကရီက နင့်ကို တကယ်လက်ခံမှာလား၊ နင်ကရော ဧကရီနဲ့ တကယ်လက်တွဲမှာလား”

“ငါမသိဘူး ဝတုတ်မ၊ ငါစဉ်းလည်းမစဉ်းစားဘူး၊ ငါ သူနဲ့ ပုံပြောနေရတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုကို ပြီးဆုံးမသွားချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းဖြစ်အောင် နင်လုပ်ခဲ့တာလေ၊ မြပိတောက် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိုးလူ ထွက်သွားတော့ သူငယ်ချင်းမတွေ ပွစိပွစိ လုပ်ကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

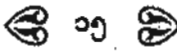

“ဟင့် ... သေချာပါတယ်၊ ဒီကောင် နီကျာကျာကို ကြွ
သွားပြီ၊ ငါပြောရဲတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟယ်၊ မေဧကရီက ဒီလောက်လှတာ”

ပိုးဥက မယုံကြည်တဲ့လေသံနဲ့ဖို့ မြပီတောက်က
အပြတ်နိပ်ကွပ်လိုက်သည်။

“ကဗျာဆရာမလုပ်မယ့်သူက အဲဒီလောက် ဒုန်းဝေးနေရင်
နင်းရေးတဲ့ကဗျာတွေ ဘာအနှစ်သာရမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊
ကဗျာရဲ့ရသဆိုတာလည်း ဝေလာဝေးပါ၊ ခုနက သူပြော
သွားတာ မကြားဘူးလား၊ နီကျာကျာနဲ့ ပုံပြောနေရတဲ့
အချိန်ကာလတစ်ခုကို ပြီးဆုံးမသွားချင်ဘူးတဲ့လေ”

ပီတောက်မြိုင်လမ်းထိပ် ရောက်တာနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
ကိုသွေးက ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ သူကတော့ ကားမောင်း
သူနေရာမှာ ပြောင်းထိုင်ရင်း ကားလေးကိုပြန်ကွေ့လို့ လာလမ်း
အတိုင်း ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ကိုသွေးရဲ့ နတ်မိမယ်အပေါ်ချစ်တဲ့ ရူးသွပ်မှုမျိုး သူတစ်ခါမှမမြင်ဘူးခဲ၊ အင်းလေ ... ငယ်ငယ်ကတည်းက မေတ္တာ ငတ်ခဲ့တဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေထိုင်တတ်တဲ့ ကိုသွေးရဲ့ အထီးကျန်ကမ္ဘာအတွက်တော့ အဖော်ကို လိုလားတောင့်တတာ မှားတာမှ မဟုတ်ခဲ့ပဲ။

“ကိုယ် သူ့အိမ်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပွားလုပ်နေတာ”

“လိုလိုလား ကိုသွေး၊ ကိုသွေးလို ချောမောပညာတတ်ပြီး အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသူအတွက် ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ လိုလိုလား”

“ကိုယ်လုပ်စရာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်လေ ညီ၊ သူက ဒါတွေကိုမက်မောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း သူ့ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာမယ့် နူးညံ့တဲ့ အချစ်ပန်းလေးကိုပဲ လိုချင်တာပါ”

“ကိုသွေးကို ဒီလောက် စိတ်ကူးယဉ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ထားဘူး”

“မင်းရော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ဖူးဘူးလား၊ မင်းမှာရော ဒီလိုခံစားချက် မရှိဘူးလား”

“ဟင်း”

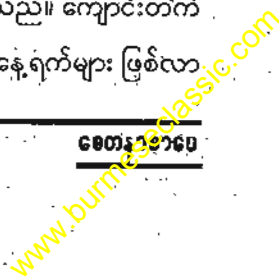
သူ သင်္ကန်းပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်မိသည်။ အခုအချိန်မှာ ကိုသွေးရဲ့ခံစားချက်ကို အပြည့်အဝ မဟုတ်တောင် တစ္ဆန်းတစ တော့ နားလည်သွားမိသည်။

ချစ်တဲ့ကောင်မလေးမျက်နှာကို အမြဲမြင်ချင်မိတာ၊ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အမူအရာလေးတွေကို ငေးကြည့်ချင်နေမိတာ၊ သူ့ရဲ့စကားသံလေးတွေကို ရင်ခုံနဲ့စွာနဲ့ နားစိုက်ထောင်နေချင်မိ တတ်တာလေးတွေဟာ “အချစ်” ဆိုတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ရောဂါတစ်ခု ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

သူလည်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကိုသွေးလို မြင်မြင်ချင် ချစ်မိသွားတာမဟုတ်ပေမယ့် တိုတောင်းလှတဲ့ အချိန် ကာလလေးတစ်ခုမှာ စူးနစ်စွာ စွဲလမ်းမိသွားပြီပဲ။

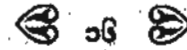
“ငါ မင်းကို ချစ်နေမိပြီ နီတျာတျာ”

သူ အသံထွက်ပြီး ညည်းနေမိသည်။ ကျောင်းတက် ဇက်များသည် သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသောနေ့ရက်များ ဖြစ်လာ

ခဲ့သည်။ တျာတျာ သိရင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တျာတျာက သူ့ မေမေကရီအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်လို့ တစ်ယူသန် သတ်မှတ်ထားတာကိုး။

နီတျာတျာ တစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ နေဇော် ဆိုသည့်လူကို အကြီးအကျယ် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိသည်။ မနေ့က သူငယ်ချင်းတွေနှင့် junction-8 သို့သွားသည်။ City mart ထဲမှာ မမသွယ်နဲ့အတူ သူ့ကိုရယ်ကာမောကာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပိုစံက တော်တော်ကိုရင်းနီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့ပုံမျိုး။

www.burmeseclassic.com

မမသွယ်ကို ရှိန်၍ ထိုအကြောင်းကို မဝေဖန်ရ။
ကြီးကြီးနုနုနှင့် ကြီးကြီးစုကလည်း တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်တတ်
တာမို့ ပြန်မပြောချင်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့ကို ဒရိုင်ဘာ
မှန်းသိသလို မမသွယ်ကိုလည်း တျာရဲ့အစ်မမှန်းသိလို့ ဝိုင်းစပ်စု
ကြသည်။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်လဲ။

“တျာတျာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်း
ဘူးလား”

နောက်ကြည့်မှန်မှ နောက်ခန်းမှာ မကြည့်ရပ်နှင့်
ထိုင်နေသော တျာကို သူက အရင်စကားစ၊ လာတာမို့ တျာအတွက်
တော့ အကွက်ရသွားသည်။

“ဒီမှာ ကိုနေဇော်၊ ရှင်က ဒီအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်
နော်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်တဲ့စိတ် ကျွန်မဆီမှာလုံးဝ
ရှိမနေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီးတော့
မမသွယ်ကို ဝင်ရောဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“အဟက် ... အဟက်”

တျာတျာစကားကြောင့် သူ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ
ရယ်မောမိသည်။ သူမလေးကြည့်ရတာ မသွယ်နဲ့ သူ့ရဲ့ရင်းနှီးမှု

ကို အလိုတော်တော်မကျသည့်ပုံ။ မသွယ်နဲ့သူက ဟိုးအရင်ငယ်
ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးကြတာပဲ။ ဒါကို ဒီကောင်မလေးက ဘာ
အတွေးတွေ ပေါက်နေလဲ မသိပါ။

“ကျွန်မပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာပါနေလို့လား ကိုနေ
ဇော်၊ သူဌေးအိမ်မှာကားမောင်းပြီး သူဌေးသမီးကိုတက်
ချိန်တယ်ဆိုတာ ခပ်ညှည့်ယောက်ျားတွေရဲ့ ... အဲဒီထက်
ပိုပြီး ထင်သာမြင်သာဖြစ်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့တက်လမ်းအတွက်
အချစ်ကို ခုတ်လှုပ်ပြီး လှေကားထောင်ချင်နေတဲ့ယောက်ျား
တွေရဲ့ အလုပ်ပါ”

“မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ဘာလှိုင်းကြီး လာစွပ်စွဲနေတာ
လဲ”

သူ့အသံထဲမှာ ဒေါသအရိပ်အငွေ့လေးတောင်မပါ
ပါ။

“မျက်လုံးထဲမှာ မြင်တာကို ကျွန်မပြောနေတာပါ၊ မနေ့က
မမသွယ်နဲ့ ရှင်ကို City mart မှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရှင် ကား
ထဲမှာထိုင်စောင့်နေချင်နေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် လျှောက်ကြည့်နေပါလား၊ မမသွယ်နားမှာ ဘာလို့ ကပ်နေရတာလဲ”

“မြင်တာကို တစ်ဝက်ပဲယုံဆိုတဲ့စကား မင်း နားလည်လား နီတျာတျာ”

“ဟင်အင်း ... ကျွန်မကတော့ seeing is believing ပဲ၊ မြင်တာကိုပဲ ယုံတယ်”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ် တျာတျာ၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိပ်မှန်းသံမှန်းနဲ့ တစ်ဖက်သတ် ကောက်ချက်ချရင်တော့ မင်းမှားမှာပေါ့၊ အခု မင်းပြောတဲ့ လူဟာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး၊ အခုလို နှစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားနေတာဆိုရင် သူ ဒီအတိုင်း မင်းရဲ့စွပ်စွဲမှုတွေကို ငြိမ်ခံနေမယ် ထင်သလား”
“ရှင်”

တျာ ဒေါသတွေ သူ့စကားကြောင့် ပေါက်ကွဲထွက် လာသည်။ သို့သော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် သူပြောတဲ့စကားက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသည်မို့ တျာ နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွားကို ခပ်တင်းတင်းစေ ထားလိုက်သည်။

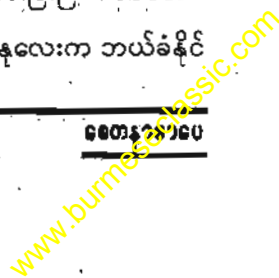

“မင်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ တျာတျာ၊ မသွယ်ကို ကိုယ် စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားပါဘူး၊ ကိုယ့်မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူနဲ့နီးစပ်ဖို့အတွက် ကိုယ်ဒီမှာ လာအလုပ် လုပ်နေတာ၊ သူကလွဲရင် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်လုံးထဲမဲတောင် မထည့်ဘူး”

နေဇော် စကားကြောင့် တျာတျာ လှောင်ရယ်ရယ် လိုက်သည်။

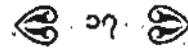
“ဘယ်အချိန်အထိလဲ ကိုနေဇော်၊ ထာဝရလိုတော့ မပြော ပါနဲ့နော်၊ လောကကြီးမှာ ထာဝရအချစ်တို့ ထာဝရသစ္စာ တို့ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရှင်တို့ယောက်ျား တွေမှာ ပိုမရှိဘူး။ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ထာဝရချစ် ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတောင် အမြဲမှန်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ချစ်နိုင်မှာလဲ”

သူ တျာတျာစကားတွေကို ဘာမှပြန်ချေပမပြောဆို ပါ။ သူမသေးရဲ့ရင်တွင်းဒဏ်ရာကို သူ သိထားပြီးပြီပဲ။ ဖခင်တစ် ယောက်ရဲ့စွန့်ပစ်မှုဒဏ်ကို သူမနုလုံးသားနုနုလေးက ဘယ်ခံနိုင်

မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်ယောက်ျားတစ်
ယောက်မှ ရှိမနေသေးတဲ့အတွက်တော့ သူ စိတ်အေးနေရပါသည်။
ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ၊ ဘယ်အချိန်အထိလဲဆိုတာ
တစ်နေ့တော့ သက်သေပြနိုင်မှာပါ တျာ။

ဒီနေ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဖြစ်သလို ကြားရက် ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့လည်းဖြစ်တာမို့ တျာ ကျောင်းသွားဖို့လည်းမလိုအပ်၊ ကျူရှင်
သွားစရာလည်း မရှိတာမို့ ထုံးစံအတိုင်း ဧကရီအိမ် ရောက်နေ
သည်။

ဧကရီတို့အိမ်လေးက နေချင့်စဖွယ် တစ်ထပ်တိုက် လှလှလေး။ ပြီးတော့ သီရိဂေဟာလို ခြံဝင်းထဲကို သံခဲတလင်းမကိုင် ထားဘဲ အပင်မျိုးစုံကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားတာမို့ ပန်းအိုးထဲ မှာ အညောင်းမိတဲ့ တျာရဲ့ပန်းပင်လေးတွေထက်စာရင် ဧကရီ အပင်လေးတွေက ပိုလွတ်လပ်မှုရှိသည်ဟု ထင်သည်။

“လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ဗေဒင်ဟောတာ ရှင်သီလား ဧကရီ”

ဧကရီတို့အိမ်နောက်ဖေး ဆူးစင်အောက်မှာ စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် မိုးလူမေးတဲ့မေးခွန်းကို အဖြေရှာရာမှ ရတ်တရက် ထမေးသော တျာတျာအမေးကို ထုံးစံအတိုင်း ဧကရီက ခေါင်းခါ ပြသည်။

“သီလားလို့ မမေးနဲ့၊ ဘာမှကို မသိဘူး၊ နင်ပဲပေါက်ပေါက် ရှာရှာ သိတယ်”

“အဲဒါပဲ ... စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေတဲ့၊ စာအုပ်လေး ဘာလေး ဖတ်ပေါ့ ဧကရီရယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိုရီးယားကားတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေတော့ ရှင် ဘာသိတော့မှာလဲ”

“စာအုပ်ဖတ်ရင်တောင် နှင်ကိုလိုက်မိမှာမဟုတ်တာ အမှန် ပဲ တျာတျာ၊ ပြောပါဦး ... လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ဗေဒင် ဟောတာ”

“လွယ်လွယ်လေးပါဟာ၊ ပန်းကန်လုံးအဝိုင်းအဖြူကိုယူ၊ လက်ဖက်ခြောက်ထဲညှို့ ပြီးတော့ ရေခွေးထည့်၊ ပြီးရင် မေးမယ့်သူက ရေခွေးသောက်ရမယ်၊ အကုန်တော့ မဟုတ် ဘူး၊ ရေခွေးတစ်ဇွန်းစာတော့ ချန်ထားရမယ်”

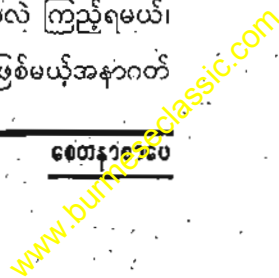
“အင်း ... ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ ခွက်ကို ညာဘက်ကနေ ဘယ်ဘက်ကို သုံးကြိမ် ပြောင်းပေးရမယ်၊ ပြီးရင် အောက်ခံပန်းကန်ပြားထဲကို ကျန်တဲ့ရေခွေးတစ်ဇွန်းစာကိုသွန်ပြီး ခွက်ကိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ထားလိုက်၊ လက်ဖက်ခြောက်ရွက်တွေကို ကြည့်ပြီး အနာဂတ်ကို ဖတ်လို့ရပြီ”

“ဘယ်လိုဖတ်မှာလဲ”

ဧကရီက တျာတျာစကားထဲ မျောသွားသည်။

“အရင်ဆုံး လက်ဖက်ရွက်တွေ ဘယ်မှာလဲ ကြည့်ရမယ်၊ ခွက်ထိပ်နားမှာ ရောက်နေရင် မကြာခင်ဖြစ်မယ့်အနာဂတ်

အတွက်၊ အောက်ခြေမှာပဲ ရှိနေရင် ဝေးကွာတဲ့အနာဂတ်
အတွက်လို့ ယူဆရမယ်၊ ခွက်လက်ကိုင်နားမှာ ရှိနေရင်
တော့ မေးတဲ့သူကိုယ်တိုင်နဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုရည်ညွှန်းတယ်”
“ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ လက်ဖက်ရွက်တွေရဲ့ပုံစံကို သေချာကြည့်ရမယ်၊
လက်ဖက်ရွက်တွေက ငှက်တွေနဲ့ လေယာဉ်ပျံပုံ ဖြစ်နေတာ
ကိုတွေ့ရင် ခရီးထွက်ရမယ်၊ ငှက်က ကံကောင်းခြင်းရဲ့
နိမိတ်ပဲ၊ ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ ဒါမှမဟုတ် မြွေပုံတွေ့ရင်တော့
ကံမကောင်းမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရနိုင်တယ်၊ ကလေးပုံဆိုရင်
တော့ မေးသူမှာ သောကနည်းနည်းရှိလာလိမ့်မယ်၊ လှေကား
နဲ့ ကြယ်တွေတွေ့ရင်တော့ မေးသူရဲ့အိပ်မက်တွေ အကောင်
အထည်ပေါ်မယ့်နိမိတ်ပဲ၊ ပန်းသီးကိုမြင်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ
အဟောအတူတူပဲ”

“ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးပဲ”

“ကျန်သေးတယ်လေ၊ စိန်ကိုမြင်ရင် ပိုက်ဆံတွေမမျှော်
လင့်ပဲရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိမ်တွေကိုမြင်ရင်တော့ ငွေကြေး
ပြဿနာတက်နိုင်တယ် ...

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ လက်ဖက်ရွက်ဖြစ် လှောင်
အိမ်ကိုဖြစ်ဖြစ် မြင်ရင် ကံကောင်းမယ်၊ လက် အချစ်ကို
ကိုယ်စားပြုပြီး လှောင်အိမ်ကတော့ လက်ထပ်ခြင်းကို
ဆိုလိုတယ်”

“ဟယ် ... ငါ လုပ်ကြည့်မယ်၊ အခုလုပ်ကြည့်မယ်”
“နေပါဦး၊ ငါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ သစ်ပင်
နဲ့စာအုပ်ကတော့ ကံကောင်းခြင်း အမှတ်အသားတဲ့၊ သစ်
ပင်က အသက်ရှည်ကျန်းမာခြင်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး ဖွင့်ထား
တဲ့စာအုပ်ကတော့ သတင်းကောင်းကို ဖော်ပြတယ်၊ မျက်
မှန်ကိုတွေ့ရင် ပျော်ရွှင်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ကိုယ့်
ဘဝမှာဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့”

တျာစကားဆုံးတာနဲ့ ဧကရီက အိမ်ထဲပြေးဝင်သွား
ပြီး ရေနွေးအဖြူဓာတ်ဘူးတစ်လုံးနဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ပုလင်းကို
ယူလာသည်။ ပြီးတော့ သောက်ပြီးသား ကော်ဖီခွက်ကို ရေနွေး
နဲ့ကျင်းပြီး တျာတျာ ခိုင်သည်တိုင်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်
ကြည့်နေသည်။

“ဟယ် ... တျာတျာ၊ လက်ဖက်ရွက်တွေကိုကြည့်စမ်း၊
လနဲ့တူမနေဘူးလား။”

“ဘယ်က လကမှာလဲ ဝိုင်းမှမဝိုင်းဘဲ၊ သစ်ပင်နဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူးလား”

နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရွက်တွေကို ကြည့်ပြီး ငြင်းခန်နေကြသည်။

“ရှင် တော်တော်လဖြစ်စေချင်နေတယ် ဟုတ်လား”

တျာတျာက သင်္ကာမကင်းအကြည့်နှင့် ဧကရီ မျက်နှာကို ခပ်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် တျာတျာ၊ ငါ အခု လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဟင် ... သူက ဘယ်သူလဲ မိုးလူလား၊ ရှင်နဲ့ကျုပ် တစ် ချိန်လုံး အတူရှိနေတာ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကို စိတ် ဝင်စားသွားရတာလဲ”

“ဟင် ... ကြောက်လိုက်တာ တျာတျာရယ် ဖြည်းဖြည်း ပြောပါ၊ ဒါက နှလုံးသားကိစ္စလေ၊ လူက တျာတျာအနား မှာ ရှိနေပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ ဧကရီ ရင်ထဲ မှာ ရှိနေချင် ရှိနေမှာပေါ့”

“ဧကရီ ... သူ ဘယ်သူလဲလို့ ကျုပ်မေးနေတယ်လေ”

တျာတျာအသံက မာဆတ်နေသည်။

“ရှင် သဘောတူမှာပါ တျာတျာ၊ ချွဲက သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ တော်လည်းတော်တယ်၊ ချောလည်းချော တယ်”

တျာတျာက ဘေးနားမှာချထားသော စလင်းဘတ် အိတ်ထဲသို့ စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ဘောလ်ပင်ကိုထည့်ပြီး ထပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

“တျာတျာ ... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့ တျာတျာ၊ နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဟိုးအရင်ကတည်း မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ငါပြောရင် နင် ပိုပြီး ငါ့ ကို စိတ်တိုသွားလိမ့်မယ်၊ ငါ မပြောနိုင်တာက ငါက သူ ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေရလို့ပါ”

“ဘာ ... ဘာ ... နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တျာတျာ၊ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားမှာ ငါသိ တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင်က ငါ့ကို အရမ်းတန်ဖိုးထား တယ်လေ၊ ငါလည်း တစ်နေ့မှာ ငါ့လို မိန်းမမျိုးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရင်စ၊စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့

www.burmeseclassic.com

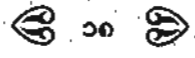
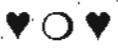

မထင်မိဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲလို့ နင် ဘယ်လောက်မေးမေး
ငါ ပြောပြနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး တျာတျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြော
ရရင် ငါ နင့်ကိုရှက်နေတယ် တျာတျာ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုဆိုတာ ဘာလဲ၊
ရှင်အတွက် ကျုပ်ကြီးစားထားတာတွေကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး တျာတျာ၊ ငါ ...”

တျာ စလင်းဘတ်ကိုလွယ်ပြီး ဧကရီရှေ့ကထွက်
လာခဲ့သည်။ ဧကရီရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ မပြောပြ
ဘူးဆိုမှ တျာ ပိုလို့သိချင်နေသည်။

“ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်၊ ကျူတိုရီ
ယယ်ဖြေနေရလို့ပါ”

ကမန်းကတန်း၊ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်တဲ့
မိုးလူကိုကြည့်ပြီး တျာတျာ မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဧကရီလုပ်ပုံနှင့် သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိတဲ့ ပြိုင်ပွဲအခွင့် ပြောင်းသွားရပြီလား။

မိုးလူက ဒီပြိုင်ပွဲမှာနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်အားခဲထား သလဲ၊ တျာကရော တျာကြည့်မရတဲ့သူ့ကို ဧကရီနားရောက်မသွား အောင် ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် လူတစ်ယောက်က ဘာမှအားထုတ်စရာမလိုဘဲ ဧကရီ နားကို ရောက်သွားရမှာလား။

ကျောပိုးအိတ်ထဲကတစ်ရှူးတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး မျက်နှာ ပေါ်ကချွေးဥလေးတွေကို သုတ်နေသော မိုးလူဆီ တျာ အကြည့် ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမဘေးနားမှာ ကျောက်ရုပ်ပမာ ထိုင်နေသော ဧကရီကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ တောက်ပမှုတစ်ခု၊ ရွန်းလက်စွာ တောက်ပမှုတစ်ခုကို ဧကရီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တျာ ရှာတွေ့သွားသည်။

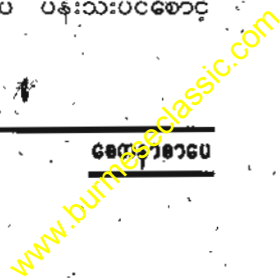
တျာ ညစ်ကျယ်ကျယ် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီမိန်းမ မိုးလူကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တျာကတော့ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ မိုးလူမှာ အရည်အချင်း အစစ်အမှန်ရှိရင်တော့ တျာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံစည်းခွင့်ပေးလိုက်မည်။

“ကျွန်မ ပြောလိုရပြီလား ကိုမိုးလူ”

သူက တျာ အဖြေရနိုင်သည်ဟု ကြိုသိထားပုံရပြီး ရှေ့ကရေသန့်ဘူးကို ဖွင့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“B က ပန်းသီးနှစ်လုံးရရင် A က ပန်းသီးလေးလုံးရသွား တာပေါ့။ A က သုံးယောက်နိုင်လို့ ရလာတဲ့ပန်းသီးသုံး လုံးကို B ကရှုံးတဲ့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကို သုံးပုံ တစ်ပုံစီ စိတ်ပေးလိုက်တော့ A မှာ ပန်းသီးတစ်လုံးပဲကျန် မယ်။ A ကရှုံးတဲ့ နှစ်ယောက်က B ကနိုင်တဲ့ သုံးယောက် လုံးစီက တစ်ယောက်ကို ပန်းသီးတစ်ဝက်စီရတော့၊ ပန်းသီး သုံးလုံးရသွားတယ်။ အဲဒီတော့ A ကပန်းသီးလေးလုံးရသွား တာပေါ့ ...

ဒါနဲ့ပဲ ငပုလေးက A ကလည်း သုံးယောက်နိုင် နှစ်ယောက်ရှုံး၊ B ကလည်း သုံးယောက်နိုင် နှစ်ယောက်ရှုံး ပါပဲ၊ စည်းကမ်းမတူလို့ B က နှစ်လုံးရပြီး၊ A က လေး လုံးရသွားတာပါလို့ ပြောလိုက်ရင်ပဲ ပန်းသီးပင်စောင့် အဘိုးအို ပျောက်သွားတော့တယ်”

“တျာတျာ ညကအိပ်ရေးပျက်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ တျာတျာမျက်တွင်းတွေ နည်းနည်းချောင်းသွားတယ်”

အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကားတွေထဲမှာ နွေးထွေးမှုတွေ ပျော်ဝင်နေသလိုပင်။ ရုတ်တရက် တျာကေရီကို အားနာသွားသည်။ ဒီလူကလည်း ဘာလို့ သူများပြောတဲ့ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်တစား နားမထောင်ဘဲ မဆိုင်တာကို ဝင်ပြောသလဲ မသိပါ။

မြပိတောက်နှင့် ပိုးဥကတော့ လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ ရှိသည့် ခြေထောက်တွေကို အသုံးပြုလို့ မိုးလူရဲ့ဟန်ချက်ပျက်သွားသော နှလုံးသားကို မိသွားပြီဆိုသည့် သဘောမျိုးနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဒူးချင်းတိုက်နေကြသည်လေ။

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးလူ၊ တျာ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေ များခဲ့ပြီလေ၊ ကိုမိုးလူကို အလဲထိုးနိုင်မယ့်မေးခွန်မျိုး စဉ်းစားရလွန်းလို့ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူကုန်ပြီလားမသိဘူး၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရလွန်းလို့ မျက်စိလည်း တော်တော်အားနည်းနေလောက်ပြီ၊ သူက ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်လက်ထဲ လွယ်လွယ်ထည့်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကေရီလေသံတွေထဲမှာ ငေါ့သံလေးတွေ ပါနေသည်ဟု တျာ ယူဆလိုက်သည်။ ကေရီရဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မိုးလူရဲ့ တျာအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိမှုအပေါ် သဝဏ်တိုသွားတာလား။

“ကဲပါ ... ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ ကျွန်မပုံပြောနေတဲ့အချိန်မှာ စကားဖြတ်မပြောပါနဲ့ ကိုမိုးလူ။ ရှင့်နားထဲရောက်အောင် နားထောင်ပါ။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို အကြောင်းအကျိုးဆီလျော်အောင် ဖန်တီးဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း သိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တျာတျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

မိုးလူရဲ့ ရိုကျိုးမှုအတွက် မြပိတောက်နဲ့ ပိုးဥတို့ ဒူးထပ်တိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ နှစ်ယောက်စလုံး နာသွားတာမို့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေကြသော်လည်း အသံတစ်သံမှ မထွက်ရဲကြ။

“ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ညီအစ်ကို ခုနစ်ယောက်ဟာ ပန်းသီးပင်ပေါ် အလှူအယက်တက်ပြီး ပန်းသီးတွေကို စားကြရတာပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေဝင်လာတဲ့အခါ ငပုလေးက ခိုနားဖို့နေရာကို လိုက်ရှာတော့တာပေါ့ ...

www.burmeseclassic.com

မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြီးမားတဲ့ဂူကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့
တော့ သူတို့ခုနစ်ယောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပြီး ဂူကြီး
ထဲကို ဝင်သွားကြတာပေါ့။ သူတို့ဝင်သွားတဲ့ ဂူကြီးဟာ
တကယ်တော့ မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝက်ပါနည်းနဲ့
စီရင်ထားတာဖြစ်ပြီး ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်လို့ရရိုး ထုံးစံမရှိ
ဘူးတဲ့”

မိုးလူ့ အကြည့်တွေက တျာဆီမှာပဲ ရှိနေကြသည်။
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောမိစဉ်တွင် တျာတျာ သွေးပျက်မတတ်
တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ဦးတည်ချက်က ဧကရီ မဟုတ်ခဲ့ရင်
တျာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ တျာ ဧကရီနဲ့ပြဿနာ
မတက်ချင်ပါ။ စိတ်ဝမ်းမကွဲလိုပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တျာတျာ၊ ခေါင်းမူးနေလို့လား၊ တျာတျာ
အဆင်မပြေရင် နောက်နေ့မှ ဆက်ပြောလေ”

ပျာပျာသလဲ အကဲပိုနေသော မိုးလူ့ရဲ့စကားနဲ့အမူ
အရာတွေက တျာသံသယကို ပိုခိုင်မာစေခဲ့သည်။ တျာ ဘာဆက်
လုပ်ရမလဲ၊ ဧကရီရင်ထဲမှာ သူ ရှိနေပြီလေ။

“ရတယ် ကိုမိုးလူ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဆက်နား
ထောင်ကြည့်ပါ၊ ငပုလေးတို့ခုနစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှ
မသိရှာဘူး၊ မီးလင်းကျောက်တွေနဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့
ထိန်ညှိနေတဲ့ ဂူထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြတာ
ပေါ့၊ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လုပ်လာလိုက်တာ၊
ခဏကြာတော့ ရေဆာလာလို့ နေ့လယ်က သူတို့တွေ့ခဲ့
တဲ့ စမ်းချောင်းလေးကို အမှတ်ရပြီး ဂူထဲကထွက်ဖို့ ပြင်
ဆင်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုပဲသွားသွား ဂူပေါက်ကိုမ
တွေ့ဖူးဖြစ်နေတယ်၊ ကြာလာတော့ ငပုလေးက ဒီဂူကို
သံသယရှိလာတော့တာပေါ့၊ ဒီလိုဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့ ငါ
တို့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဒီဂူထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးရှုံးရတော့
မှာပဲလို့ စိုးရိမ်မိပြီး လွတ်မြောက်ဖို့ အကြံထုတ်နေတယ် ...

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှလာပြီး မေးခွန်းမေးမယ့်
သူလည်းမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ လိုက်ရှာရတော့မှာပဲ
ဆိုပြီး သူ့အစ်ကိုတွေကို တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စုနေခိုင်း
ပြီး သူကတော့ လျှောက်ကြည့်တယ်တဲ့ ...

www.burmeseclassic.com

ဂူအခန်းတစ်ခန်းရောက်တိုင်း သူ့ရဲ့ဘောင်းဘီစ၊ တစ်ခုကိုဖြုတ်ပြီး ချန်ထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ သွားလိုက်တာ ဟာ နောက်ဆုံး သူ့အစ်ကိုတွေစုနေတဲ့ ဂူအခန်းထဲပြန် ရောက်သွားတာပေါ့။ အဖာအစပ်နှစ်ဆယ့်လေးခုရှိတဲ့ သူ့ဘောင်းဘီလည်း တစ်ဝက်တိတိကုန်သွားတယ်တဲ့ ...

ကဲ ... အခန်းကတော့ ရေလို့ပြီးပြီ။ ငါ ဘာဆက် လုပ်ရမလဲ။ ပင်မဂူပေါက်ဝတော့ လုံးဝကိုမရောက်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်လမ်းတော့ ရှိကိုရှုရမယ်ဆိုပြီး တွေးတော နေတယ်။ အမှတ်တမဲ့မှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေက နံရံက ကျောက်တုံးတွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။ ကျောက်တုံး တွေမှာ ဘာအမှတ်အသားမှ မရှိပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သူက စူးစူးစမ်းစမ်းနဲ့ သူ့အရပ်နဲ့တစ်တန်း တည်းမှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တီးခေါက်လိုက် တယ်။ ရုတ်တရက် ဂူခေါင်မိုးပေါ်မှာ သူ့ခေါက်လိုက်တဲ့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးစာ ပေါက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူက နောက်ထပ် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ထပ်ခေါက်လိုက်တော့ ခုနင်ကပွင့်နေတဲ့ အပေါက်က ပြန်ပိတ်သွားတာပေါ့ ...

ဒီတော့ သူက ပထမခေါက်တဲ့ ကျောက်တုံးနဲ့ ဒုတိယခေါက်လိုက်တဲ့ကျောက်တုံးရဲ့ ကွာခြားချက်ကို စူးစမ်း လိုက်တော့ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးက ဂူခေါင်မိုးပွင့်သွား တာနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကို သိလိုက်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးကို ခေါက်မိ တိုင်း ပြန်ပြန်ပိတ်မိသွားတာမို့ သူ စိတ်ပျက်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူက သူ့အရပ်နဲ့တစ်တန်းတည်းမှာရှိတဲ့ အခန်းပတ် လည်က ကျောက်တုံးတွေကို ရေတွက်လိုက်တော့ ကျောက် တုံးပေါင်း လေးရာတိတိရှိနေတယ် ...

သူက ခုနင်ကခေါက်လိုက်တဲ့ ကျောက်တုံးကို ပထမကျောက်တုံးလို့ သတ်မှတ်ပြီး စ၊ခေါက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အစဉ်အတိုင်း သူ့အစ်ကိုတွေကို သူ့ဘေးနားက ကျောက်တုံးကစပြီး ခေါက်စေတယ် ...

သူ့ခေါက်တယ်။ အမိုးကျောက်တုံးတစ်တုံးစာပွင့် သွားတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ဘေးက ကျောက်တုံးကို ခေါက်လိုက်တော့ ပြန်ပိတ်သွားတယ်။ နောက်တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ငါးယောက်မြောက် အစ်ကိုက

www.burmeseclassic.com

ကျောက်တုံးကိုခေါက်လိုက်တော့ အသံမြည်ပြီး ခုနစ်က အမိုးက ပြန်ပွင့်သွားပြန်တယ် ...

ဒါနဲ့ ငပုလေးက ဟုတ်ပြီ ... ငါခေါက်တဲ့ဖထမ ကျောက်တုံးက (၁)ဆိုရင် ငါ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ခေါက် လိုက်တဲ့ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးဟာ ဆံဌမမြောက် ကျောက်တုံးဖြစ်လို့ (၆)ပဲတဲ့”

တျာတျာက အတန်ငယ်မောသွားဟန်ဖြင့် ကိုလာ ကိုလာ အအေးဘူးလေးမှ အအေးကို တစ်ငုံနှစ်ငုံစုပ်ယူ၍ သောက် လိုက်သည်။ အားလုံးက တျာတျာကို အထင်ကြီးတဲ့မျက်လုံးတွေ နဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ တျာတျာပြောတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေဟာ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုလည်းရှိ သည် မဟုတ်လား။

“နောက်တစ်ခါ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးက (၂၁)တုံး မြောက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မမေးချင်တာက ငပုလေးအရပ်နဲ့ တစ်တန်းတည်းမှာရှိတဲ့ အခန်းပတ်ပတ် လည်မှာရှိတဲ့ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးက ဘယ်နှတုံးလဲ၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အမိုးမပါ နံရံပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့

ကျောက်တုံးစုစုပေါင်းဟာ ငပုလေး ရေထားတဲ့ကျောက်တုံး စုစုပေါင်းရဲ့ ငါးဆဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီဂူအခန်းထဲမှာ အသံမြည်တဲ့ ကျောက်တုံးပေါင်းက ဘယ်လောက်လဲ၊ ပြီးတော့ ဂူတစ်ခုလုံးအတွက် အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးက ရော ဘယ်လောက်လဲ”

ကန်တင်းရဲ့အပြန်လမ်းမှာ တျာနဲ့ ဧကရီ အရင်ကလို စကားတွတ်မထိုးကြဘဲ ဟိတ်ဟိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာကြ သည်။

“ဧကရီ”

“တျာတျာ”

တစ်ယောက်နာမည်တစ်ယောက် ပြိုင်တူလိုလိုခေါ် သိုက်ကြသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြီးသွားကြသည်။

“နင်စ၊ ပြောပါ တျာတျာ”

“ငါ အရှုံးပေးလိုက်ရမလား ဧကရီ”

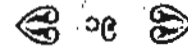
“ဘာအတွက်လဲ တျာတျာ၊ နင် ဘာကိုသံသယဝင်နေလို့လဲ၊ စိတ်ကိုရှင်းရှင်းထားပြီး နင်အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားပါ တျာတျာ၊ ဒီပြိုင်ပွဲက ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီးလုပ်တာ မှန်ပေမယ့်

နှင့်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ နင်
ဆက်ပြိုင်ပါ တျာတျာ၊ ငါလည်း သူနဲ့ နင် ဘယ်သူပိုတော်
သလဲ တကယ်သိချင်လို့ပါ။”

တျာ ဧကရီမျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။
ဧကရီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တျာ မဖော်တတ်တဲ့
အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဆောင်နေသည်။

သွေးသစ် ကြီးကြီးနုနုမှာ ခွင့်တစ်ပတ် ယူထား
သည်။ ရွှေပြည်သာ စက်မှုဇုန်မှာ အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ခုရောင်း
ဖို့ရှိသည်ဆို၍ သူ လိုက်ကြည့်ရမည်လေ။ ပိုင်ရှင်က နိုင်ငံခြားသား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သုံးလက်စ၊ စက်ပစ္စည်းတွေပါ တစ်ပါတည်း
အောင်းမည်ဆို၍ သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

ကျော်စိုးကလည်း အရှုပ်အရှင်းမရှိ စုံစမ်းပေးမည် ဆို၍ သူ အားတက်သွားသည်။ အဆင်ပြေပြီဆိုတာနဲ့ ကနေဒါမှာ ရှိတဲ့ ဗေဗေမိတ်ဆွေ Mr. Robert နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အထည်အလိပ် တွေမှာရမည်။

“ကိုသွေး”

အခန်းတံခါးအပြင်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် သူထူး လိုက်သည်။

“အေး ... ဝင်ခဲ့လေ ညီ”

မိုးလူက အခန်းထဲကို ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုင်ပြီး ဝင် လာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီ”

သူက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကိုသွေး ရှေ့မှာရှိသော Laptop ရဲ့ desktop ပေါ်မှပုံကို မိုးလူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နှင်းဆီ ပန်းအိုးလေးကို ကြည့်နေသည့်ပုံကို ဘေးတစောင်းရိုက်ထားတာ ဖြစ်သည်။ မိုးလူ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားပြီး သူ့ကိုယ်ထဲက သွေးတွေက ပြောင်းပြန်စီးဆင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သူ ... သူက ဘယ်သူလဲ ကိုသွေး”

သူ့နှုတ်မှ စကားတွေက ထစ်ထစ်အအထွက်လာ သည်။

“သူက ကိုယ်ပြောပြောနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နတ်မိမယ်လေးလေ ညီ”

“ဪ”

သူ့ရဲ့ဖူးကာစ အချစ်ပန်းတစ်ပွင့် ရုတ်ခြည်းညှိုးရော် သွားသည်။ သူ ဒီပုံကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့တာနှင့် ကျောခိုင်း လိုက်သည်။ ညူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြေကွဲမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ညီနဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းပဲလေ၊ သူက သင်္ချာမေဂျာ ယူထားတာ”

“ကိုသွေး ဟိုးအရင်ကတည်းက ပြောဖို့ကောင်းတယ်”

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက လွတ်ခနဲ ထွက်သွား သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီ၊ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကို ကိုယ် သိထားတာမို့ ဘာမှစုံစမ်းစရာမရှိလို့ ညီကို မပြောဖြစ်တာ ပါ”

“ဒါဆို ဘာလို့ သူ့ နာမည်ကိုလည်း ကိုသွေး အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့တာလဲ”

“မင်း သူ့ကိုသိလို့လား ညီ”

သူ့ကို ကျောခိုင်းထားသော မိုးလူရှေ့ သူရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

မိုးလူက အကင်းပါးလွန်းသော ကိုသွေး သူ့ရဲ့ရုပ် ပျက်နေမှုကို မရိပ်မိလေအောင် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“မသိဘဲနေပါ့မလား ကိုသွေးရဲ့၊ သူ့ နာမည်က နီတျာတျာ ဟုတ်တယ်မလား၊ ကျောင်းမှာတော့ နာမည်ကြီးပဲလေ၊ သူ့ကိုဆို ကျောင်းသားအားလုံးက လန့်ကြတယ်၊ သူက ဉာဏ်ကောင်းပြီး ယောက်ျားလေးတွေကို အမြဲနှိပ်ကွပ်ဖို့ ချောင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ညီ၊ သူ့ အဖေက သူ့ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးလောက် မှာ နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားတယ်၊ သူတို့သားအိမ်နှစ် ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီးတော့ပေါ့၊ နောက်တော့ သူ့အဖေရဲ့ အစ်မတွေ၊ သူ့အဒေါ်တွေနဲ့ အတူတူနေရတယ်၊ သူက သူ့ဘဝကို လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျား

တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရဲ့အမြင်တွေဟာ တစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေတယ်”

“သူ့အချစ်ကို ရဖို့လွယ်ပါ့မလား ကိုသွေး”

“မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရား က သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားလာစေမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည် တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကိုသွေး တောင်တနေတဲ့ သူ့အချစ်တွေ ရနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ကိုသွေးအခန်းထဲက ထွက်လာတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း၊ အဆုံးမရှိတဲ့ နာကျင်မှုက သူ့ရင်ကို ထုံသွား စေခဲ့တာလား။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဝဲနေတဲ့သူ မျက်ရည်တွေက အရုံး သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုယုဂ်တစ်ခုပဲလား။

တျာတျာ ... မင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့၊ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို မင်းအတွက်ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့၊ တစ် လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မျက်လုံးထဲထည့်ခဲ့တဲ့ ကိုသွေးရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ငါမယှဉ်ပြိုင်ရဲပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ တျာတျာ ... ငါ မင်းကို ငါ့နှလုံးသွေးတွေ
ရပ်တဲ့အထိ ချစ်နေမှာပါ။ မင်းရဲ့အချစ်တွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ
အဝေးတစ်နေရာက မင်းကို ချစ်နေဦးမှာပါ။ မျက်ရည်တစ်စက်
က သူ့ပါးပြင်ပေါ်က လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

လက်မနာရီကို တကြည့်ကြည့်၊ ကန်တင်းအပြင်ဘက်
ကို တမျှော်မျှော် လုပ်နေသော တျာတျာကို ဧကရီ မျက်စိနောက်
နေသည်။

“သူ ဘာလို့မလာတာလဲ၊ သူ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူး
လား မသိဘူး။”

www.burmeseclassic.com

“အကြောင်းထူးရှိရင် ငါတို့ကို ဆက်သွယ်မှာပေါ့ တျာတျာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နင့်မေးခွန်းတွေကို သူ မဖြေနိုင်ဘူးလား မှာ မသိတာ”

“မဖြေနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မေးခွန်းက အဲဒီလောက်ခက်တာမျိုး မမှမဟုတ်တာ၊ သူတွက်ရင် တစ်ရက်တောင်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟော... ဟိုမှာ အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ သူ လာနေပြီ”

ဧကရီ လှမ်းပြုလိုက်တော့မှ တျာ ဘဝင်ကျသွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း တျာတို့စားပွဲနား ကျောင်းသားတွေ စုလာသည်။

“ရှင် နောက်ကျနေလို့ ကျွန်မ စိတ်ပူနေတာ ကိုမိုးလူ၊ ရှင်မလာတော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေတာ”

မိုးလူ မျက်လွှာချပြီး မချိပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပုံပြင်ကို နားထောင်ဖို့ စောင့်နေကြသော ကျောင်းသား အုပ်စုကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးရှေ့မှာပဲ ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် နီတျာတျာရဲ့မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်သလို ပုံပြင်ကိုလည်း ထပ်ဆက်ပြီး မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“ဟင်”

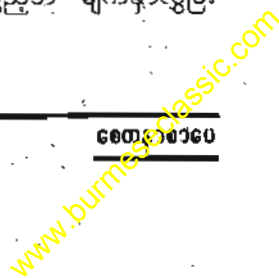
“ဟာ”

“မဖြေနိုင်တာ”

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေဆီမှ မယုံကြည်နိုင်သော အာမေဇိုတ်တွေ စိစိညည်ည ထွက်လာကြသည်။ မြပိတောက်၊ ချစ်စုနဲ့ ပိုးဥတို့က ကြက်သေ သေနေကြသည်။ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသော မိုးလူ နောက်သို့ တျာတျာ အူယားဖားဖား ပြေးလိုက်ပြီး မိုးလူရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမိုးလူ၊ ရှင်ဖြေနိုင်ရက်နဲ့ ဘာလို့ တမင် အရှုံးပေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပါဘူးလို့ ဝန်ခံပြီးပြီပဲ နီတျာတျာ” သူက နီတျာတျာကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးလူ၊ ရှင်ညာတာ ... ရှင်ညာနေတာ၊ ကျွန်မ သိတယ် ကိုမိုးလူ၊ ပြောပါ ... ရှင်ရဲ့အကြောင်းပြချက် အစစ်အမှန်က ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောရမှာလား နိတျာတျာ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် အရင်က မေမေကရှိကို၊ စိတ်ဝင်စားသလို ရှိခဲ့ပေမယ့် အခု လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုင့်များနဲ့ ပုံပြင်တွေ ပြိုင်ပြောရတာကို ငြီးငွေ့လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို မဆုံးရှုံးချင်လို့ save လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပါ”

“ဘာ ... ရှင် ... ကံ”

ဖြန်းခနဲအသံနဲ့အတူ မိုးလူ ပူထူသွားသည်။ မျက်ရည်ကြည်ဝိုင်းနေပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် နီတျာတျာရဲ့ ဒေါသစကားတွေက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်လည်း တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ အတူတူပဲ၊ ကတိမတည်ဘူး၊ သစ္စာမရှိဘူး၊ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်မှန်းတယ် ကိုမိုးလူ”

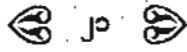
လှစ်ခနဲ သူ့နားက ပြေးထွက်သွားသော တျာတျာကို သူ ရင်နာနာနှင့် ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကောင်းပါတယ် တျာတျာ၊ မိုးလူဆိုတဲ့ လူသားဟာ မင်းအချစ်တွေ ရနိုင်စရာမရှိတဲ့ ကောင်စားမျိုးပါ။ ဒီတော့ မင်းပေးတဲ့ အမှန်းတွေကိုပဲ အမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်ရမှာပေါ့”

“မိုးလူ ... သူငယ်ချင်း”

သူ့နားသို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြုံရောက်လာကြသည်။
“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့အတွက်ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့”

သူတစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်သွားနေမိသည်။ အပေါ်က နေမင်းက အစွမ်းကုန် ပူနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နှလုံးသားတစ်ခု ပြာကျသွားအောင် ပူလောင်လွန်းလှသည်။

ငိုရလွန်းလို့ တျာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖောင်းကားမို့ အစ်နေသည်။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုလျှင် တျာက တောင် သူ့ အရှုံးပေးတဲ့အတွက် ပျော်နေရဦးမည် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူ တျာနဲ့ ပုံမပြောတော့ဘူးဆိုတော့ တျာ အရမ်းဝမ်းနည်း

သွားမိသည်။ သူ့ပါးကို ရိုက်ပစ်သည်အထိ တျာ ပေါက်ကွဲပစ် မိသည်။ ဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“မိတျာ ... နင်အဆင်ပြေလား၊ နင် ငိုနေတာလား မိတျာ၊ ဒီမှာ ငါပြောတာကို နားထောင်ဦး၊ ဖုန်းမချပစ်လိုက်နဲ့”

ကေရီ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေတာကို နားမခံနိုင် တော့တာနှင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်မည်လုပ်ပြီးမှ အားနာတာနှင့် ဖုန်းပြန် ကိုင်လိုက်သည်။

“အစကတော့ မပြောဘူးလို့ နေတာပဲ တျာတျာ၊ ငါစိတ် ဝင်စားနေတဲ့တစ်ယောက်က နင်ထင်သလို မိုးလူ မဟုတ် ဘူး၊ ဒါကြောင့် နင် အရှုံးပေးမယ်လို့ ပြောတုန်းက ငါ ငြင်းခဲ့တာပေါ့၊ ငါ့မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ မိတျာ၊ မိုးလူရဲ့မေးခွန်းတွေ မဖြေရလို့ နင် စိတ်မကောင်းမဖြစ် ပါနဲ့ မိတျာ၊ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို နင် ဒီတစ်ညလုံးစဉ်းစား ကြည့်ပါဦး”

“ဘာမေးခွန်းလဲ”

တျာတျာရဲ့ငိုထားတဲ့အသံက ဆောင့်ဆောင့်အောင် ဆောင် ထွက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“နင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ငိုနေရတာလဲ၊ မနက် ကျရင် ငါ့ကို အဖြေဖေး၊ ဒါပဲ”

ဧကရီ ဖုန်းချသွားတော့ မျက်ရည်တွေကြားထဲက တျာ ပြီးမိသည်။

ဟုတ်တယ် ... တျာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ငိုကြွေးနေရတာလဲ။

သူပြောတဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပုံပြင်တွေပြိုင်ပြောရလို့ ငြီးငွေ့ သွားလို့ဆိုသည့် စကားကြောင့်လား။ ဧကရီကို အရင်ကစိတ်ဝင် စားပြီး 'အခု လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုလား၊ တျာ လည်းမသေချာ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ တျာ သူနဲ့ ပုံပြင်တွေ ပြိုင်ပြောရတာကို နှစ်သက်ခံမင်နေပြီပဲ။

သူ့ကို ရိုက်မိသော တျာလက်တစ်ဖက်ကို ငဲ့ကြည့် နေမိသည်။ တျာ သိပ်ရိုင်းသွားပြီလား။ အို ... ဒီလိုလူမျိုးက ဒါနဲ့ပဲတန်သည်။ မဟုတ်လား။ ဧကရီရဲ့အမိပွယ်ပါသော မေးခွန်း ကို အမေးခံရသည့်အတွက် တျာရဲ့ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိသော ခံစားချက်အတွက် ရှက်ရွံ့လို့နေသည်။

ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ တောင်းပန်မှာမဟုတ် ဘူး ကိုမိုးလူ။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ ရှင်ကိုမေ့နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားမှာပါ။ နီတျာတျာဆိုတဲ့ မိန်းမက ပျော့ညံ့တဲ့၊ စိတ်ခံစား မှုလွယ်တဲ့ မိန်းမမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ တျာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားပြန်တင်းလိုက်သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ထက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၅၅၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာပြို့နယ် သို့
ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ဟိုလူက ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်တစ်ပတ်ယူသွားရတာလဲ ကိုကိုစိုး”
“နယ်က သူ့အမေနေမကောင်းလို့လေ၊ ကျန်းမာရေးဆို
တော့လည်း မသွားနဲ့လို့ တားလို့မှမရတာ”

ကျော်စိုးမင်းက ကားမောင်းနေရာမှ ပြန်ပြောလိုက်

သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တျာတျာ၊ သတိရနေလို့လား”

မမသွယ် စကားကြောင့် တျာစိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်
သွားသည်။

“သွယ်သွယ် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကိုကိုစိုးက မမသွယ်ကို ဟန့်လိုက်သည်။

“တျာက ဘာလို့သတိရရမှာလဲ၊ တျာက သူ ဘာလို့ခွင့်
ယူလဲဆိုတာ မသိလို့မေးတာပါ၊ တျာ ဘယ်တုန်းက သူ့နဲ့
ရော့ရော့နှော့နှော့ နေဖူးလို့လဲ၊ တျာက ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်
နေတာပါ၊ ရုပ်ကလေး ချောတာပဲကြည့်ပြီး ဖမ်းရော့တတ်
တဲ့အထဲမှာ တျာ မပါဘူး”

တျာတျာက မမသွယ် ကိုနေဇော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ရော့ရော့နှော့နှော့နေတာကို ပြန်နုတ်လိုက်သည်။ သွယ်သွယ်မင်း
ချက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာကြောင့် “ရော” ဆိုသည့် စကား
ဆွဲပဲ သုံးသွားရတာလဲ၊ သွေးသစ်နဲ့ သူမ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတာကို
ဆိုလိုတာလား။

www.burmeseclassic.com

“သွယ်သွယ်က စတာပါ တျာတျာရာ၊ နင်ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ငါတို့သိပါတယ်။ နေဇော်မှာလည်း သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“တျာလည်း သိပါတယ်”

“နင်သိတယ်၊ ဟုတ်လား တျာတျာ”

သွယ်သွယ်မင်းက အမောတကော ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုနေ့က သူ ပြောပြတာ၊ သူက အဲဒီကောင်မလေးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

“သူက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူပြောလို့ နားထောင်နေလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် တျာတျာ၊ သူက အဲဒီကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်တာ၊ အင်း ... ငါးနှစ်လောက်တောင်ရှိမလား မသိဘူး”

“ငါးနှစ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာစာဖွဲ့စရာရှိလဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်မှမဟုတ်တာ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ဆိုရင်တောင် ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ”

တျာတျာရဲ့ လှောင်တောင်တောင် စကားကြောင့် ကျော်စိုးမင်းရော သွယ်သွယ်မင်းပါ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ကြသည်။

ဒီဟာမလေး နှလုံးသွားက ကျောက်သားအတိပြီးနေတာပဲ။ သွေးသစ်အတွက် သွယ်သွယ်မင်း စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့မို့လို့ ဒီလိုဂျစ်တစ်တစ် ညစ်ကျယ်ကျယ် ကောင်မလေးကြောင့် အချိန်ကုန်ခံနေသည်။

တျာ အခန်းထဲဝင်လာတော့ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးမှန်သမျှ တျာကို မကြည်ကြည်ဖြင့် ကြည့်ကာ မျက်နှာလွဲသွားကြသည်။ သူတို့ပုံစံက တျာကို တော်တော်ကိုမကျေနပ်ကြသည့်ပုံ။

“အခန်းထဲကလူတွေ ဘာဆေးမှားသောက်ထားကြတာလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်ကိုမြင်တာနဲ့ ရုပ်တွေက ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ”

“မိုးလူကိစ္စကြောင့်ပေါ့ဟာ၊ နင်လွန်တာ လူတိုင်းသိတယ်၊ နင် ခံစားသွားရတာတော့ ငါတစ်ယောက်ပဲသိတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

“တော့စမ်းပါ ဧကရီရာ”

တျာတျာက စိတ်တိုတိုနှင့် စလင်းဘတ်ကြီးကြီးကို ခုံထဲထိုးထည့်နေသည်။

“ငါမေးတဲ့မေးခွန်းရဲ့အဖြေ သိပြီလား တျာတျာ”

“သိပြီ ... သူ့စကားတွေကို ဒေါသထွက်ပြီး ခံပြင်းမိလို့မိတာ၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အေးလေ ... ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ နင် သူ့ကိုရိုက်လိုက်တာတော့ တော်တော်လွန်တယ်ဟာ၊ ကန်တင်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတွေအားလုံး နင့်ကိုဝိုင်းပြီးမေတ္တာပို့နေကြတာဟာ၊ နင် တောင်းပန်သင့်တယ်နော် တျာတျာ”

ဧကရီစကားကြောင့် တျာ တွေဝေသွားသည်။ တျာမှားသွားပြီဆိုတာ တျာသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တျာ သူ့ကိုမတောင်းပန်ချင်ပါ။

သူ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်တိုင်း တျာရင်မှာ အခဲရခက်နေတုန်း။

“သူပြောတဲ့စကားတွေမှ သူတို့မကြားတာ၊ ကျုပ်ရိုက်တာပဲ၊ မြင်တော့ ကျုပ်ကိုပဲ အပြစ်ဖို့ကြတာပေါ့၊ ထားလိုက်ပါ၊ တောင်းပန်ပြီးတော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သူ့နဲ့ဆက်ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမှမရှိတော့တာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ တျာတျာ”

တျာတျာက ဆက်နားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တွေကို ဆွဲထုတ်နေတာမို့ ဧကရီ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားဆင်းတော့ ထိုင်နေကျကန်တင်းဆီ တျာတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကန်တင်းရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ကို သတိရမိသည်။ သူ့နဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ သူ့ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့ပုံ၊ တျာတို့ အပြိုင်အဆိုင် ပုံပြောကြပုံတွေရောပေါ့။

သူက သူ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ မဖြုန်းချင်လို့တဲ့၊ တျာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ မပီရိုးတဝါး အပြုံးတစ်ခု ကပ်ငြိသွားသည်။ ဒီတော့ 'ကျွန်မကလည်း ဘာလို့ ရှင့်ကို သတိရနေရဦးမှာလဲ မိုးလူ။ ရှင့်ပုံရိပ်တွေကို delete လုပ်ပြီး ချက်ချင်းဖျက်ပစ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

“တျာတျာ ... နင် မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား၊ မိုးလူက နင့်အပေါ်မှာ တကယ်သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ နင့်ကို မြတ်နိုးရိပ်တွေ ထင်နေထယ်”

“အဲဒီလို တရားသေပြောလို့ ဘယ်ရမှာလဲ ဧကရီ။ ရှင် မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မိုးလူကိုတွေ့ရင် တောက်ပတဲ့ အရိပ်တွေ ပေါ်လာတာပဲ။ ရှင်ရော မိုးလူအပေါ်မှာ ခံစား ချက် မရှိဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း တျာတျာ၊ ငါ မညာပါဘူး၊ ငါ သူ့ကိုအထင် ကြီးတယ်၊ လေးစားတယ်၊ ခင်မင်တယ်၊ ဒါပါပဲ။ ဒီထက် မမိုခဲ့ပါဘူး။”

“သေချာလို့လား ဧကရီ၊ သေချာတယ်ဆိုရင် ရှင်ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြောရဲ ရမှာပေါ့။”

“သူ့ကို နင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ် တျာတျာ”
ဧကရီက မကွယ်ဝှက်ချင်တော့တဲ့ဟန်နှင့် ခပ်လေး

လေး ပြောလိုက်သည်။
“ကျုပ် သိတယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာ”
“ဘာ”

တျာတျာ အော်သံကြောင့် တခြားဝိုင်းမှလူများ ငဲ့စောင်းကြည့်လာကြသည်။

“ငါပြောလိုက်ရင် နင် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားမှာ ငါသိတယ် တျာတျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ငါရင်ခုန် တယ်၊ သူ့အပြုံးတွေမြင်တိုင်း ငါအိပ်မက် မက်နေမိတယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမ ကျူရှင်ကို တျာထက်အရင် စောရောက်တတ်ပြီး အထဲမဝင်သေးဘဲ တျာလာသည့်အထိ စောင့် နေတတ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျောင်းပြန်တိုင်းလည်း တျာတို့ကား နဲ့ပဲ တစ်ပတ်ကို သုံးကြိမ်လောက် လမ်းကြိုလိုက်တတ်သည်။ အိမ်ကိုလာမကြိုဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေ ပေးနေလဲ မသိ ပါ။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဧကရီရယ်၊ ရှင် စိတ်လျှော့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ သူ့မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးရှိနေပြီး သား”

တျာတျာစကားကြောင့် ဧကရီ မျက်နှာပျက်မည်း သွားသည်။

“ရှင် ကိုရီးယားကားတွေ အကြည့်များသွားတယ်ထင်တယ်
ဧကရီ၊ စိတ်ကိုလွှတ်မပေးစမ်းပါနဲ့၊ စိတ်ဆိုတာ ကိုယ်က
နိုင်အောင်ထိန်းထားမှ တော်ကာကျမှာ၊ နို့မို့ သူက နိုင်
စားသွားလိမ့်မယ်၊ သူနိုင်စားသွားတာကို ခံလိုက်ရတာနဲ့
ရှင်က သုံးလို့မရတဲ့ ပျော့ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်လို့ရလို့လား တျာတျာ”

ဧကရီ စကားကြောင့် တျာ တစ်ယောက်သောသူရဲ့
စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ တျာကရော ဘာကြောင့်
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း သူ့ကို သတိရမိတဲ့စိတ်ကို မချုပ်
ထိန်းနိုင်ရတာလဲ။

“ဘယ်စာအုပ်လဲ ညီမလေး”

စာအုပ်ရောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးက တျာ လက်ညှိုးထိုး
ပြတဲ့စာအုပ်ကို မသေချာတာနှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟိုစာအုပ်အဖြူလေးလေ ... နိုင်ဦးရဲ့ တွေးမြင်ခြင်း
အနုပညာ”

www.burmeseclassic.com

“ကြော် ... ဒီစာအုပ်လား”

ဦးလေးကြီးက ထိုစာအုပ်လေးကိုယူပြီး တျာဆီကမ်းပေးလိုက်သည်။ မိုးလူနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီးနောက်ပိုင်း တျာစာတွေ ပိုဖတ်ဖြစ်လာသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် တျာပတ်ဝန်းကျင်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည့် သူ့အကြောင်း မတွေးမိဖို့ စိတ်ကို အလုပ်ပေးထားချင်၍ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမတော်တဆ ပုံစံမျိုးနဲ့တောင် ကျောင်းမှာမတွေ့ရတော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ တကယ်ပဲ တျာနဲ့ပုံပြင်တွေ ပြိုင်ပြောရတာ ငြီးငွေ့သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တျာရဲ့လက်ပါမှုအပေါ် သူ နာကြည်သွားတာလား။

တျာမျက်လုံးတွေက ကတ်ထူအဖုံးအုပ်ထားပြီးစာရေးသူနာမည်မပါသော “ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပုစ္ဆာများ” ဟု ရေးထားသော စာအုပ်ထူတစ်ခုဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြီး လက်လှမ်းလိုက်သည်။ တျာလိုပဲ ထိုစာအုပ်ပေါ် ရောက်လာသော လက်တစ်ခု။

မော့အကြည့် တျာရင်ထဲ လှိုက်မောသွားသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ... မိုးလူ။ သူက အတန်ကြာ တျာမျက်နှာကို စိုက်ငေးကြည့်နေရာက စာအုပ်ပေါ်မှလက်ကို အသာရပ်ပြီး ထ,ထွက်သွားသည်။

တျာနှုတ်ခမ်းတွေ ဆွဲအ နေသည်။ ပြီးတော့ တျာငိုချင်နေသည်။

“ဒီစာအုပ် ဘယ်လောက်လဲ ဦးလေး”

“နှစ်ထောင်ပါ ညီမလေး”

တျာက ဈေးပင်မဆစ်တော့ဘဲ ထိုစာအုပ်ကိုဝယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ရှာမိသည်။ ဥဒဟိုသွားနေကြသော လူများကြားထဲတွင် သူ့ကို တျာရှာမတွေ့ပါ။ တျာ ဝယ်ထားသော စာအုပ်လေးကို ခပ်နာနာဖိကိုင်ထားလိုက်သည်။

ဖုန်းရောင်းဆိုင်တစ်ခုထဲမှ မိုးလူ တျာတျာကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ စာအုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး ဘေးဘိဝံယာကို ကြည့်နေတဲ့ တျာတျာ သူ့ကိုမျှား ရှာနေတာလား။ ရင်ထဲက လွမ်းဆွတ်မှုတွေကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရလွန်းလို့ သူ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

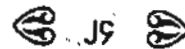
တျာတျာကို ဒီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်မတွယ်ချင်တော့၍ ဒီပြိုင်ပွဲကို သူ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပေမယ့် တျာရဲ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ သူ နေခဲ့ပေမယ့် ... သူ့နှလုံးသားထဲမှာ တျာက အပြီးတိုင် နေရာယူနေခဲ့ပြီးပြီပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကိုသွေး ချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ သိသိနဲ့ သူ့ကိုသွေးအပေါ် သစ္စာမဖောက်လိုပါ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရား တာမရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားကို သူက ဆန့်ကျင်သူမို့ နှလုံးသားကို စတေးခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ တျာထွက်သွားလို့ တော်တော်ကြာမှ သူ့ဆိုင်ထဲ က ထွက်လာခဲ့သည်။

ငါ ပုံပြင်တွေ ဆက်ဖန်တီးထားတယ် တျာတျာ၊ မင်းကို မပြောပြဖြစ်တော့ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ မင်းဆီရောက် အောင် ငါ ပို့ပေးမှာပါ။

တျာ အိတ်ထဲမှ ဉာဏ်စမ်းပဟောဠိစာအုပ်လေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီစာအုပ်လေးကို တျာ သူ့ကိုပေးချင်စိတ် တွေ တဖွားဖွားဖြစ်နေခဲ့တာ သူနဲ့ပြန်တွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက။ တျာဆန္ဒတွေကို တျာမာနတွေက အခါခါချိုးနှိမ်ခဲ့ပေမယ့် နောက် ဆုံးတော့ ဒီစာအုပ်လေးကို တျာ ကျောင်းကိုထည့်ယူလာနိုင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် အခန်းပြတင်းပေါက်မှာ မြပိတောက်၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် ထျာ ထ, ခုန်မတတ် ပျော်သွားသည်။ မြပိတောက်က ထျာကို လက်ယပ်ခေါ်သည်။

“သွားလိုက်လေ ထျာ၊ မိုးလူနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူ တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံရတယ်”

ထျာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။ ထျာက သူတို့သူငယ် ချင်းကို ရိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ရှော့ ... နီထျာထျာ၊ မိုးလူ ပေးခိုင်းတာ”

စာရွက်ပြာပြာခေါက်လေးကို ထျာလက်ထဲထည့်ခဲ့ ပြီး မြပိတောက်ထွက်သွားသည်။ ထျာ စာအုပ်လေးကို မြပိတောက် ကို ပေးလိုက်ဖို့ သတိရချိန်မှာတော့ မြပိတောက်ရဲ့ အရိပ်အယောင် တောင် မတွေ့ရတော့။

❖ ရင်ခုန်ပြတိုက်ထဲမှာ

နှလုံးသားတစ်စုံ

ကဆုန်ပေါက်လို့

ကျယ်လောင်စွာဟစ်ကြွေး

သူ ပျော်နေခဲ့တယ်လေ ...။

❖ မာရ်နတ်ရဲ့ တိမ်တိုက်

တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်း

နှလုံးသားပေါ်အုပ်မိုးပြီး

“ဟေ့ ... ပျော်လွန်းရင် ငိုရတတ်တယ်” လို့

သွေးထိုးပေးခဲ့တယ် ...။

❖ သံသယတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့

ထာဝရပျော်နိုင်မှာ

ငါ မဟုတ်ဘူးရယ်လို့

ရှေ့ရေးကိုမျှော်တွေး

နှလုံးသားလေး မှိုင့်ငေးသွားခဲ့တယ် ...

❖ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးတစ်ခုနဲ့

ဇွတ်အတင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ချည်နှောင်ထားခဲ့တာ

သွေးစိမ်းရှင်ရှင်လည်း ပန်းထွက်လို့ပေါ့ ...

❖ တကယ်လို့များ

နားလည်ခြင်း အလင်းတန်းတစ်ခု

သူ့ကိုဖွဖွလေး ထွေးဖက်ထားခဲ့ရင်တော့ ...။

www.burmeseclassic.com

ကဗျာလေးဆုံးတော့ တျာမျက်ရည်တစ်ပွင့် လွင့်ခနဲ ကြွေသွားသည်။ ရှင် ဘာကြောင့် သတ္တိကြောင်ခဲတာလဲ မိုးလူ။ တျာ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချရင်း အိတ်ထဲကစာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... တျာတျာ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျောင်းပြန်တက် တော့မယ်လေ”

ကေရီကို ဘာမှ တျာပြန်လှည့်မပြောတော့ပါ။ တျာခြေလှမ်းတွေက ဘူမိဆောင်ရှိရာဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။ တျာနှလုံးသားက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေပြီး ဖုံးကွယ်ခြင်းအလျဉ်း ကင်းသော ခံစားချက်တို့ဖြင့် တျာခြေလှမ်းတွေက သွက်လက် နေသည်။

သူ့အခန်းရှေ့ တျာ ရောက်သွားသည်။ ဆရာမ စာရှင်းပြနေတာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသောသူ့ကို တျာ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့နောက်တန်း မှာ ထိုင်နေသော ချစ်စုက တျာကိုတွေ့တော့ အံ့သြဝမ်းသာဟန် ဖြင့် ပေတံရှည်တစ်ချောင်းနှင့် သူ့ကျောကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သူက မကြည်ကြည်ဖြင့် ချစ်စုကို ပြန်လှည့်အကြည့်၊ ချစ်စုက

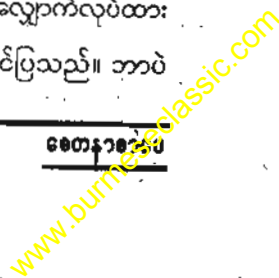
တျာရှိရာဘက်သို့ မေးခေါ်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့အကြည့်တွေ တျာ ဆီ ရောက်လာသည်။

တျာ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ တျာဘဝတစ်လျှောက် လုံး ပြုံးဖူးသောအပြုံးတွေထဲတွင် ဒီအပြုံးက အလှဆုံးဖြစ်မည်ထင် သည်။ သူက တျာကို မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြည့်ကြည့်နေ သည်။ သူ့ မျက်တောင်၊တောင် ခတ်မိမည်မထင်ပါ။ ပြီးတော့ တစစနဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အပျော်ရိပ်လေးတွေ ကွန့်ဖြူးလာကြ သည်။

တျာကိုမမျှော်လင်ဘဲတွေ့တော့ သူ့နှလုံးသားဝုန်း နှိုင်းကြိသွားသည်။

တျာမျက်နှာပေါ်က အပြုံးက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှ ဆုံးသောအပြုံး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တျာလက်ထဲမှာ စာအုပ်အထူ တစ်အုပ်၊ ပြီးတော့ အပြာရောင်စာရွက်လေး တစ်ရွက်၊ သူ မြင်တောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီစာရွက်မျိုးသုံးတာ မြင်တောက်ပဲရှိသည် မဟုတ်လား။

ဒီတစ်ခါလည်း စတုတ်မ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထား လဲမသိပါ။ မြင်တောက်က သူ့ကို လက်မထောင်ပြသည်။ ဘာပဲ

ပြောပြော ဒီတစ်ခါတော့ မြပိတောက်ကို သူ့ ကျေးဇူးအထူးတင်
မိသည်။

“အား ... အား ... တီချယ်၊ ကျွန်တော် မိုက်အောင့်နေ
လို့ latrine သွားခွင့်ပြုပါ”

ဆရာမ စာရှင်းပြနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်မို့ သူ
မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ထွက်မသွားချင်တာမို့ အမူအရာပိုပိုနှင့်
ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

တျာက အပြင်ကနေ တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။ သူ
အပြင်ရောက်တော့ တျာနဲ့အတူ မတိုင်ပင်ထားဘဲ သူတို့ထိုင်နေကျ
ကန်တင်းဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ အခုအချိန် သူ့အတွေး
ထဲမှာ ကိုသွေး ရှိမနေပါ။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသားကို ထိန်းချုပ်
ထားသည့် ကြိုးတွေလည်း အပိုင်းပိုင်း ပြတ်တောက်ထွက်သွား
ပြီလေ။

“တျာ ... ကိုကာကိုလာ သောက်မယ် မဟုတ်လား”

တျာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တျာမျက်နှာလေးက
ရှက်စိတ်ကြောင့်လားမသိ ရဲရဲနီနေသည်။

“ရှင် တျာကို စိတ်မဆိုးနေပါဘူးနော်”

တျာက ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“ကျွန်တော် တျာကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊
တျာ စိတ်ဆိုးအောင် ပြောခဲ့မိတာတွေအတွက် ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်ကို တျာလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ တျာ ရိုင်းသွားတဲ့
အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရော့ ... ဒါ ရှင်ကို တျာ လက်
ဆောင်ပေးတာပါ”

တျာပေးတဲ့ စာအုပ်လေးကို သူ ယူလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ထိုစာအုပ်လေးကိုပဲ သူ တျာကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ... တျာ၊ ဒါ ကျွန်တော် တျာကိုပြန်လက်ဆောင်
ပေးတာ လက်ခံပါနော်”

တျာက သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျဟန် ခပ်လွင်
လွင်လေး ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို ပြန်လက်ဆောင်ပေးလို့ ရလား”

“ရတာပေါ့ တျာရဲ့”

“ရှင်က ပုံပြောကောင်းသလို ကဗျာရေးလည်းကောင်းသား
ပဲနော်”

www.burmeseclassic.com

သူက ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ရင်း တျာလက်ထဲက စာရွက် အပြာလေးကို လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တော်တော် တော်တော် ပိုးဥ၊ ကဗျာရူး ပိုးဥက သူ့အဖြစ်ကို ကွက်ကွက်ကွင်း ကွင်း ပုံပေါ်အောင် သရုပ်ဖော်သွားသည်။ သူ ဘာကြောင့် တျာ အနားက ရှောင်ပြေးသွားလဲ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိကြဘဲ။

အခုတော့ သူ့မှာ ကိုသွေးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အားအင်တွေ အပြည့်ရှိနေသလို ကိုသွေးရဲ့အပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းခံဖို့လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ဒါတွေကို တျာတော့ သိမည်မထင်ပါ။

ပြီးတော့ သူ ကျောပိုးအိတ်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုထုတ်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုဖြိုကာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရိုးရှင်းဆုံး သော ရည်းစားစကားကို ချရေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တျာကိုပေး လိုက်သည်။

“I love you”

တျာမျက်နှာက ပိုပြီးရဲသွားသလိုပင်။

“ပြန်ပေးလေ တျာ၊ တျာ စာအုပ်ပေးတုန်းက ကျွန်တော် လည်း ဒီလိုပဲ လက်ဆောင်ပြန်ပေးတယ်လေ၊ တျာလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီစာရွက်လေး ပြန်ပေးလေ”

“ဟွန်း ... လူလည်ကြီး၊ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီက နီတျာတျာလေ မေ့သွားပြီလား”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်တော်က တျာမေးခွန်းတွေ ဖြေရဦး မှာပေါ့။ ပုံပြင်ပြောရဦးမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့၊ တျာ ရှင်ပြောတဲ့ပုံပြင်ကို နားထောင် ချင်လှပြီ”

“ကျွန်တော်ရောပဲ၊ တျာ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး တျာ ပြောတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေကို နားထောင်ချင်လှပြီ”

တျာတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အချစ်ဆိုတာ ချုပ်ထိန်းလို့ ရတဲ့အရာ မဟုတ်တာ တျာ အခုတော့ လက်တွေ့သဘောပေါက် သွားခဲ့မိသည်။

တနင်္လာနေ့ရဲ့ ပုံပြောဝိုင်းလေးက ကျောင်းသားတစ်စုနဲ့အတူ ပြန်၍အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ မိုးလူကတော့ သူ့ကိုစပ်စုတဲ့လူမှန်သမျှကို ကျွန်တော် အနမု အဖြေရှာတွေ့လို့ပါချည်းပဲ ဖြေဆိုနေသည်။ မေးတဲ့သူတွေကလည်း သိသိနဲ့မေးကြတာကိုး။

“ကဲ ... ကဲ ... အခု ပုံပြောပြိုင်ပွဲကတော့ နောက်ဆုံးလက်ကျန်နှစ်ပွဲကို ဆက်ပြောမှာဖြစ်ပြီး အခု ကိုမိုးလူပြောတဲ့ ပုံပြင်ကို နိဗျာဏျာက အဆုံးသတ်ပုံပြင်လေး ပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ သူတို့ပြောတဲ့ပုံပြင်တွေရော မေးခွန်းတွေကပါ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးဆိုတာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်သွားကြလို့ပါ။”

“ဟေ့ကောင် ... ထိန်လင်း”

“ကိုထိန်လင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကျာကျာရော မိုးလူပါ မျက်နှာရဲရဲနဲ့ အော်လိုက်သည်။

“ဪ ... မားလို့ ... မားလို့၊ လက်ရည်တူသွားကြလို့ပါ ... ဟဲ ဟဲ၊ ဒီအဆုံးသတ်ပုံပြင် ပြောပြီးတာနဲ့ သူတို့ ဒီလိုလူအများကြားမှာ မယှဉ်ပြိုင်တော့ပါဘူး။ နှစ်ကိုယ်ချင်းပဲပြောကြတော့မှာပါ။”

“တွေ့လား ... ပြောနေတဲ့ကြားက”

www.burmeseclassic.com

တျာတျာက စုပွပွပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ဆိုး
ဟန်တော့ လုံးဝမရှိပါ။ စ၊နောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကြား
အနေရခက်နေသော်လည်း ပျော်ရွှင်မိသည်ကတော့ အမှန်။

“တျာ ... ကျွန်တော် ဖြေပြီနော်၊ ငပုလေးက နောက်ဆုံး
မှာတော့ အသံမြည်တဲ့ကျောက်တုံးတွေဟာ 1,6,21,60,135,
378, ဆိုတဲ့ ကျောက်တုံးခြောက်တုံးဆိုတာ သိသွားတယ်။
ဂူအခန်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးက လေးရာရဲ့ငါးဆ
နှစ်ထောင်ဖြစ်သွားတာမို့ ဂူအခန်းတစ်ခုမှာ အသံမြည်
ကျောက်တုံး သုံးဆယ်ရှိလိမ့်မယ် ...

ဂူတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အခန်းက ဆယ့်သုံးခန်းမို့လို့
သုံးဆယ်ကို ဆယ့်သုံးနဲ့မြောက်ရင် ကျောက်တုံးပေါင်း
သုံးရာကိုးဆယ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါတွေက မသေချာ
ဘူးလေ၊ သူနဲ့တစ်တန်းတည်းမှာပဲရှိတဲ့ ကျောက်တုံးတွေပဲ
အကျုံးဝင်လိမ့်မယ် ...

ငပုလေး စ၊မှတ်တဲ့ကျောက်တုံးအပေါ်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အောက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ငပုလေးနဲ့ တစ်တန်းတည်းမှာရှိတဲ့
ကျောက်တုံးတွေရဲ့အကွာအဝေးပုံစံမျိုးနဲ့ လုပ်ထားချင်မှ

လုပ်ထားမှာလေ၊ နောက်ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ စီရင်ထားရင်လည်း
စီရင်ထားနိုင်တာပဲ ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်တုံးခြောက်တုံးကို တိတိကျကျ
သူ ခေါက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဂူခေါင်မိုးမှာ ကျောက်တုံး
ခြောက်တုံးစာ ပွင့်သွားတယ်၊ ကျောက်တုံးတွေဟာ ကြီး
မားတာမို့ သူတို့တွေထွက်ဖို့တော့ လုံလောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
မြင့်မားနေတဲ့အတွက် အခက်တွေ့ရပြန်ရော၊ တျာ ဆက်
ပြောလို့ရဖို့”

စဉ်းစားချိန်မပေးဘဲ တျာကို လက်တန်းပြောခိုင်း
တာ သူ တျာကို ပညာစမ်းခြင်းတစ်မျိုးပဲလို့ တျာ မှတ်ယူလိုက်
သည်။

တျာက သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး သူ့ပုံပြင်ကို
ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ တွက်ကြည့်ရင် ဂူခေါင်မိုးက သိပ်မမြင့်ပါ
ဘူး၊ အစကတည်းက ပြောထားတာက ငပုလေးနဲ့တစ်တန်း
တည်း ဂူနံရံပတ်ပတ်လည်မှာ ကျောက်တုံးပေါင်းလေးရာ
ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ ...

www.burmeseclassic.com

တစ်ခန်းလုံးကကျောက်တုံးတွေက သူ့ရဲ့ငါးဆဆို
တော့ နှစ်ထောင်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အတန်းတန်းလိုက်ရင်
ငါးတန်းပဲရတယ်၊ ငပုလေးက ပုကွသေးကွေးတယ်ဆိုတော့
ထားလိုက်ပါ၊ သူနဲ့တစ်တန်းတည်းရှိတာ အောက်ဆုံးတန်း
ပဲလို့ ...

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံမှန်
အရပ်က သုံးပေခွဲနဲ့ သူ့ရဲ့အထက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငပုလေးက
တော့ သေးကွေးတာဆိုတော့ နှစ်ပေသာသာလောက်ပဲရှိ
မယ် ...

ကျောက်တုံးက ကြီးမားတယ်ဆိုတော့ ငပုလေးရဲ့
အရပ်နဲ့ အတူတူပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်ရင် ကျောက်တုံးရဲ့
အမြင့်ကလည်း နှစ်ပေသာသာလောက်ပေါ့၊ နှစ်ပေငါးတန်း
ဆိုရင် ဆယ်ပေပဲ၊ အစွန်းထွက်လက်မတွေပေါင်းလိုက်ရင်
ဆယ့်တစ်ပေနီးပါးပေါ့ ...

သူ့မှာ အစ်ကို့ခြောက်ယောက်ရှိတယ်၊ အရပ်ငါးပေ
ခြောက်လက်မ နှစ်ယောက်၊ ငါးပေလေးလက် နှစ်ယောက်

နဲ့ ငါးပေနှစ်လက်မ နှစ်ယောက်လေ။ ဒီတော့ ငါးပေ
ခြောက်လက်မ အရပ်ရှိတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဆောင့်
ကြောင့် ထိုင်ခိုင်းပြီး ငါးပေလေးလက်မရှိတဲ့ အစ်ကိုတစ်
ယောက်ကို သူတို့ပခုံးရဲ့တစ်ဖက်စီမှာ တက်ရပ်ခိုင်းလိုက်
တယ် ...

ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်တက်ရပ်နေတဲ့အစ်ကိုရဲ့ဘေးကို
ဟိုဘက်တစ်ယောက်၊ ဒီဘက်တစ်ယောက်စီ ထိန်းပေးရင်း
အောက်မှာရှိတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ် ...

ဂူခေါင်မိုးက ခုံးတာမို့ ဂူကြမ်းပြင်ကနေ ဂူခေါင်မိုး
အမြင့်အထိဟာ ဆယ့်တစ်ပေထက် နည်းနည်းပိုမယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဂူခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း ကျောက်တုံးခြောက်တုံးစာ
ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ဆယ့်သုံးပေနီးပါး ပေါက်သွားတာမို့၊ သူတို့
ဟာ ဂူခေါင်မိုးအနိမ့်ဘက်ကိုရွေးပြီး အဲဒီအောက်တည့်
တည့်ကနေ ရပ်ကြတာမို့ ပေါက်နေတဲ့ခေါင်မိုးကို မိတာ
ပေါ့ ...

www.burmeseclassic.com

အဲဒီမှာပဲ အဲဒီအစ်ကိုဟာ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လို့ ဂူပေါက်ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကျောက်သားနံရံတွေကို လက်နဲ့စမ်းလို့ အားယူလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုဂူပေါက်ကနေထုတ်လို့ အပြင်ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ သူနဲ့အရပ်တူတဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်လည်း လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်”

ဟုတ်သည်။ မဟုတ်သည် အပထား နီတျာတျာကတော့ ငပုလေးတို့ကို လွတ်မြောက်အောင် ကြိမ်ဖန်ဖြောဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

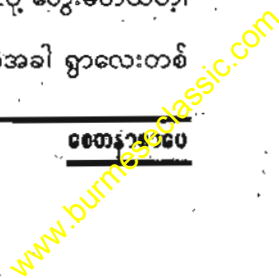
“အဲဒီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကြီးမားခိုင်ခန့်တဲ့ နွယ်ကြီးတစ်ချောင်းကိုယူလာပြီး ဂူဘေးမှာကပ်ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးမှာ ကြီးတစ်စကို ချည်နှောင်ပြီး တစ်စကို ဂူပေါက်ထဲ ချလို့ ဘစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲတင်လို့ အားလုံးလွတ်မြောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငပုလေးက သူတို့နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို အရမ်းသတိရသွားတယ် ...

ပြီးတော့ သူ့အဖေကိုရှာပဲပေါ့၊ ငါ့အဖေနေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်ပြေမှပြေရဲ့လားဆိုတဲ့ အတွေးတွေ သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ စစချင်းတုန်းကတော့ သူတို့ကို မစ်ထားရပါမလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးခဲ့တာကိုး”

တျာအသံလေး တိမ်ပြီးဝင်သွားတာမို့ မိုးလူ တျာရင်တွင်းခံစားချက်ကို နားလည်မိပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တျာ သူမအဖေကို စိတ်ထဲကကျိတ်လွမ်းနေတာများလား။ သူမအပေါ်မှာ သနားစိတ်တွေရော၊ ကာရုဏာစိတ်တွေပါ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ မဆန့်အောင် ကြီးထွားရုန်းကြွလာခဲ့သည်။

တျာက ဝေ့လာတဲ့မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း စကားပြန်ဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းပြန်သွားလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ကို အဖေစွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဆင်းရဲလို့၊ ဆက်မကျွေးနိုင်လို့ပဲ၊ ဒီတော့ ငါ ချမ်းသာအောင်းလုပ်ရမယ်လို့ တွေးမိတယ်တဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ အဲဒီတော့အုပ်ကို လွန်တဲ့အခါ ရွာလေးတစ်

ရွာကို ရောက်သွားကြတာပေါ့။ သူတို့ အရင်နေတဲ့ရွာလေးက တောအုပ်ရဲ့တောင်ဘက်မှာ၊ အခုရွာက တောအုပ်ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာပေါ့ ...

ရွာထဲရောက်တော့ ကမောက်ကမ မြင်ကွင်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ ငပုလေးရော သူ့အစ်ကိုတွေပါ တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ကြတာပေါ့။ နွားမကြီးရဲ့နို့ကို မညှစ်ချဘဲ နွားမကြီးရဲ့နို့အုံအောက်မှာ လိုက်စို့နေတဲ့သူတွေကို တွေ့လားတွေ့ရဲ့ ...

မြင်းကုန်းနီးမှာ ထိုင်မလိုက်ဘဲ မြင်းမြီးဆွဲပြီးပြေးလိုက်နေတဲ့ သူကလိုက်၊ အမျိုးသမီးတွေ ကြည့်တော့လည်း ဘဲဥတွေကိုပြုတ်ပြီးမှ အခွံမနှာဘဲ ဆုံထဲထည့်ထည့်ထောင်းနေတာကြောင့် ငပုလေးက ဒီလူတွေဟာ တော်တော်ထုံထိုင်းအ၊နေတဲ့လူတွေပဲဇော်၊ ကောက်ချက်ချမိတယ် ...

ဒါနဲ့ပဲ သူက မနေနိုင်လို့ ရွာကလူကြီးရဲ့အိမ်ကိုဝင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ 'ရွာလူကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ

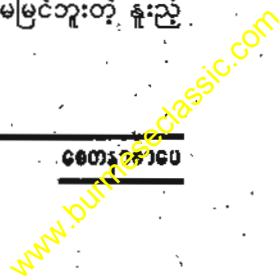
ပညာရှိလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ သင်တို့ရဲ့အလွဲတွေမှန်သမျှကို ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ 'ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပညာရှိဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ၊ အလွဲဆိုတာရော ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုပြောတာလဲလို့' ပြန်မေးလိုက်တယ်တဲ့"

တျာစကားကြောင့် အားလုံးပြုံးကုန်ကြသည်။ သူက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ရှာရှာဖွေဖွေ တစ်ထိုင်တည်း စဉ်းစားနိုင်သော တျာအတွေးလေးကို ချစ်မိသည်။

"ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက်မယ် တျာ၊ တျာ မောနေပြီ"

ဧကရိုက အဖြစ်သည်းနေသော မိုးလူကို မျက်စောင်းအသာထိုးလိုက်ပြီး နေ့ချင်း ညချင်း ပြောင်းလဲသွားသော တျာကိုလည်း ကြည့်မရတာနှင့် ဘာလိုင်းကြီး တျာလက်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

ဒီမိန်းမမျက်နှာမှာ တစ်ခါဖူးမှ မမြင်ဘူးတဲ့ နူးညံ့မြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေတာကိုး။

“ဒါနဲ့ ငပုလေးက ခင်ဗျားကိုရှင်းပြလည်း ခင်ဗျားနားလည်
မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့နွားခြံထဲမှာရှိတဲ့ နွားတွေရဲ့နို့
ကို လိုချင်ရင် အောက်ကခွက်တစ်လုံးခံပြီး ညှစ်ရတယ်ဗျ၊
အောက်ကနေ လိုက်စို့နေရင် မတော်နွားအကန်ခံရနိုင်တယ်”

“အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ကွာ၊ သောက်ချင်တဲ့သူ သွားစို့လိုက်ပြီး
တာပဲဟာကိုလို့”

ရွာသူကြီးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ မိုးလူစကား
ကြောင့် ကျောင်းသားတွေ တသောသော ရယ်နေကြသည်။

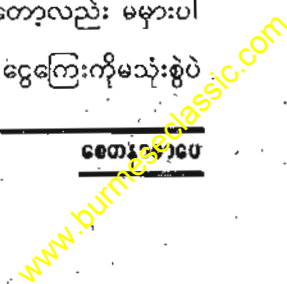
“ဒါနဲ့ပဲ ငပုလေးက နွားနို့ကို စနစ်တကျညှစ်ပြီး ကြိုသောက်
တာ၊ ဒိန်ခဲ၊ ဒိန်ချဉ်လုပ်တာတွေကို သင်ကြားပြသတာပေါ့၊
အဲဒီမှာ ရွာလူကြီးဟာ ငပုလေးကို အထင်ကြီးလေးစား
သွားပြီး သူတို့ရွာမှာ နေထိုင်ခွင့် ပေးထားတယ်၊ ဘာကိစ္စပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ငပုလေးကိုပဲ တိုင်ပင်တော့တယ်၊ တစ်နေ့တော့
ရွာသားတစ်ယောက်ဟာ အမောတကောနဲ့ ငပုလေးဆီ
အပြေးရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တယ် ...

‘ဆရာလေး ... ကျွန်တော် တောထဲကသစ်ပင်တစ်
ပင်ကို ခုတ်လှဲလိုက်တာ သစ်ခေါင်းထဲက ဘာတွေလဲမသိ
ဘူး ထွက်ကျလာတယ်’တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ငပုလေးလည်း အဲဒီ
လူနောက် လိုက်ပြီးသွားကြည့်တော့ ရွှေဒဂါးပြားတွေကို
တွေ့လိုက်ရတယ် ...

‘ဟင် ... ဒါက ရွှေဒဂါးပြားတွေပဲ’၊ ‘ရွှေဒဂါးပြား
ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ ဘာလုပ်လို့ရလဲ’ လို့ ရွာသားက
မေးတော့ ငပုလေး စိတ်ပျက်သွားတာပေါ့ ...

‘ဟ ... ဒါတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လို့ရ
တယ်ဗျ’လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ရွာသားက ‘မဖြစ်နိုင်တာ
ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ‘ဝယ်’ဆိုတဲ့စကားကို မကြားဖူးဘူး၊
‘လဲ’ဆိုတာပဲသိတယ်၊ ကျွန်တော် ဘဲဥလိုချင်ရင် ကျွန်တော့်
မှာရှိတဲ့ဂျုံနဲ့ လဲလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြီးက ဘာမှလဲ စားလို့မရ
ဘာမရနဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ဟာပါဗျာ’လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ...

ရွာသားရဲ့စကားက တကယ်တော့လည်း မမှားပါ
ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရွာက ငွေကြေးကိုမသုံးစွဲပဲ

ပစ္စည်းခြင်းလဲလှယ်တဲ့စနစ်ပဲ သုံးတာလေ၊ တခြားရွာတွေ
နဲ့လည်း ကုန်သွယ်မှုမရှိဘူး ...

ဒါနဲ့ပဲ ငပုလေးတို့ညီအစ်ကိုတွေဟာ ဝမ်းသာအားရ
နဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်းပြီး ရွာလူကြီး
ကို ခွင့်ပန်လို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လာတော့တာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ တောအုပ်ကိုကျော်ပြီး သူတို့နေခဲ့တဲ့ရွာ
လေးကို ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့အဖေကို ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေပေး
ပြီး သူတို့သားအဖတွေ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာနေ
ထိုင်သွားကြတယ်တဲ့”

နားထောင်နေသူအားလုံး ပုံပြင်လေးပြီးသွားတာကို
နမောတသနေကြသည်။ ဒီပုံပြောပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်သူလည်းမရှိ ရှုံးသူ
လည်းမရှိ။ သို့သော် ပုံပြောပြိုင်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ အားကျစရာ
စုံတွဲတစ်တွဲတော့ ထပ်တိုးလာတော့မည် ဆိုတာတော့ အားလုံးရိပ်
မိကြသည်။

Sedona က မင်္ဂလာပွဲအခမ်းအနားက စည်ကားသိုက်
မြိုက်လို့နေသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားမျိုးစုံတို့က ဟိုတယ်ရှေ့
အစီအရီထိုးရပ်လို့၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ တက်ရောက်လာကြသူတွေ
ကလည်း စိန်ရောင်-ရွှေရောင်တွေ၊ တောက်ပသောဝတ်စုံတွေနှင့်
ဗလက်လက်တောက်ပနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်္ဂလာအခမ်းအနား အစီအစဉ်ကြေညာသူ၊ ပန်းကြဲ၊ သတို့သမီးသတို့သားအရံတွေနဲ့အတူ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိလှပြီး တကယ့်ကို ခမ်းနားလှသည့် မင်္ဂလာပွဲပင်။

ဧကရီက ထိုင်နေသောစားပွဲရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်စားပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဧကရီအစ်မ မမကေသီရဲ့သူငယ်ချင်း မမယွန်း မင်္ဂလာဆောင်မို့ ဧကရီက မမကေသီနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... လာ သွေးသစ်၊ ယွန်း ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း သွေးသစ်လေ”

ဧကရီနောက်စားပွဲက အသံတွေကြားလိုက်တာမို့ ဧကရီ ဘာရယ်မဟုတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဧကရီ ကပျာကယာ ရှေ့ကိုမျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ ... သူ ... တျာတျာတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ကိုနေဇော်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် ... ပြီးနေတဲ့ သူ့အပြုံးတွေက ပေါ်နေတဲ့သွားစွယ်လေးတွေက ကိုနေဇော်မှ ကိုနေဇော်အစစ်။

သူ့ပုံစံက သားနားသပ်ရပ်လို့နေသည်။ တျာတို့အိမ်မှာ ကားမောင်းတုန်းကလို အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်မဟုတ်။ ဘာတွေလဲ ... ဧကရီ နားမလည်နိုင်။ ရုတ်တရက် “သွေးသစ်” ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားဖူးသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

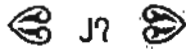
“ဘယ်လိုလဲ သွေးသစ်၊ ငါတို့ကို အားမကျဘူးလား”

“အားကျတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ကြိုးစားနေတာပဲ”

သူ့အသံကလည်း ကိုနေဇော်အသံမှ ကိုနေဇော်အသံအစစ်။ ဧကရီ တျာကို ပြေးပြောချင်စိတ်တွေ တားမနိုင်ဆီးမရ။ ဒါပေမဲ့ ဧကရီပြောလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ သူ တျာတျာတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာဝင်လုပ်တာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တော့ ရှိရမည်မဟုတ်လား။ သူ့ကိုနဂိုကတည်းက ရင်နန်မိတဲ့သူမို့ ဒီကိစ္စကို တိတိတိတိစုံစမ်းဖို့ ဧကရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“တျာတျာ ... နင် မိုးလူကို အဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို မရမက တွက်ထုတ်နေသော

တျာတျာက သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တျာတျာ ... ငါမေးနေတယ်လေ”

ဧကရီရဲ့စိတ်မရှည်သံကို ထပ်ကြားမှာ တျာတျာက
ဘောလံပင်ကိုချပြီး မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“မပေးရသေးပါဘူး၊ သူ့ကို ကျုပ် စောင့်ကြည့်နေတုန်းပဲ
ရှိပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ပေးဖြစ်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အားလုံးကတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငြိသွားပြီ
လို့ ထင်နေကြတာနော်”

“ငြိသွားတယ်လေ နှလုံးသားချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘက်က
တော့ တရားဝင်အသိအမှတ်မပြုသေးဘူး”

“ဒါနဲ့ တျာတျာ၊ အခုတလော ကိုနေဇော်လည်း မတွေ့ဘူး
နော်”

“ဘာလဲ သံယောဇဉ်မပြတ်သေးဘူးလား၊ ရှင့်တေးနားမှာ
ဒီလောက်ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ဟာ၊ ပြီးတော့
သူကဒရိုင်ဘာ၊ ရှင့်ထက်လည်း အသက်ကြီးတယ်၊ ဘယ်
လိုမှကို မဖြစ်နိုင်တာ၊ မေ့လိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက သူ့ကို အခုတလောမတွေ့လို့မေး
မိတာပါ၊ ငါလည်း သူ့ကို စိတ်လျှော့လိုက်ပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

“ထူးဆန်းတာတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်ဟာ၊ ကြီးကြီးနုတို့ ကိုကိုစိုးတို့ ဆေးများမိထားကြသလား မသိဘူး၊ သူ့ ခဏခဏခွင့်ယူတာကို ဘာမှမပြောကြဘူး၊ သူ့ကလည်း အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံပေးပြီး ခွင့်ယူတယ်”

ဧကရီ မျက်လုံးတွေမှေးစင်းထားပြီး စဉ်းစားခန်းဝင် နေသည်။ ဒါကြီးက အထင်အရှားကြီးပဲ၊ သူက ဒရိုင်ဘာအစစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကို တျာတျာကလွဲလို့ တစ်အိမ်လုံးက သိထားသည့် ပုံပဲ။ ဧကရီ တစ်ခုခုကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိသွားပြီး မရဲတရဲမေး လိုက်သည်။

“တျာတျာ ... ဟိုးအရင်ကလေ ကြီးကြီးနုက နင့်ကိုပေး စားမယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့နာမည်ကဘယ်သူ”

“သွေးသစ်တဲ့ ... နာမည်ကဆန်းလို့ ကျုပ်မှတ်ထားတာ၊ ကျုပ် ယတီပြတ်ငြင်းချပစ်လိုက်တော့ ကိစ္စလည်းပြတ်ရော ပဲ”

ဧကရီမျက်ဝန်းတွေမှာ အလင်းတန်းဖြာသွားသည်။ သေချာသွားပါပြီ။ မမယွန်းဆီက စုံစမ်းရသလောက် အဲဒီသွေးသစ် ဆိုတဲ့လူဟာ တျာတျာဦးလေးလိုပဲ အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်၊

အမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားပြီး အဖေက ကနေဒါမှာ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ နိုင်ငံသားခံယူထားသည်။

သူက မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ အခြေချမည်ဆိုပြီး ပြန်လာ ပြီး သူ့အဖေရဲ့ဝမ်းကွဲညီ သူ့ဦးလေးအိမ်မှာ နေသည်တဲ့။ ဒီတော့ သူ တျာတျာတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်တာ တျာတျာနဲ့နီးစပ်မှု ရချင်လို့ဆိုတာ သိပ်ပြီးရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာမှမလိုတာ။ တျာတျာကတော့ ဘာမှသိသည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် နင် မိုးလူကို အဖြေပေးသင့်ပြီ”

“ရှင် စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား ဧကရီ၊ စကားတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက်လိုက်နဲ့”

“ငါ နင့်ကို အတည်ပြောနေတာ တျာတျာ၊ နင့်ကို နောင်တမရစေချင်ဘူး”

ဧကရီ စကားတွေက အဆန်းမို့ တျာ ဘောလ်ပင် လေးကို ကိုက်ထားပြီး အဖြေရှာ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဧကရီကိုစိုက် ဝေးကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင် ... ဒါကြီးက ဘာလဲ”

မိုးလူ ဘေးနားက ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ နေရာအပြည့်ယူပြီး အခန့်သားထိုင်လို့ တျာကို ပြုံးပြနေတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်အဖြူကြီးကိုတွေ့တော့ တျာ အံ့သြသွားသည်။

“တျာ မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပါ”

“မွေးနေ့က မနက်ဖြန်မှလေ မိုးလူရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်က စနေနေ့လေ၊ ပြီးတော့ တျာကို ဘယ်သူမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးခင် ကျွန်တော် အရင်ပေးချင်လို့ပါ”

တျာက ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေအပြည့်နဲ့ပေါ့။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် တျာချစ်တဲ့နှင်းဆီပင်လေးတစ်ပင်ကို အိုးလှလှလေးနဲ့ ပေးချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာရယ် ... တျာ နှင်းဆီကြိုက်တာ မိုးလူ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

မိုးလူ သူ့စကားမှားသွားသည့်အတွက် နောင်တရသွားသည်။ ကိုသွေးက တျာအတွက် နှင်းဆီအိုးလေး မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာလေ။ တက်ကြွနေတဲ့ ကိုသွေး ခုံခံကိုကြည့်ပြီး တျာနဲ့ သူ့အကြောင်းပြောဖို့ စကားတွေ သူ့လည်ချောင်းဝမှာပဲ တစ်ဆိုသွားခဲ့တယ်လေ။ တကယ်ဆို ကိုသွေးကို သူ ပြောပြဖို့ကောင်းနေပါပြီ။ မိုးလူ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချနေမိသည်။

“ညက ရှင်ပြောပြတဲ့ပုံပြင်လေး အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံပြင်လေးကို တျာထပ်ဆက်လိုက်ရင် အရသာ ပျက်မှာစိုးလို့ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထားလိုက်တာပေါ့နော်”

သူ တျာအပြောလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေမိ သည်။

“မိုးလူ ... ရှင် တျာဆီက တစ်ခုခုမတောင်းဆိုချင်ဘူး လားဟင်၊ ဥပမာ ... မနက်ဖြန် စနေနေ့ကလည်းဖြစ်၊ ကျောင်းကလည်းပိတ်၊ တျာမွေးနေ့လည်း ဖြစ်တာမို့ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့စုပြီး တစ်နေရာရာသွားကြဖို့ ဆိုတာမျိုးလေ”
“ဟင့်အင်း တျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းချင်တာ ဘာလဲ တျာလည်းသိနေတာပဲ၊ မပေးချင်တဲ့သူဆီက ကျွန်တော် အတင်းအကြပ် မတောင်းချင်ပါဘူး၊ လိုလိုလားလားပေး ရင်တော့ ရိုရိုသေသေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားမှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် တျာ မျက်လွှာလေးချလို ငြိမ်နေ သည်။

“ဟယ် ... တျာတျာ၊ ငါ့ဖုန်း အခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဧကရိုက အလိုက်တသိနဲ့ ကမန်းကတန်း ထ၊ထွက် သွားသည်။ တျာ မိုးလူကို အဖြေပေးလိုက်ဖို့လည်း ဧကရို ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ... နှင်းဆီနီလေး မွေးဖွားချိန် ဆွမ်းစားအမိ

နှစ်နာရီမှာ

ကျက်သရေရှိတဲ့ အိမ်လေးရှေ့က

အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့

ဆက်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း

ရင်ဘတ်ထဲက

အဖြေကို လာယူလိုက်လေ”

သူ တျာရဲ့စကားလိမ်လေးကို ကြားရတော့ တိုးဖွဖွ ရယ်လိုက်သည်။ နီတျာတျာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ တော်တော်ကို အစစ်အဆေးခံရတာပဲ။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ မိုးလူ၊ တျာက ရှင်ကိုနောက်နေတယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး တျာ၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ သူများ နဲ့မတူတဲ့ ကောင်မလေးကို ချစ်မိလည်း စဉ်းစားမိသွား လို့ပါ”

တျာ မျက်စောင်းလေး သူ့ဆီပျံ့ဝဲလာသည်။

“တျာ ... တျာ့ရဲ့အဖြေကို ကျွန်တော် လာယူမှာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာအဖြေဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်”

“ဟိုမိန်းမကလည်း ကြာလိုက်တာ”

တျာက သူ့အကြည့်စူးစူးရဲ့ကို မခံနိုင်တော့တာနှင့် မျက်နှာလွဲပြီး ရှက်ရဲရဲဆိုသည်။

“သူ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဧကရိုက အလိုက်သိပါ တယ်”

“တျာ အခုကျောင်းပြန်တက်ရင် ဒီအရပ်ကြီးကို သယ်သွား ရမှာလား”

“ကျွန်တော် တျာတို့အခန်းအထိ သယ်ပေးမယ်လေ”

“ကျောင်းဆင်းတော့ရော”

မိုးလူ ဆွံ့အသွားသည်။ ကိုသွေးက တျာကိုလာကြို မှာလေ၊ ဒီအရပ်ကြီးကိုင်ပြီး တျာကို လိုက်ပို့ရင် ကိုသွေးသစ် ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ။ မြန်းစားကြီးဆိုတော့ ကိုသွေး ခံနိုင်မည် မထင်ပါ။

“Sorry ပဲ တျာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးအချိန် မရှိဘူးလေ၊ ကျူရှင်တန်းပြေးရမှာ”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ ရှင် မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ရှင် အခုဘယ် မှာအဖြေကိုလာယူရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

သူ ပြီးတုံ့တုံ့လေး လုပ်နေသည်။

“ဟင့် ... သွားပါပြီ၊ သိပ်များလွယ်သွားလား မသိဘူး”

တျာက သူ့ အဖြေရှာတွေ့သွားတာကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားသည့်ပုံနှင့် မကျေမနပ် ရေရွတ်နေသည်။

မလွယ်ပါဘူးလို့ပြောလည်း တျာက လက်မခံ၊ နှုတ်ပုပ် ဖြစ်နေသည်။ တျာ ဘယ်လိုလေးပဲနေနေ၊ ဘာတွေပဲ ပြောပြော၊ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် သူချစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးထဲ ဆိုသွေး ဝင်လာတိုင်း သူ စိတ်တွေနောက်ကျိရှုပ်ထွေးသွားသည်။ တျာနဲ့ အဆေးဆုံးမှာနေဖို့၊ တျာကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက်

www.burmeseclassic.com

သိပ်ကိုခက်ခဲခဲ့တာ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ခံစားခဲ့ရပြီးပြီပဲ။
အခုဆို သူ့နှလုံးသားထဲမှာ တျာပုံရိပ်တွေက ပိုပြီးထင်ရှားကြီးစိုး
နေပြီလေ။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ထက်စားများ ပေးလိုလို့ပါလျှင်
အမှတ် ၅၅၊ ၅၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ် သို့
ရေးသားပေးလိုနိုင်ပါသည်။

ဝက်ဝံရုပ်အဖြူကြီးကို သယ်လာသော တျာကို
သွေးသစ်ရော၊ သွယ်သွယ်မင်းရော အံ့ဩဟန်လှမ်းကြည့်နေကြ
သည်။ တျာက ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဝက်ဝံရုပ်ကို အရင်သွင်း
ပြီးမှ ကားပေါ်တက်လာသည်။

“ဝက်ဝံရုပ်ကြီးက လှလှချည်လား တျာရဲ့”
“ဟုတ်တယ် မမသွယ်၊ တျာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ရတာ
လေ”

သွေးသစ်က မသင်္ကာဟန်ဖြင့် တျာကို ကားမှန်ထဲ
မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“တျာတျာမွေးနေ့က မနက်ဖြန်မှ မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်၊ သူက အရင်ဆုံးပေးချင်လို့ဆိုလို့”
“ရိုးရော ရိုးရဲ့လား တျာတျာ”

တျာတျာကတော့ မမသွယ် စကားကို ဘာမှပြန်
မဖြေဖြစ်ပါ။ ဖြေဖို့လည်း မလိုပါ။ ဒါက တျာတျာရဲ့ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်လား။

သွေးသစ် ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းထန်သွားသည်။ တျာ
မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေများ ရှိနေပြီလား။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ
သူ့ရဲ့ညှဉ့်ဖျင်းမှုကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားမိသည်။ တျာကို
သူ့ထက်အရင် တစ်ယောက်သောသူက လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီပဲ။
သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့နဲ့တျာ ပိုပြီးစေးကွာသွားသလို စံစားလိုက်ရသည်။
ဝက်ဝံရုပ်ဆီ သူ့အကြည့်အရောက် သူ့ရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေး
လား တျာတျာ၊ ဒါတော့ ဖြေလို့ရမှာပေါ့နော်”

ကိုနေဇော်စကားကြောင့် ပထမ တျာကို စစ်လား
ဆေးလား လုပ်နေတဲ့လေသံ ပေါက်နေတာမို့ ဒေါသထွက်သွား
သော်လည်း တျာရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မပြောလိုသော်
လည်း ရွဲပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားလေးပေးတာ၊ မကြာခင်မှာ တျာ ချစ်သူဖြစ်
လာမယ့်သူ၊ ဘာထပ်သိချင်ကြသေးလဲ”

တျာစကားကြောင့် မသွေးသစ် ရင်ထဲမှာ မီးတောင်
ဘစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို အဆမတန် နာကျင်ပူပြင်းလို့နေသည်။
ရုတ်တရက် သူ့ဘရိတ်ကိုဆောင့်နမ်းလို့ ကားရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အို ... အမေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုနေဇော်”

သွယ်သွယ်မင်းက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။
သွေးသစ်လည်း သွေးသစ် တော်တော်ထိနေပြီမှန်း ချက်ချင်းသဘော
မပါလိုက်သည်။ သွေးသစ် စိတ်ကိုပြန်ထိန်းလိုက်ဟန်ဖြင့်
ကားကိုပုံမှန်ပြန်မောင်းလာသည်။

သူ့စိတ်တွေက အိမ်ကိုပဲရောက်နေသည်။ “လုပ်ရက်
လေခြင်း”ဟူသော နာကျင်မှုက သူ့ကိုပိုပြီး အခံရခက်စေသည်။
တျာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံချင်ပါ။ ရှေ့မှာရှိနေသော
အတားအဆီးမှန်သမျှကို သူ ရှင်းထုတ်ပစ်ရလိမ့်မည်။

“တျာတျာ ... နင် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးဖက်ပြီး အိပ်နေတာမဟုတ်
လား၊ ပြောစမ်း ... ငါ့ကိုမှန်မှန်”

ဖုန်းထဲမှ ကေရီရဲ့အသံကြောင့် တျာ နှစ်နှစ်မြိုက်
မြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ သိပ်တော်တဲ့ ကေရီ၊ တျာ အရုပ်ကိုဖက်
ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားလဲမသိ။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဧကရီရဲ့၊ ကျုပ်ချစ်တဲ့သူပေးထားတာ ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်လား၊ မသိဘူး၊ ဖက်လို့ကောင်းလိုက်တာ နွေးနေတာပဲ”

“ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ဘယ်သူပေးတာလဲလို့ အိမ်ကလူတွေ မစပ်စုကြဘူးလား”

“ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကားပေါ်စ၊ တက်ကတည်းက မမရွံ့ယံက စပ်စုတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဒရိုင်ဘာရောပဲ”

“ဟင် ... နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ပထမတော့ ငါလည်း မပြောဘူးလို့နေတာ၊ ကြည့်မရတာ နဲ့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟယ် ... ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးနော် တျာတျာ၊ နင် မပြောသင့်သေးဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ နင် မိုးလူကိုရော အဖြေပေးလိုက်လား”

“စကားလိမ်နဲ့တော့ ပြောထားတယ်၊ သူလည်း သိပါတယ်၊ သူက သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူပဲ၊ နေပါဦး ... ရှင်ကဘာ တွေ ဒီလောက်စိုးရိမ်နေရတာလဲ”

ဧကရီက တျာတျာကို အဖြစ်မှန်ပြောသင့် မပြော သင့် ချိန်ဆနေသည်။ နောက်တော့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး စကားစ၊ လိုက်သည်။

“တျာတျာ ... ငါ အခုပြောမယ့်စကားကို သေချာနားထောင် ပါ၊ ပြီးတော့ နင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ”

“အေးပါ ... ဘာမို့လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“နင်တို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်နေတဲ့ ကိုနေဇော်ဟာ တကယ်တော့ နင်နဲ့ ကျောင်းပြီးရင် စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သွေးသစ်ပဲ”

“ဟင် ... ဧကရီ၊ နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တျာတျာ၊ ငါလည်းသိတာမကြာသေးဘူး၊ ငါ့အစ်မသူငယ်ချင်း မမယွန်းရဲ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူနဲ့တွေ့ ခဲ့တာ၊ သူကတော့ ငါ့ကိုမမြင်ပါဘူး၊ မမယွန်းရဲ့အမျိုးသား က သူ့ကို သွေးသစ်လို့ ခေါ်ပြီးနှုတ်ဆက်တာ၊ သူ နင်တို့ အိမ်မှာလာပြီး ဒရိုင်ဘာလာလုပ်တာ နင်နဲ့နီးစပ်ချင်လို့ ဖြစ်မယ်”

ဒါကြောင့် သူ့အကြည့်တွေက တျာအပေါ်မှာ အရမ်း
နွေးထွေးနေတာကိုး။ သူ့ပြောတဲ့ သူ့သိပ်ချစ်ရတဲ့ကောင်မလေးဆို
တာလည်း တျာ့ကို ပြောတာပဲပေါ့။ ဒီနေ့ သူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်နေတာလည်း တျာ့စကားကြောင့်ပေါ့။ တျာ ဘာကြောင့်များ
မရိပ်မိခဲ့ရတာလဲ။

“ဪ ... သူတို့က စည်းဝါးကိုက်ပြီး သရုပ်ဆောင်နေ
ကြတာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အခွင့်ထူးတွေ ပေးနေ
ကြတာကိုး”

“ငါ့စိုးရိမ်တာက အခု နှင့်မှာချစ်သူရှိသွားပြီဆိုတာ သိသွား
တော့ သွေးသစ်ဆိုတဲ့လူက ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်နေမယ်လို့
နှင်ထင်သလား တျာ့တျာ၊ သူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှာပဲ”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် ဧကရီ”

ဧကရီ ဖုန်းချသွားတော့ တျာ အခန်းတံခါးကိုဆွဲ
ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းဝမှာရပ်နေတာက မေမေ၊ မေမေက တျာ
ပခုံးကိုဖက်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။

“တျာ ... ဧကရီနဲ့သမီး ဖုန်းပြောနေတာ မေမေ တစ္ဆန်း
တစ ကြားလိုက်တယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲ တျာ သိသွားပြီ
ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ တျာအတွက် ဘာအကျိုးသက်
ရောက်မှုမှ မရှိဘူးလေ”

တျာ မဲ့ဖြိုးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“တျာ ... မေမေ ပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါ။
ပထမတစ်ခေါက် မမနဲ့ တျာ ပြဿနာတက်တုန်းက
မေမေ ဘယ်သူ့ဘက်မှ ဝင်မပါခဲ့ဘူး”

မေမေက တျာမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီး
ဆက်ပြောသည်။

“သွေးသစ်ဟာ တျာနဲ့မေမေ ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်ခဲ့တဲ့ နေ့က
တည်းက သမီးကို တွေ့သွားပြီး စွဲလမ်းခဲ့တာ၊ အဲဒီနေ့ကို
တျာ မှတ်မိဦးမှာပါ။ ကိုစိုး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ခြံထဲ
မှာ စကားပြောနေတုန်းကလေ၊ အဲဒီနေ့က သူ ကနေဒါ
မှာ ကျောင်းသွားတက်မှာမို့ ကိုစိုးကို လာနှုတ်ဆက်တာ
လေ၊ တျာကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်
ခဲ့တယ်၊ တျာကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့ရဲ့ အချိန်တွေကို အကုန်
ခံပြီး အိမ်မှာ သူ ဒေရိုင်ဘာလာလုပ်ခဲ့တာ”

“သူ့ဘာသာသူ ရူးတာပဲ မေမေ”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ တျာ၊ သွေးသစ်က ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ပညာလည်းတတ်တယ်၊ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံတယ်၊ သူလိုလူမျိုးအတွက် မိန်းမမရှားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးမှ သမီး သူ စွဲလမ်းခဲ့တယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သစ္စာရှိခဲ့တယ်၊ တျာ ဘာကြောင့် ခေါင်းခါမှာလဲ”

“တျာ သူ့ကို မချစ်ဘူး မေမေ”

မေမေက တျာစကားကို သရော်သလို ပြုံးလိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ မိန်းမတွေကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းမရှိအောင်၊ ပျော့ညံ့သွားအောင် လုပ်တတ်တဲ့အရာမို့ တျာက အချစ်ကို ဝေးဝေးရှောင်တယ်ဆို၊ မေမေ ကြားပြီးပါပြီ တျာ၊ တျာမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆို သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ သွေးသစ်နဲ့ ယှဉ်နိုင်လို့လား၊ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်လို့ အရွေးမှားခဲ့တဲ့ မေမေအဖြစ်က တျာအတွက် သင်ခန်းစာပါဆို တျာ”

“မေမေ”

တျာ မေမေစကားတွေကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မချေပ နိုင်တော့ပါ။

“မေမေသမီးလေးက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ကြိမ်ပြန်မလာတတ်ဘူး တျာ၊ တျာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ၊ တျာကို မေမေ အရွေးမမှားစေချင်ဘူး”

မေမေ ထွက်သွားတော့ တျာ တွေတွေဝေဝေနှင့် ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။ မေမေစကားတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ ကိုနေဇော် ဆိုသည့် ကိုသွေးသစ်က ဦးနှောက်နဲ့စဉ်းစားရင် တျာဘဝအတွက် အရွေးသင့်ဆုံးလူဆိုတာ ဝံ့မှာ မငြင်းနိုင်ပါ။ မိုးလူကလည်း တျာနုလုံးသားက အလိုအပ်ဆုံးလူသားပဲလေ။ ဘက်ညီတဲ့ လွန်ဆွဲပွဲကြောင့် တျာရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လို့နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မိုးလူ ... နှင့်အစ်ကို ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ သုံးနာရီခွဲ
လေးနာရီလောက် ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ
ဝုန်းဒိုင်းကြံနေတယ်၊ ပြီးတော့ ရှေ့မှာတွေ့ခဲ့လား။ သူ့
ကောင်မလေးကိုပေးဖို့ နှင်းဆီအိုးကို ခွဲပစ်ထားတာလေ”

မေမေရဲ့တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသံကြောင့် ဝက်ဝံ
ရုပ်ကနေ ကိုသွေး သူတို့ကိစ္စကို ရိပ်မိသွားပြီမှန်း သိလိုက်သည်။
ဒီအရုပ်ကို တွေ့တာနဲ့ ပြဿနာတက်တော့မယ်မှန်း သူ့ကိုတွေး
ထားပြီးသားလေ။

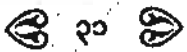
“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ကိုသွေး ... ကိုသွေး”

သူ တံခါးခေါက်ပြီး တော်တော်ကြာမှ ကိုသွေး
တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ကိုသွေးအခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေက ဖရို
ဖရဲ ပြိုလဲနေသည်။

“ကိုယ် အရှင်းဆုံးပဲမေးမယ် ညီ၊ မင်း ဟိုတစ်နေ့ကဝယ်
လာတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်က တျာကိုပေးဖို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသွေး”

မိုးလူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။

ခြံထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကွဲကြေနေသောပန်းအိုး
အကွဲနဲ့အတူ နီရဲစိုလက်တောက်ပနေသော နှင်းဆီပွင့်လေး သံမဲ
တလင်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။
ဒီပန်းပါတဲ့ ပန်းအိုးလေးကို ကိုသွေး ဈေးကြီးပေးပြီး တျာမွှေးနေ
မှာပေးဖို့ ရည်မှန်းဝယ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“မင်း ... မင်း သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ တျာက ငါ့နလုံးသား၊ ငါ့အိပ်မက်ဆိုတာ မင်းမသိလို့လား၊ မသိခဲ့လို့လား ဟောကောင်၊ မင်း ပြောစမ်းပါ”

ကိုသွေးက သူ့အကျိုးရင်ဘတ်ကို ဆွဲဆောင်ရင်း အဆက်မပြတ် မေးနေသည်။ ကိုသွေးပုံစံက တကယ့်အရူးတစ်ယောက်လိုပင်။

“ကျွန်တော်သိတယ် ကိုသွေး၊ ကျွန်တော်ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသွေးထက်မပိုတောင် ကိုသွေးထက်မနိမ့်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်မိသွားတယ်”

“ဘာ ... ဟောကောင် ချစ်ဦးကွာ၊ ချစ်ဦးကွာ”

ကိုသွေး လက်သီးက သူ့မျက်နှာပေါ် တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ငန်ကျိုကျို နဲ့သွေးရဲ့အရသာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုသွေးကို သူ လုံးဝမခံဘဲ ကိုသွေးပေါက်ကွဲမှုကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူမိသည်။

“ဟောကောင် မိုးလူ၊ ငါ မင်းနဲ့မယှဉ်နိုင်တဲ့ကောင်များ ထင်နေလို့လား၊ မင်း ငါ့ကို နောက်ကွယ်မှာ လှောင်ပြောင်

ဟားတိုက်နေမှာ ငါ သိတယ် မိုးလူ၊ ညီအစ်ကိုဆိုတဲ့ မျက်နှာကိုမထောက် မင်း သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်။ ဒီမှာ ငါ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်မယ်၊ မင်းလှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါ၊ ငါ မကြာခင်မှာ တျာကို လက်ထပ်ယူတော့မယ်၊ မဟုတ်တရတ် ကြံစည်ဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့”

“စိတ်ချပါ ကိုသွေး၊ ကျွန်တော့်မှာ မိုးယူတတ်တဲ့စိတ်မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ လူလည်းမယူတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို ရိုးသားစွာဖွင့်ပြပြီး သဒ္ဒါအောင်တော့ တောင်းတတ်တယ်”

“ကဲ ... တောင်းတတ်ဦးကွာ”

ကိုသွေးရဲ့နောက်ဆုံးအပြင်းဆုံးလက်သီးကြောင့် သူ့မျက်လုံးထဲ ကြယ်တွေ လတွေ မြင်ပြီး တလောကလုံး အမှောင်စိုးသွားတော့သည်။

သူ့သတိရလာတော့ မေမေက သူ့ခုတင်နားမှာ တရွတ်ရွတ်နှင့် ငိုနေသည်။ ဖေဖေကတော့ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“လူကြားလို့မှမတော်ကွာ ညီအစ်ကိုချင်း မိန်းမတစ်ယောက် ကြောင့် ပြဿနာတက်ရတယ်လို့၊ ဟောကောင် ... မိုးလူ၊ မင်းအတွက် မိန်းမရှားသလားကွာ၊ သွေးသစ် ဘာကြောင့် ဒီမြေကို ခြေချလည်း မင်းအသိဆုံးပါ။ အခုတော့ မျက်နှာ ပျက်စရာတွေဖြစ်ရပြီ၊ မင်း ဦးနှောက်မရှိတဲ့ကောင်၊ အသုံးမ ကျတဲ့ကောင်”

“ကိုသီဟ ... ရှင် စကားကို ဆင်ခြင်ပြောရင်ကောင်းမယ်၊ လွတ်လပ်တဲ့မိန်းမတိုင်းကို လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားတိုင်း ချစ်ခွင့်ရှိတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ ရွေးချယ်မှုအပေါ်မှာပဲ မူတည် တယ်၊ ရှင်တူဘက်ကပဲ လိုက်ပြောမနေနဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မသားမျက်နှာကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးထားတာ၊ လူစိတ်မရှိတဲ့ကောင်၊ အကြင်နာတရားခေါင်းပါးတဲ့ကောင်”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ ကိုသွေး အခု ဘယ်မှာလဲ”
မေမေက သူ့မျက်နှာကို ရေခဲအိတ်ကပ်ပေးရင်း ငိုနေပြန်သည်။

“မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်သွားပြီ၊ မ၊စိတ် မွန်ပြီး ရူးနေတဲ့ကောင်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ကွာ၊ မိုးလူ ... ဟောကောင်၊ လူ့ လောကအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာနေရင် စောင်ထိန်းရမယ့်သစ္စာ တရားဆိုတာ ပြဋ္ဌာန်းမထားပေမယ့် လိုက်နာတတ်ရမယ် ကွာ၊ မင်း အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဝေးဝေးနေလိုက်ပါကွာ”

သူ့ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နာကျင်သွားသည်။ မေမေကတော့ သူ့ကိုနားလည်ဟန် သူ့လက်တွေကို ထွေးဆုပ်လာသည်။ တျာ ... ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ မင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး တျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဝေးရမယ် ဆိုရင်တောင် မင်းရေးထားတဲ့ မင်းနလုံးသားကို ဖွင့်ပြတဲ့အဖြေလေး ငါယူထားပါရစေ၊ ဒါမှ ငါဖြေသိမ့်နိုင်လိမ့် မယ်။

www.burmeseclassic.com

မနက်ဆယ်နာရီတိတိ၊ သီရိဧကဟာရဲ့ရှေ့က စာတိုက်
ပုံးနီနီလေးရှေ့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ စာတိုက်ပုံးနီနီလေးကို
သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ဘာမှမရှိ ဗလာနတ္တိ။ သူ
အဓိပ္ပာယ်ဖော်တာပဲ မှားသွားပြီလား။ မမှားနိုင်ပါ။ တျာပြောတဲ့

ဆွမ်းစားအမိဆိုတာ အရုဏ်ဆွမ်း မဟုတ်လောက်ပါ။ မနက်နှစ်
နာရီတော့ တျာ သူ့ကိုမချိန်းလောက်ပါ။ နေ့ဆွမ်းကလည်း
ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ရင် ဆွမ်းစားလို့မှမရဘဲ။ ဒီတော့ တျာချိန်းတာ
မနက်ဆယ်နာရီပဲ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

မိုးလူ ဗလာကျင်းဖြစ်နေသော ဗာတိုက်ပုံးအနီလေး
ကိုကြည့်ကာ နာနာကျင်ကျင် အော်ရယ်လိုက်သည်။ တျာ ... နှစ်
ဆယ့်လေးနာရီမပြည့်ခင် မင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ။ ကိုသွေးရဲ့
သရုပ်မှန်ကို သိသွားပြီး မင်းစိတ်ယိုင်သွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
မင်း တွေဝေသွားတာလား။

လှည့်စားခဲ့တယ်လို့တော့ မစွပ်စွဲရက်ပါဘူး။ မနေ့က
အထိ မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငါ့အတွက် သေချာတဲ့အဖြေ ရှိနေ
ခဲ့တာပဲ။

ကံကြမ္မာကြီးက ငါ့အပေါ်မှာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်
တျာ။ မင်း ကိုသွေးကို ရွေးခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ကျေကျေနပ်နပ်
နဲ့ ကျန်ခဲ့ဖို့အသင့်ပါပဲ။ အမှတ်ရစရာ လှပတဲ့အတိတ်တွေကို
ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက် ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

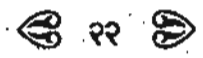
www.burmeseclassic.com

သူ ထွက်သွားတဲ့အထိ တျာ ဝရန်တာမှာ ပုပြီး
ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ တျာလက်ထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ်ရှိပြီး
အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာ သူ တစ်ခါကပေးထားတဲ့ I love you လို့ရေး
ထားတဲ့ စာရွက်လေးတစ်ရွက်၊ စာအိတ်လေးကိုကိုင်ထားတဲ့
တျာလက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ တျာရင်ထဲမှာလည်း
မျက်ရည်မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာလို့ပေါ့။

တျာက အခု မေမေထွန်းညှိပေးလိုက်တဲ့ အသိတရား
မီးအိမ်လေးကို ကိုင်ဆွဲပြီး လမ်းခုလတ်မှာပါ မိုးလူ။ မိုးလူဘက်
အလေးသာနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ခေတ္တလောက်ရပ်တန့်ပြီး
စဉ်းစားခွင့်ပြုပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကိုရွေးလိုက်ရင် တျာ ထာဝရ
ပျော်ရွှင်ရမယ်လို့ မသေချာသလို ကိုသွေးသစ်ကိုရွေးလိုက်ရင်လည်း
တျာ ပျော်နိုင်ပါ့မလား မသေချာခဲ့ဘူး။ သေချာတာကတော့ တျာ
အတွက် အချိန်တစ်ခု လိုအပ်နေသေးတယ်။ တျာ မမှားချင်ဘူး။

ကန်တင်းထဲကို ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်နှာထား
မျိုးနဲ့ ဝင်လာတဲ့ မိုးလူကိုတွေ့တော့ တျာလက်ဖျားခြေဖျားတွေ
အေးစက်သွားသည်။ သူ တျာကို လာဖျားပြဿနာရှာတာလား။
*သူ မျက်နှာပေါ်က အညိုအမည်းဒဏ်ရာတွေကို အနီးကပ်မြင်လိုက်
ရတာမို့ တျာ ပူပန်သွားမိသည်။ သူ ရန်များဖြစ်ခဲ့တာလား။

www.burmeseclassic.com

သူက တျာတို့ဝိုင်းကိုပဲ ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်လာ
တော့ တျာက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို သူ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ
တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူ့နောက်နားမှာ မြပိတောက်နဲ့ “ပိုးဥက
ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ပါလာသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ တျာ သူ့ကို တျာ
ရဲ့ဝေခွဲရခက်မှုကို နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“နီတျာတျာ ... မနေ့ကကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ကျွန်တော် လာပြောတာပါ”

“ရှင် ... ဘယ်လို”

တျာက သူ့စကားကို နားလည်အောင် ကြိုးစားလို့
မရ ဖြစ်နေသည်။

“နီတျာတျာက ဦးနှောက်တကယ်ကောင်းပြီး ဉာဏ်ရှိတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ လက်တွေ့မို့ ကျွန်တော် ယုံသွား
ပါပြီ”

သူ တျာကို လှောင်ပြောင်နေတာများလား။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိုးလူ”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်က နီတျာတျာနဲ့ လူကြီးတွေ
သဘောတူထားတဲ့ ကိုသွေးသစ်ရဲ့ညီပါ”

“ဟင်”

တျာရော ဧကရီပါ အံ့ဩသွားကြသည်။

“ရှင် ... ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား မိုးလူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုသွေးကို ပိတောက်
မြိုင်လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေး၊ လိုက်ကြိုပေးနေတာလေ”

“ရှင် ဘာကြောင့် အစကမပြောခဲ့တာလဲ မိုးလူ၊ ရှင်
ကျွန်မကို ကစားခဲ့တာလား”

သူက တျာအမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ စကားထပ်ဆက်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နီတျာတျာနား ရောက်လာတာဟာ ချော်လဲ
ရောထိုင် သဘောမျိုးနဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် ဘာအနှစ်သာရမှ
မရှိဘူး”

သူ့စကားတွေက တျာရင်ကို တဆစ်ဆစ် နာကျင်
စေသည်။

“ချော်လဲရောထိုင် ဟုတ်လား၊ ရှင် ဘာလို့ ဒီလောက်ပေါ့
ပျက်တဲ့အသုံးအနှုန်းမျိုး သုံးရတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုမိုးလူ ... ရှင်က အရင်စပြီး တျာတျာကို စာလာပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကေရီကပါ မခံနိုင်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မြပိတောက် သူက ဝါပြောတာ မယုံဘူးဖြစ်နေတယ်ဟာ၊ နင် ရှင်းပြလိုက်ပါ။”

မြပိတောက်က အသံမထွက်ဘဲ မိုးလူကိုတစ်လှည့် တျာတျာကိုစာစလှည့် ကြည့်နေသည်။ သူက မြပိတောက်ကို စိတ်မရှည်သည့်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မြပိတောက်က ကျူရှင်မှာ ကျွန်တော်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေ မဖြေနိုင်လို့ဆိုပြီး ခင်ဗျားနဲ့ပြိုင်ရအောင် ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ စာထည့်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို အဲဒီစာက ရှင်ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

ကေရီအမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဟုတ်ပဲ မြပိတောက်ရေးခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် မေကေရီကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သလို ခင်ဗျားကိုလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။”

သူ့စကားကြောင့် တျာရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။

ပြီးတော့ လက်မခံနိုင်သလို ခေါင်းခါနေမိသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ပြဿနာတက်ခဲ့တဲ့နေ့၊ ရှင်ကို တျာရိုက်ခဲ့တဲ့နေ့က ရှင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက အမှန်တွေပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုးလူက မထိတထီအပြုံးနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ... ဒါဆို ... ကျွန်မဆီကို မြပိတောက်ကနေတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းတဲ့ ကဗျာကရော”

တျာအသံတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် တုန်ယင်လို့နေသည်။

“အဲဒါက သူရေးတာ”

မိုးလူက ပိုးဥကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ နီတျာတျာ အကြည့်တွေက ပိုးဥဆီ အရောက် ပိုးဥက မရဲတရဲနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တျာ မျက်နှာက ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ် ဆွေပေါင်းပြီး နီရဲမှာထန်နေသလို တျာရင်ထဲမှာလည်း မီးတောက်ဆွေက တဖျိုးဖျိုးတဖျစ်ဖျစ်နဲ့ တောက်လောင်နေသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်မ ရှင်ကို နောက်ဆုံးတစ်ခုပေးဖို့ ကျန်တော့တယ် ကိုမိုးလူ၊ ရှင် ကျွန်မကိုရေးပြီးပေးခဲ့တဲ့ စာသုံးလုံးကရော၊ ရှင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ဖြေပါ”

ထိန်းထားတဲ့ကြားက တျာမျက်ရည်တွေ ကျလာ သည်။ ရှင်ပြောတာတွေ အားလုံး တကယ်လို့ တျာမယုံချင်လို့ ပါ။

သူကလည်း တျာမျက်လုံးထဲကို တည့်တည့်စိုက် ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့အထိအောင် ခင်ဗျားရောက်လာပြီဆို တော့ ကျွန်တော်က ဒီလောက်တော့ အလိုက်သိရမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဘာ ... ရှင် ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ရှင် သိပ်အောက် တန်းကျတဲ့သူ”

ဧကရီက တျာလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင် ထားပြီး မိုးလူကို မုန်းတီးသောမျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ... ဒါ ကိုသွေး ကျွန်တော့်ကိုထိုးထားတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်မပတ်သက်ရဲတော့ ဘူး။ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပြန်ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်ပြီးရောယောင်နေလိုက်ဦးမှာပဲ၊ အဲဒီအခါ ကိုသွေးက ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာမို့ ခင်ဗျား

ကျွန်တော့်ကို အဖြေမပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လို့ လာပြောတာ။ ကိုသွေးကို ခင်ဗျား ရွေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ နီတျာတျာ”

“ကဲ”

တျာတျာက ရှေ့မှာငဲ့ထားသော အငွေ့တထောင်း ထောင်းထ၊နေသည့် ရေခွေးပူဖြင့် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းပက်လိုက် သည်။

“ဒါ ကျွန်မကို အပေါ်စားမိန်းမတစ်ယောက်လို့ သဘော ထားလို့၊ ကျွန်မကို ကစားခဲ့လို့”

“အား”

မျက်နှာပေါ်က မကျက်တကျက် ဒဏ်ရာတွေပေါ် ရောက်လာတဲ့ ရေခွေးပူပူကြောင့် မိုးလူ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အော်ညည်းလိုက်သည်။

“နီတျာတျာ ... ရှင် လွန်နေပြီနော်”

မြပိတောက်က ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက် သည်။ ဝိုးဥကတော့ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မိုးလူ မျက်နှာကို ခပ်ဖွဖ သုတ်ပေးနေသည်။

“ရှင်တို့ကမှ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အုပ်စု၊ မိုးလူ ...
ရှင်ကို ကျွန်မဒီတစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက် ဆယ်ကမ္ဘာ
မှန်းတယ်၊ သိပ်မှန်းတယ်”

ငိုပြီးပြေးထွက်သွားသော တျာကို စိုစွတ်သောမျက်
ဝန်းတွေနှင့် သူ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင် ရရဲ့လား မိုးလူ”

“သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားသွားအောင် ငါလုပ်ခဲ့တာပါ။
ငါလိုချင်တာလည်း ဒီပုံစံမျိုးပဲလေ၊ မတတ်သာလို့ ကိုသွေး
ကို လက်ခံလိုက်ရပြီး ငါ့ကို တမ်းတနေမှာကို ငါမလိုလား
ဘူး။ ငါ့ကိုရွေးချယ်ဖို့လည်း သူ့မှာ သတ္တိမှမရှိဘဲ”

မြပီတောက်နဲ့ ဝိုးဥကတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ
ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျနေသော မိုးလူကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်
ဝဲနေကြသည်။

မိုးလူကို မှန်းတဲ့စိတ်နဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေ
ပြီးပြီးချင်း ကိုသွေးရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို တျာ လက်ခံလိုက်သည်။
အားလုံးက တျာ လက်ခံလိုက်တာကို မယုံကြည်နိုင်အောင်
ဆုံသြဝမ်းသာနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုသွေးပေါ့၊ ဧကရီက

www.burmeseclassic.com

လည်း မိုးလူကို ကြည့်မရတဲ့စိတ် အပြည့်အဝရှိတာမို့ တျာလုပ်ရပ်ကို အားပေးသည်။

သူ့ပါးစပ်က ဘာကြီးပဲပြောနေနေ၊ သူ တျာကို စိတ်ထဲမှာ ရှိတော့ရှိခဲ့မှာပါ။

သူပြောသလို ကိုသွေးကို တျာရွေး လိုက်တော့ သူ တကယ်ပျော်နိုင်မှာလား၊ သူ တကယ်နည်းနည်းလေးမှ မခံစားရဘူးလား တျာ သိချင်သည်။

“တျာရေ ... တျာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ တျာသူငယ်ချင်းတွေလား မသိဘူး ရောက်နေတယ်”

ကြီးကြီးစုစုက တျာအခန်းရှေ့ လာပြောတော့ တျာ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လာသည်။

“ဟင်း ... မြပီတောက်၊ ပိုးဥ၊ ချစ်စု၊ ကိုထိန်လင်း၊ ကြည်ပြာ”

မိုးလူကလွဲပြီး အုပ်စုတစ်စုလုံး တွေ့ရတာမို့ တျာ အံ့ဩသွားသည်။

သူတို့ တျာဆီ ဘာကြောင့်ရောက်လာကြတာလဲ။

“ဪ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆို တျာ ဉာဏ်များလှတဲ့ သူတို့အုပ်စုနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါ။ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့်နေ့က လည်း မြပီတောက်နဲ့ တျာ စကားများခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

“လက်ဖွဲ့လာပေးတာပါ၊ နီတျာတျာ”

ကိုထိန်လင်း စကားကြောင့် တျာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ လက်ဖွဲ့ပေးရအောင် တျာတို့က ဖိတ်စာစောင် မရိုက်ရသေး။ ကိုသွေးက ဖိတ်စာကို ကနေဒါကတောင် လှမ်းမှာမယ်လုပ်လို့ တျာနဲ့ စကားအခြေအတင် ပြောနေရသည်။ ခန်းဝင် ဧည့်သည်၊ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းကအစ ကိုသွေးက တော်ရုံတန်ရုံလောက် နဲ့မပြီးဘဲ ဇာချဲ့ချင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို နီတျာတျာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှ လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ သူ ပြောထားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ ခရီးရက်ရှည် ထွက်စရာလေးရှိလို့ ပေးရမယ့်အတူတူ မထူးပါဘူးလေဆိုပြီး လာပေးတာ”

ကိုထိန်လင်းက သူ့လက်ထဲက ပါကင်ဘူးလေးကို တျာကို လှမ်းပေးတာမို့ တျာလည်း အားနာတာနဲ့ လှမ်းယူလိုက်သည်။ “သူ” ဆိုတာက မိုးလူပဲ နေမှာပါ။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး နီတျာတျာ၊ နီတျာတျာရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မတက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ် ကိုထိန်လင်း၊ တျာ နားလည်ပါတယ်”

မြပီတောက်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စုဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာပါ။

သူတို့အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေက နှမ်းနေသလိုပင်။

“ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းတွေ လူစုံတက်စုံပဲနော်”

တျာက သူတို့အိမ်မှအထွက် ပြောစရာစကားမရှိ ရှိ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသွားလို့ လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့ပြီး အပြန်ဝင်လာတာ”

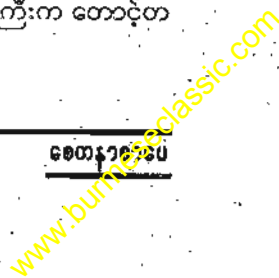
“ဟင်”

တျာရင်တွေ ဒိုင်းစနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ သူတို့ ပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မိုးလူများလား မေးချင် ပေမယ့် တျာပါးစပ်မရဲပါ။ မုန်းခဲ့ပေမယ့် သံယောဇဉ်အငွေ့က ဝေနေဆဲပဲလေ။

သူတို့ပြန်သွားတော့ တျာ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လို့ ဝါကင်ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ စာအုပ်အနီလေး တစ်အုပ်နဲ့ ဘူးအနီလေးတစ်ဘူး။ ဘူးအနီလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ ပတ္တမြားပွင့်လေးတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ နှင်းဆီဖူးပုံရင်ထိုးလေး တစ်ခု။ တျာ တုန်ယင်နေတဲ့လက်တွေနဲ့ ရင်ထိုးလေးကို အသာယူ ပြီး တျာအင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ထိုးထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အနီရောင်အဖုံးလေးနဲ့ ဖာအုပ်ကိုလှန်လှော့ ဒတ်ကြည့်မိသည်။ လှပသေသပ် ဝိုင်းစက်သောလက်ရေးနဲ့ရေး ထားတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်။ တျာရင်ထဲ ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားသည်။ တျာ သူရေးထားတဲ့ပုံပြင်လေးကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။

“တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး အုပ်စိုးတယ်။ အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတဲ့သမီး တော်တစ်ပါးရှိတယ်။ မင်းသမီးလေး အရွယ်ရောက်လာ တော့ သူ့ကို လက်ဆက်ပေးပြီး ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ် ခိုင်းဖို့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးကို ဘုရင်ကြီးက တောင့်တ မိတာပေါ့ ...”

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက မင်းသမီးလေးပါ။ သူက သူ့နဲ့ညှဉာဏ်ရည်တူတဲ့သူမှ ဖခင်ရဲ့အရိုက်အရာနဲ့တန်တဲ့သူ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လာရောက်ကမ်းလှမ်းတဲ့ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းသားတွေကို မေးခွန်းပုစ္ဆာတွေမေးပြီး မဖြေနိုင်ရင် လှောင်ပြောင်သရော် ကဲ့ရဲ့ပြောဆို လွှတ်လိုက်ကြတယ်တဲ့...

ဘုရင်ကြီးကလည်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ့ရဲ့တိုင်းပြည် မှာ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နိုင်မယ့်သူ မရှိဘဲ နေရာမယ့်ဆိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ အတိုင်ပင်ခံအမတ်တွေနဲ့ တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ပြီး အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်က မင်းသား တစ်ပါးကို မင်းသမီးလေးနား အပါးတော်မြဲ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးအရာပေးလို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စေတယ်...

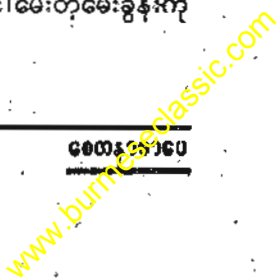
မင်းအတိုင်ပင်ခံအမတ်က ဒီလိုပြောတာကိုး ... 'ဣတ္ထိယလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးဟာ နီးရာကိုတွယ် တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတာမို့ အရှင်မင်းကြီးသဘောတူတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးကို သမီးတော်လေးအနားမှာ အမြဲခစားစေ ခဲ့ရင် တစ်နေ့မှာတော့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့အကြံအစည် အထ၊ မြောက်နိုင်တယ်' လို့ပေါ့ ...

တစ်နေ့ကျတော့ ကျေးတောသား လူငယ်တစ် ယောက်ဟာ မင်းသမီးလေးနေတဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ရောက်လာတော့တာပေါ့။ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ကိုလဲကမ်းလှမ်းတဲ့ မင်းသားတွေကို ပညာစမ်းလို့ အားမရနိုင်ဘဲ နန်းတော်ရဲ့အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်လည်ပြီး ခက်ခဲတဲ့ ပုစ္ဆာတွေကိုမေးလို့ ပြည်သူတွေကိုပါ ဒုက္ခပေးနေတာပေါ့ ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကျေးတောသားလေးက မင်း သမီးလေးရဲ့ပုစ္ဆာတွေမေးရာ မဏ္ဍပ်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသမီးလေးက 'သင်က ငါ့ရဲ့မဏ္ဍပ်ထဲဝင် လာတာ ဘာလဲ ... ငါမေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ဖြေချင်လို့ လား' လို့ မေးလိုက်တယ် ...

ကျေးတောသားလေးက မသိလို့ ဝင်မိတာပါလို့ တောင်းပန်လည်းမရဘဲ မင်းသမီးလေးရဲ့ ဇွတ်အတင်းမေး တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပေါ့ ...

'ဒီမှာ ကျေးတောသားလေး၊ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို သေချာနားထောင်နော် ...

မနေ့က ငါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ညှစ်လိုက်တယ်။ ကျောက်တုံးက အရည်ထွက်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မနေ့က ငါကျောက်ခဲတစ်ခဲကို ကောင်းကင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေပြင်ပေါ် ပြန်မကျလာဘူး။ မနေ့က ငါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တက်နင်းမိလိုက်တယ်။ အဲဒီကျောက်တုံး ငါ့ခြေထောက်အောက်မှာ မွှေကြေသွားတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ' တဲ့ ...

အဲဒီအခါမှာ ကျေးတောသားလေးက စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဘဲ မင်းသမီးလေးရဲ့မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလိုက်တယ် ...

'မင်းသမီးလေး ... ကျောက်တုံးဆိုတဲ့အရာမျိုးဟာ အရည်ထွက်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ မင်းသမီးလေးရဲ့လက်နုနုလေးကြောင့်ဆို ပိုလို့တောင်မဖြစ်နိုင်လေးတယ်။ တကယ်တော့ မင်းသမီးလေး ညှစ်မိတာ ဒိန်ခဲတစ်ခု ဖြစ်မှာပါ ...

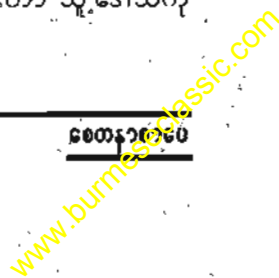
ပြီးတော့ ကျောက်ခဲဆိုတဲ့ အရာမျိုးကလည်း ဘယ်လောက်ပဲ အားထည့်ပြီး အပေါ်ကိုမြှောက်ပစ်ပစ် အရှိန်ကုန်သွားတာနဲ့ ပြန်ကျတတ်တာ သဘာဝပဲ။ သူပြန်မကျ

လာတာဟာ ကျောက်ခဲမဟုတ်ဘဲ ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ...

ပြီးတော့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို နင်းမိတာနဲ့ မွှေကြေသွားတတ်တာလည်း ထုံးစံမရှိဘူး။ မဟုတ်မှလွဲရော အခေါင်းပွမုန့်တစ်မျိုးကို မင်းသမီးလေး နင်းမိလိုက်တာ ဖြစ်မယ် ...

မင်းသမီးလေးဟာ သူမေးတဲ့မေးခွန်းတွေကိုသေချာတောင်မစဉ်းစားဘဲ ဖြေနိုင်တဲ့ ကျေးတောသားကို တော်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...

ကျေးတောသားလေးက 'ဒါတွေအားလုံးကို ထောက်ချင်ကြည့်ရင် မင်းသမီးလေးမှာ ပြဿနာနှစ်ခုတက်နေတယ်။ တစ်ခုက အမြင်အာရုံချို့တဲ့တာဖြစ်ပြီး တစ်ခုကတော့ ဝေါဟာရမကြွယ်ဝတာပဲ။ ဒါကြောင့်သာ အရာအားလုံးကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေလို့ ထင်နေတာပဲ' လို့ ပြောလိုက်တော့ မင်းသမီးရဲ့ဒေါသတွေက တံဝုန်းဝုန်းနဲ့ ထကြွလာတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ဒေါသကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး ...

'သင်ဟာ တော်တော်ပညာရှိတဲ့သူပဲ၊ တကယ်တော့ ငါက သင့်ကို ကျေးတောသားမို့ ပညာကုန်မသုံးဘဲ လျှောပေါ့ပြီး မေးထားတာပါ။ ဒီထက်ခက်ခဲတဲ့မေးခွန်းတွေ မေးရင်တော့ သင် ပြေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး' လို့ ကြည့်ရှုနားထောင်နေကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ အရှက်ပြေပြော လိုက်တယ် ...

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဉာဏ်က မင်းသမီးလေးကို ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဒီရွှေဖြူတော်ကို ရောက်လာခဲ့တာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျွန်တော်မျိုးအဖေနဲ့ အစ်ကို့ကိုရှာရအောင် လာခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးကို သွားခွင့်ပြုပါလို့ ကျေးတောသားက ပြောလိုက်တယ် ...

'ဟင့်အင်း ... ငါ သင့်ကို ထွက်သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ သင်ရဲ့ပညာ ဘယ်လောက်ရှိလဲလို့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒီမဏ္ဍပ်မှာ ငါ့အမိန့်က ငါ့ခမည်းတော်အမိန့်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း အာဏာရှိတယ်။ ဒီတော့ မင်းလွန်ဆန်ရဲလား' လို့ မေးလိုက်တယ် ...

'ကျွန်တော်မျိုး မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး မင်သမီးလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ အပေးအယူတစ်ခုခုရှိမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့၊ သူတစ်ပါးကို မေးခွန်းတွေမေးတတ်ရုံနဲ့ ပညာဉာဏ်ကြီးမားတယ်လို့ မခေါ်ထိုက်ပါဘူး၊ သူတစ်ပါးမေးလာတဲ့ အမေးပုစ္ဆာတွေကိုလည်း ပြေနိုင်မှ ပညာရှိပီသရာ ကျမယ် ...

ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ မင်းသမီးလေး တစ်ယောက်ကို မေးခွန်းသုံးခုစီ မေးကြမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရှုံးရင် မင်းသမီးလေး ကျွန်တော်မျိုးကို ဒီကနေ ထွက်ခွာခွင့်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးနိုင်ခဲ့ရင်တော့ မင်းသမီးလေးရဲ့တန်ဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပေးပါလို့ ပြောလိုက်တယ် ...

မင်းသမီးကလည်း မခေပါဘူး၊ တောသားလေးတောင်းဆိုသမျှကို အကုန်လက်မခံဘဲ ...

'သင်ရှုံးရင် သင့်ရဲ့တန်ဖိုးအထားဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုကို ငါ့ကိုပေးခဲ့ပြီးမှ ထွက်သွားရမယ်' လို့ ကျေးတောသားလေး ရဲ့ပါးနပ်တဲ့တောင်းဆိုမှုမှာ တွေဝေမသွားဘဲ ကျေးတောသားလေးကို စကားနဲ့ပြန်ချည်နှောင်လိုက်တယ် ...

www.burmeseclassic.com

နန်းတော်တစ်ခုလုံးနဲ့ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေဟာ မင်းသမီးလေးမေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်တဲ့သူ ပေါ်လာတဲ့ အတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေကြတယ် ...

စတုရန်းမှာပဲ မင်းသမီးလေးဟာ ကျေးတောသားလေးကို မေးခွန်းတစ်ခု အရင်စ၊မေးခွင့် ပြုလိုက်တယ်။ မင်းသမီးလေးနဲ့ ကျေးတောသားလေးရဲ့ပြိုင်ပွဲကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြတဲ့ သူတွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုးလို့ပေါ့”

ပုံပြင်လေး ဖတ်နေရင်း တျာ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်လေးပြုံးမိသည်။ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိရတာလဲ မိုးလူ။

“ခြေလေးချောင်းနဲ့ မိုးပေါ်ရောက် သို့ပါသော်လည်း အတောင်မပေါက် ရာဇဝင်မှာ သူထင်ရှား စံတင်လောက်တဲ့ ရွှေမင်းသား ...

လို့ ကျေးတောသားလေးက အသံနေအသံထားနဲ့ ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲလို့ မင်းသမီးလေးကို မေးလိုက်တယ် ...

မင်းသမီးလေးက မဆိုင်းမတွဲပဲ ‘လပေါ်ကယုန်’ လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျတာတော့ မင်းသမီးလေးအလှည့်ပေါ့ ...

ထိုးရိုက်ထုထောင်း
ညစ်ကြေးလောင်းလည်း၊
ပေးဝေကောင်းစား
အကျိုးများနဲ့
တုံ့ဏှိဘာဝေ
ဆိတ်ဆိတ်နေ၏ ...

လို့ မင်းသမီးလေးကလည်း အားကျမခံ ပြန်လည် ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။ ဉာဏ်ရည်တူတဲ့ ကျေးတောသားလေးကလည်း မင်းသမီးလေး ရွတ်ဆိုပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ‘မဟာပထဝီမြေကြီး’ လို့ ဖြေလိုက်တယ် ...

www.burmeseclassic.com

ဒါနဲ့ပဲ မင်းသမီးလေးက ဒီလိုတော့မဖြစ်သေးဘူး၊
 ငါ အချိန်တစ်ခုယူပြီး ခက်ခဲတဲ့ပုစ္ဆာတွေကို သေသေချာချာ
 စဉ်းစားပြီးမှ မေးမယ်ကြပြီ။ နောက်ထပ်မေးခွန်းနှစ်ခုအတွက်
 အချိန်ယူမယ်လို့ပြောပြီး နန်းတော်ထဲဝင်တာပေါ့ ...

နောက်တစ်ပတ်ကြတော့ မင်းသမီးလေး ပြန်ရောက်
 လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ
 မင်းသမီးလေးက ကြည်လင်ပြတ်သားတဲ့အသံနဲ့ စ၊ပြော
 လိုက်တယ် ...

‘တောတစ်တောမှာ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ဟာ ပျားရည်
 သောက်ချင်တာနဲ့ ပျားအုံတစ်အုံရှိရာ အနံ့ခံသွားနေတယ်။
 အဲဒီလိုပဲ ရွာသားတစ်ယောက်ဟာလည်း ဆေးအဖြစ်မို့ဝဲဖို့
 ပျားရည်လိုချင်လို့ ပျားအုံရှိရာကို လိုက်ရှာနေတယ် ...

ဒီလိုနဲ့ လူနဲ့ဝက်ဝံဟာ ပျားအုံရှိတဲ့အပင်ကြီးရဲ့
 ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ရောက်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
 ကျားတစ်ကောင်ဟာ ချုံထဲမှာဝပ်ပြီး သူ့မြင်ကွင်းထဲဝင်
 လာတဲ့ လူနဲ့ဝက်ဝံကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေတယ်။
 အဲဒီကျားရဲ့အနောက်ဘက်က သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှာ

ရှိတဲ့ လင့်စင်ကြီးပေါ်မှာ မုဆိုးတစ်ယောက်ဟာလည်း
 ခူးလေးနဲ့ ကျားကိုချိန်ရွယ်နေတယ်။ မေးခွန်းကတော့
 ပျားအုံကို ဘယ်သူရသွားသလဲလို့ မေးလိုက်တယ် ...

မင်းသမီးလေးက တော်တော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ
 တဲ့ တောသားလေးကို သဘောတကျနဲ့ ပြုံးကြည့်နေတယ်။
 ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင် ဖြေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပေါ့ ...

တောသားလေးက စဉ်းစားတယ်။ ဒါကြောက်စရာ
 ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ငါက တစ်ခုဖြေရင် သူကမဟုတ်
 ဘူးပြောပြီး တစ်ခုကိုလှည့်ပြီး ဖြေပြလိမ့်မယ်။ ငါ ဘယ်လို
 လုပ်ရပါ့မလဲပေါ့။ နောက်တော့ အကြံရသွားပြီး မင်းသမီး
 လေးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ကော့ဖြေလိုက်တယ် ...

‘မုဆိုးရယ်၊ ရွာသားရယ်၊ ဝက်ဝံရယ်ထဲက မင်းသမီး
 ပေးချင်တဲ့သူ ရမယ်။ ဘယ်သူ့မှမပေးချင်ရင်တော့ ဘယ်
 သူမှ မရဘူး’

နားထောင်လာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ ကျေးတော
 သားလေးရဲ့အဖြေကို အံ့အားသင့် ဝမ်းမြောက်ကြပြီး ချီးကျူး
 သံတွေ မစဲနိုင်အောင်ပဲတဲ့ ...

www.burmeseclassic.com

မင်းသမီးလေးကလည်း ကျေးတောသားလေးကို အထင်မသေးဝံ့တော့ဘဲ လေးစားသွားတာပေါ့။ အဲဒီခဏမှာပဲ ကျေးတောသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေးတို့ဟာ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြတယ်။ ဘဝဟောင်းကရေစက်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ ကျေးတောသားလေးဟာ မင်းသမီးလေးကို တစစနဲ့ မေတ္တာရှိသွားတော့တာပေါ့။ မင်းသမီးလေးကလည်း သူနဲ့ ဉာဏ်ရည်တူတဲ့ ကျေးတောသားလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်သွားတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ကျေးတောသားလေးမှာ ဘာမှမရှိဘူးလေ။ ဂုဏ်ထူးအဆောင်အယောင် ဆိုတာ ဝေလားစေးပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေးဟာ ကျေးတောသားလေးကို နှစ်သက်မိပေမယ့်လည်း ဣန္ဒြေဆည်ထားခဲ့တယ် ...

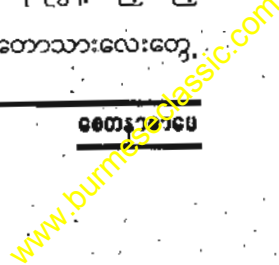
သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးတွေရဲ့အကြည့်ကို နားလည်တဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးဟာ ကြိတ်ဒီနိုင်းခဲမရ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီတော့သားကို ငါ ဘယ်လိုမောင်းထုတ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ မင်းသမီးကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်ထားတာမို့လည်း သူ့မှာ ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိဘူးလေ ...

မင်းသမီးလေးက ကျေးတောသားလေး ထွက်ခွာသွားမှာ စိုးကြောက်နေသလို၊ ကျေးတောသားလေးကလည်း မင်းသမီးနားက ထွက်မသွားချင်ခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးဟာ မင်းသမီးနန်းတော်ပြန်ချိန်မှာ မဏ္ဍပ်ထဲကို ရောက်လာပြီး တောသားလေးကိုပြောလိုက်တယ် ...

‘ကျေးတောသား အစုတ်ပဲလုတ်၊ မင်းသမီးလေးပေါ်မှာ မင်း ဘာစိတ်ညာစိတ်မှ မထားနဲ့၊ ငါဟာ မင်းသမီးလေးနဲ့ မကြာခင် လက်ဆက်တော့မယ့် မင်းသားတစ်ပါးပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ် ...

တောသားလေးက ပြုံးတယ်။ ‘ကျွန်တော်မျိုးကို အမိန့်ပေးလို့ရပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့နဲ့လုံးသားကိုတော့ အမိန့်ပေးလို့ မရပါဘူး တပ်မှူးလေး’ လို့ ပြန်ချေပလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ တပ်မှူးလေးက ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ ကန်ကျောက်လို့ ကျေးတောသားလေးက ပြန်ခုခံလိုက်တာ တပ်မှူးလေးရဲ့အပေါ်ဝတ်ရုံ ပြိုစုတ်ပြီး ရင်ညွှန်တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ အနီရောင်အမှတ်ကလေးကို တောသားလေးတွေ့

လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့ဩတွေဝေ သွားတာပေါ့ ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူလိုက်ရှာနေတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကို ဟာ ရင်ညွန့်တည့်တည့်မှာ အမှတ်အနီလေးရှိတယ်လေ။ သူတို့ရဲ့ဖခင် ဘုရင်ကြီး တောကစားထွက်တုန်းက သား တော်နှစ်ပါးကိုပါ ခေါ်သွားရာ တောထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ကွဲကွာသွားခဲ့တာလေ။ ငါးနှစ်သားအရွယ်ဖြစ် ပြီဖြစ်တဲ့ ကျေးတောသားလေးဟာ ရင်ညွန့်မှာ အမှတ်အနီ ရှိတဲ့ သူ့အစ်ကို့ကိုပဲ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့တာပါ ...

သူဟာ တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ကောက်ယူ မွေးစားတာကို ခံရပြီး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့ရဲ့အတွေးမှာ မပီပိုးတဝါး ထင်ကျန်နေတဲ့ အဖေနဲ့အစ်ကို့ကို လိုက်ရှာ နေခဲ့မိတယ်။ တောထဲမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ကုန်းနီးပေါ် မှာ ကြောက်အားလံန့်အား ပါသွားရှာတဲ့ ကျေးတောသား လေးဟာ မုဆိုးကြီးတွေ့တဲ့အချိန်မှာ အပြင်းဖျားနေပြီး၊ ပြန်သတိရလာတဲ့အခါ ဘာမေးမေး ဘာတစ်ခုကိုမှ ရေရေ ရာရာ မဖြေနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ အမြဲပြောပြောနေတာက

‘ကျွန်တော့်အစ်ကို ရင်ညွန့်မှာ အမှတ်အနီရှိတယ်’ ဆိုတာ ပဲတဲ့ ...

ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး သူဟာ တပ်မှူးလေးပျောက်သွားတဲ့ ညီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက် တယ်တဲ့။ တပ်မှူးလေးကတော့ ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ သူက ငါ့ညီဆို သူလည်းမင်းသားပဲပေါ့။ သူ မင်းသားဆိုရင် မင်းသမီးလေးနဲ့ ဂုဏ်ရည်တူသွားမယ်။ ငါ့ရဲ့အရိုက်အရာ လည်း မသေချာတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဝမ်းသာဟန် ဆောင်ပြီး အဲဒီအပေါ် အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်တာပေါ့ ...

‘ညီလေး ... တကယ်တမ်း တွက်ကြည့်မယ်ဆို မင်းသမီးလေးဟာ အစ်ကိုတော်နဲ့ လျာထားတဲ့ မင်းရဲ့ မရိုးလောင်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်း နောက်ဆုတ်စေချင် တယ်’လို့ ပြောလိုက်တယ် ...

ကျေးတောသားလေးလည်း မှိုင်ငေးသွားတာပေါ့။ သူက မင်းသမီးလေးကို သိပ်ချစ်မိနေပြီလေ။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ မင်းသမီးလေးကို အရှုံးပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ် ...

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ပတ် မင်းသမီးရောက်လာတော့ မင်းသမီးလေးဟာ ခါတိုင်းထက် ပိုလှနေတယ်လို့ ကျေးတောသားလေး ထင်နေမိတယ်။ မင်းသမီးလေးက မေးခွန်းစ၊ မေးတယ် ...

‘မိကျောင်းဟာ အိမ်မြှောင်နဲ့တူရင်၊ မြွေဟာတီကောင်နဲ့တူရင်၊ ကျားက ကြောင်နဲ့တူရင်၊ စိတ်ကလေးနဲ့တူရင်၊ နှလုံးသားဟာ ဘာနဲ့တူသတဲ့’ တဲ့ ...

တောသားလေးဟာ ဥပယ်တံမျဉ်နဲ့မေးတဲ့ မင်းသမီးလေးရဲ့မေးခွန်းအဖြေကို သိပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ကြင်ယာတော်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မမျှော်မှန်းဝံ့တာကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေလိုက်တယ် ...

အဖြေကို တောသားလေး သေချာပေါက်သိမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ မချင့်မရဲဖြစ်နေမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တပ်မျိုးလေးမျက်နှာကို တောသားလေးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးတော့ ‘ကျွန်တော်မျိုး အဖြေကိုမသိပါဘူး’လို့ ပြောလိုက်တယ် ...

‘ဘာ ... သင် ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ အရှုံးပေးတာလား’လို့ မင်းသမီးလေးက ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ တောသားလေးက ‘မင်းသမီးလေး ... ကျွန်တော်မျိုး ဒီကိုလာခဲ့တာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့အစ်ကိုကို ရှာဖွေထွက်လာခဲ့တာပါ။ မင်းသမီးလေးရဲ့အမေးတွေကိုဖြေနေရတာနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အချိန်တွေပုပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး မင်းသမီးလေးနဲ့ အချိန်ကုန်မခံနိုင်တော့ပါဘူး’လို့ ရင်နာနာနဲ့ ပြောလိုက်တယ် ...

မင်းသမီးလေးက အထိနာသွားတာပေါ့။ ကျေးတောသားလေးရဲ့ မာကျောပြတ်တောက်တဲ့စကားတွေဟာ သူမနှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်စေခဲ့တယ်လေ ...

‘ကျွန်တော်မျိုး အကြံပေးရမယ်ဆိုရင် မင်းသမီးလေးအနေနဲ့ သင့်တော်တဲ့ကြင်ယာတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ဘဝကိုလျှောက်လှမ်းစေချင်ပါတယ်’လို့ ထပ်

လောင်းပြီး ပြောလိုက်တော့ မင်းသမီးလေးက ဆက်သည်း
ခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး ...

‘ကဲ ... ငါတို့ထားခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်းပဲ သင်ထွက်
သွားလို့ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သင်တန်ဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခု
ထားခဲ့ပါလို့’ မင်းသမီးလေးက ပြောလိုက်တယ် ...

ဒါနဲ့ပဲ တောသားလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး
‘မဏ္ဍပ်အပြင် တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို
ယုံကြည်တယ် ဆိုရင် ခဏနေမှ မင်းသမီးလေး ထွက်လာ
ကြည့်ပါ။ အခုတော့ လိုက်မလာပါနဲ့လို့’ ပြောပြီးထွက်
သွားတယ် ...

ပရိသတ်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ သူ့နောက်က
မလိုက်ရဲကြဘူးပေါ့။ မင်းသမီးလေးက သူ့ကတိစကားကို
ယုံကြည်ပါတယ်။

သင့်တော်တဲ့မင်းသားတစ်ပါးကို ယူဖို့လည်း တော
သားလေးကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူမဘေး

နားမှာ အပါးတော်မြို့ ကိုယ်ရံတော်ဟာ မင်းသားတစ်ပါး
မှန်းလည်း သူမ သိပြီးသွားပြီလေ ...

ခဏကြာတော့ မင်းသမီးလေးနဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ
မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက် ထွက်လာကြတယ်။ မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက်
မှာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ တောသားလေးကို
လည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ မင်းသမီးလေးက သူ့ကို တော
သားလေး တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြီထင်ပြီး ဒေါသထွက်နေတာ
ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ လေထဲမှာ လွင့်မျောလျာတဲ့ မွှေးပျံ့တဲ့ရနံ့
ကြောင့် အနံ့လာရာဆီ မင်းသမီးလေး ကြည့်လိုက်တော့
နီရဲပြီးလှပနေတဲ့ နှင်းဆီပင်တစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
နှင်းဆီပင်လေးနားကို မင်းသမီးလေးက တိုးတိုးပြီးကြည့်
လိုက်တယ် ...

နှင်းဆီရဲ့ပွင့်ဖတ်တွေဟာ သွေးလိုပဲ ရဲရဲနီနေတယ်။
တကယ်တော့ တောသားလေးထားခဲ့တဲ့ နှလုံးသားက

www.burmeseclassic.com

နှင်းခီပန်းအသွင် ပြောင်းသွားခဲ့တာကိုး၊ အသက်မဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုတော့ အချစ်နတ်တွေက သယ်မ၊ သွားကြတယ် ...

တကယ်တော့ တောသားလေးဟာ သူ့နှလုံးသားကို မင်းသမီးလေးနားမှာပဲ ရှိစေချင်တာလေ။ မင်းသမီးလေး မေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို လက်တွေ့ဖြေပြီးတော့ပေါ့။ တကယ်တော့ နှလုံးသားနဲ့တူတာ အချစ်ပါပဲ။ နှလုံးသား မရှိရင် အသက်မရှင်နိုင်သလို အချစ်မရှိတော့ရင်လည်း အသက်ကင်းမဲ့သွားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“မိုးလူ ... မိုးလူ”

တျာ ပုံပြင်စာအုပ်လေးကို ရင်မှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီး တငင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေမိသည်။

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး လက်တစ်စုံက တျာရင်ဘတ်မှာကပ်ထားသော ပုံပြင်စာအုပ်လေး ကို ဆွဲလုလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လှန်လှောကြည့်ရင်း ဒေါသတကြီး အခန်း ထောင့်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုသွေးသစ်”

တျာက ပုံပြင်စာအုပ်လေးကို ပြေးကောက်ရင်း အသံပြာတဲ့အထိ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“နီတျာတျာ ... မင်း လွန်နေပြီနော်၊ ငါသည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကျော်သွားပြီ။ မင်းနဲ့ငါ မကြာခင် လက်ထပ် တော့မှာနော်၊ မင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါ”

“ဒီမှာ ကိုသွေးသစ်၊ ရှင်နဲ့တျာ တရားဝင် လက်ထပ်ရုံသေး တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်က တျာချစ်သူလည်းမဟုတ် ဘူး၊ ရှင် တျာကို ဒီလိုအချိုးမျိုး လာချိုးစရာမလိုဘူး၊ ရှင် တျာအခန်းထဲက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ”

“မသွားနိုင်ဘူးကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲကို မင်းဝင်ကြည့် နီတျာတျာ၊ ငါ့နေရာမှာ မင်းနေကြည့်လိုက်၊ မင်းကို တစ်နှစ် နှစ်နှစ် မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာကွ၊ နီတျာ”

www.burmeseclassic.com

တျာ ... ငါ တော့င်းပန်မါတယ်၊ မင်း ဒီကောင်ကိုမေ့ပစ်
လိုက်ပါ”

“မမေ့နိုင်ဘူး ကိုသွေးသစ်၊ သူ့ကို တျာ ဘယ်တော့မှမေ့
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တျာနဲ့လုံးသားထဲမှာ အမြဲရှိနေမှာ”

တျာက ကိုသွေး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အေး
စက်စက် ပြောလိုက်သည်။

“နီတျာတျာ ... မင်းကွာ ... မင်း”

သွေးသစ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ပြီး တျာအခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ကြီးကြီးနု၊ ကြီးကြီးစု
နဲ့ မေမေတို့ တျာအခန်းရှိရာ ပြေးလွှားရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာပွဲကို တစ်ပတ်အတွင်း စီစဉ်မယ်”

သူက အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ပြောနေသည်။

“စီစဉ်လေ ... စီစဉ်ပေါ့၊ တျာက စကားကျွံထားပြီးပြီပဲ၊

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်းပဲ ပြောလိုက်မယ် ကိုသွေးသစ်၊

တျာက ရှင့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်

ဖြစ်လာမယ်၊ ရှင့်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ချစ်လာမှာမဟုတ်
ဘူး”

တျာက သူ့နောက်ကနေလိုက်ပြီး စိန်ခေါ်သည့်လေ
သံဖြင့် ပမာမခန့် ပြောလိုက်သည်။

“တျာတျာ”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိတျာ”

တျာ အခန်းထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး တံခါးဂျက်ထိုးထား
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ရှိုက်ကြီး
တင်င်ငင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။ တျာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးလုံရယ်၊
ရှင်ထားခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို တျာ ထာဝရမြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထား
မှာပါ။

www.burmeseclassic.com

“ငါတို့လုပ်တာ မှန်ရဲ့လား ထိန်လင်း”

မြပီတောက်က ကားမောင်းနေတဲ့ ထိန်လင်းကို မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်သည်။

“မှန်တယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ မြပီတောက်၊ အခုအချိန် အထိတော့ သူ့ပုံပြင်စာအုပ် ပျောက်နေတာ သူသိမှာမဟုတ်

သေးဘူး။ သူ့သိသွားရင်တော့ ငါတို့လက်ချက်မှန်း သိသွား မှာ အသေအချာပဲ”

“ငါတို့လုပ်လိုက်လို့ နီကျာကျာ ကိုသွေးသစ်နဲ့ အဆင်ပြေ ပါ့မလား မသိဘူးနော်”

ချစ်စုက စိုးရိမ်မကင်းလေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ရည်ရွယ်ချက်က တစ်ခုတည်းပဲလေ၊ မိုးလူ နီကျာ ကျာကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နီကျာကျာသိအောင် လုပ်ဖို့ပဲ၊ နီကျာကျာ မိုးလူကို မှန်းမနေစေချင်ဘူး။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ ကံအတိုင်းပဲပေါ့”

ကဗျာဆရာမ ပိုးဥက နှလုံးသားက နည်းနည်းန တာမို့ မိုးလူ အသည်းကွဲနေတာကို ကြားထဲက မခံစားနိုင်ပါ။

တကယ်တော့ မိုးလူ ပေးခဲ့တာ ရင်ထိုးလေးတစ်ခု တည်းပါ။ စာအုပ်အနီလေးကတော့ သူတို့ မိုးလူခရီးဆောင်အိတ် ထဲက ခိုးထားတာ။ မနေ့ညက မိုးလူတို့အိမ်မှာ သူတို့တစ်အုပ်စု လုံး အိပ်ကြသည်။

ထိန်လင်းက မိုးလူယူမည့် ပစ္စည်းတွေကိုထည့်ပေး ရင်း စာအုပ်အနီလေးကို တွေ့မိရာက ဖတ်ကြည့်မိပြီး သူမတို့ကို

www.burmeseclassic.com

သတင်းပေးခဲ့သည်လေ။ မိုးလူသွားခါနီးကျမှ ပစ္စည်းစစ်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ထိုစာအုပ်ကို ခိုးထားလိုက်ကြသည်။

“သေချာတယ်၊ နီတျာတျာ ဖတ်ပြီးရင် ငိုနေလိမ့်မယ်၊ ငါ တို့တောင် ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ငိုကြသေးတာပဲ”

“အေးပေါ့ ... နှလုံးသွေးနဲ့ ရှေးထားတာဆိုတော့ အသက် ဝင်တာပေါ့”

“သူ ဟိုမှာ နှစ်နှစ်ကြီးများတောင် ကြာမှာနော်၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်း အဆင်ပြေမှာပါ”

မိုးလူ ဩစကြေးလျှင်နိုင်က နော်သမ်ဘီရမ် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းလျှောက်ထားတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကွက်တိ။ နီတျာတျာရဲ့ လက်ထပ်ပွဲမတိုင်မီကွက် တိမှာ သူ ထွက်သွားနိုင်ခဲ့တာ သူ ကံကောင်းတာပေါ့။

“ငါကတော့ ငရဲကြီးရင် ကြီးပလေစေ၊ နီတျာတျာကို ကိုသွေးသစ်နဲ့ မရစေချင်ဘူး”

ပိုးဥက တစ်ဘာသာ ထ၊ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါကတော့ ငါတို့အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲက အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒ ပဲလေ”

“အေး ... ငါ အကြံရပြီ”

မြဝိတောက်က ငြိမ်နေရာမှ ထ၊ ပြောသည်။

“ဘာလဲ မြဝိတောက်”

အားလုံးက ဝိုင်းမေးလိုက်ကြသည်။ မြဝိတောက်က အကြံအစည်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ နီတျာတျာကို စာအုပ်အနီ ပါထည့်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ပေးဖို့ အကြံပေးတာလည်း မြဝိတောက်ပဲလေ။

“နီတျာတျာ ကိုသွေးသစ်နဲ့ ယူဖြစ်သည်ဖြစ်စေ မယူဖြစ် သည်ဖြစ်စေ ငါတို့ မိုးလူနဲ့ Online မှာတွေ့ကြရင် နီတျာ တျာ အကြောင်း မပြောကြေးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြဝိတောက်”

အားလုံးက နားမလည်ဟန် ဝိုင်းမေးကြသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်၊ နီတျာတျာ အဲဒီပုံပြင်ကိုဖတ် လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုသွေးသစ်ကို လုံးဝယူတော့မှာမဟုတ် ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးလူကတော့ သူ လက်ထပ်သွားပြီလို့ ထင် နေလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

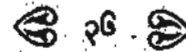

“အရူးမ မြပိတောက်၊ မိုးလူ မိဘတွေက ပါးစပ်မပါလို့
လား၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူသိမှာပဲဟာ၊ ပြောတော့ မိုးလူကို
သနားလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး သတင်းကောင်းကို ဘာကြောင့်ဝှက်
ထားချင်တာလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နင့်အတွေးကြီးက ခပ်
ကြောင်ကြောင်ကြီးပါဟာ၊ ရုပ်ရှင်လည်း ဆန်လွန်းတယ်၊
ဟား ဟား ဟား ဟား”

မြပိတောက်က အားလုံးရဲ့အလောင်းခံရ၍ မျက်နှာ
စူပုပ်သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းပါတယ်
ဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီကျာကျာ ကိုသွေးသစ်ကိုပဲ လက်ထပ်
မှာပါ”

ထိန်လင်းက အားလျော့တဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်တာမို့
မြပိတောက်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အတွေးတွေနဲ့
ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့ပေမယ့်
ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း တျာအာရုံမှာ သူ့ပုံရိပ်တွေက ထင်ရှားနေ
တုန်းပဲလေ။ နယ်မှာ နှစ်နှစ်တာဝန်ကျပြီး ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ
တာဝန်ပြန်ကျတော့ အမှတ်ရစရာတွေက တျာရင်ထဲကို အလှ

www.burmeseclassic.com

အယက် ဝင်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် တျာတို့ထိုင်နေကျ ကန် တင်းလေးဘက်က ဖြတ်လျှောက်မိတဲ့အခါမှာပေါ့။ သူ့ကိုသတိရမိ တိုင်း အကျိုးရင်ဘတ်ပေါ်က နှင်းဆီဖူးကို ခပ်ဖွဖွ စမ်းမိဆဲပဲ လေ။

“ဟိုဆရာမလေ ... နှင်းဆီဖူးပုံရင်ထိုး အမြဲထိုးတဲ့ ဆရာမ လေ။ အဲဒီဆရာမက တစ်ခုလပ်တဲ့ဟ”

“ပေပါဝမ်းသင်တဲ့ ဆရာမလား၊ ဟုတ်လို့လား၊ နင်ဘယ် လို့လုပ်သိလဲ”

သူမရှေ့က ကျောင်းသူနှစ်ယောက်ရဲ့အသံတွေကြား တော့ တျာ နာနာကြည်းကြည်း ပြီးမိသည်။ ရှင် ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမဟုတ်လား ကိုသွေးသစ်။

“ဟယ်တော့”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အနောက်ကိုလှည့် ကြည့်ရင်း တျာကိုတွေ့တော့ ကြောက်သွားသည်ပုံ။ တျာကတော့ သူတို့ပြောတာတွေ မကြားသည့်ဟန်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွားမိသည်။ တျာအတွေးတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကမ္ဘာဆီ တစ်ပတ်ပြန်လည်သွားသည်။

စူးရဲသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံကိုသည် မီးဖွားမီးစတော့ ပန်းထွက်တော့မည့်အလား ပါဝါအပြည့်ဖြင့် အကြည့်ချင်းပြိုင်နေ ကြသည်။

“ကောင်းပြီ နီတျာတျာ၊ ပြတ်သားလှတဲ့ မင်းစကားတွေ ဟာ ငါ့နှလုံးသားကို အမြစ်ပါအောင် ဆွဲနှုတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

အခုချိန်မှာ ငါ့အတွက် နီတျာတျာကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသား လုံးဝရှိမနေတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ သွေးလစ်ဆိုတဲ့ကောင် ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မင်းကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချ ... ရှင် ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ နီတျာတျာ၊ ဒီတော့ မင်းကို ငါ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ် နီတျာတျာ၊ မင်း ရွေးချယ်ပေါ့၊ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့ တစ်ဘဝ လုံး ပေါင်းသင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ ကို ယူမလား၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ မင်း ငြင်းဆိုခွင့် လုံးဝမရှိဘူးနော်”

“ရှင် ... ဒါ ... ဒါဘာသဘောလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

သူ့ရဲ့မထီတတီ မျက်နှာပေးကို တျာ မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ရှင်းပါတယ် ... ငါ့ဘက်က မင်းအတွက် စောင့်စားခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ၊ ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ အရင်းအနှီးတွေအတွက် တန်တဲ့လျော်ကြေးတစ်ခု မင်းဆီက ပြန်ရယူဖို့အတွက်ပဲ နိတျာတျာ”

“ဘာ ... ရှင် တော်တော်လူမဆန်တဲ့သူ၊ ယုတ်မာပက်စက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ ကိုသွေးသစ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အချစ်အတွက် သိပ်ကိုစိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတဲ့ နူးညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မယုံကြည်နိုင်အောင် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောင်းလဲသွားအောင် မင်းပဲလုပ်ခဲ့တာ နိတျာတျာ၊ ပြီးတော့ မိုးလူ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုအရောင်ဆိုးခဲ့ကြတာ”

“ရှင် တျာတို့ကို အပြစ်ဖို့စရာမလိုဘူး ကိုသွေးသစ်၊ အချစ်မှာ ပုံသေကားချပ်မရှိဘူး၊ အချစ်က လွတ်လပ်စွာ တည်ရှိနေတယ်၊ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် သူ့မှာမရှိဘူး၊ သူ ဝင်ရောက်ချင်တဲ့ နှလုံးသားမှာ ခိုဝင်နားတတ်တယ်ရှင်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သွေးသစ်က ခေါင်းမောပြီး ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုက အဆုံးစွန်ဆုံးအထိ ရောက်ရှိသွားပြီမို့ တကယ့်ကို ဗလာနတ္ထိ။

“ရတယ်လေ ... နိတျာတျာဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း သတ္တိမကြောင်တတ်ပါဘူး၊ ရှင်လို သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ထာဝရအတူနေရမယ့်အစား တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကိုပဲ ရွေးလိုက်မယ်”

“စဉ်းစားပါဦး နိတျာတျာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီနာမည်ကြီးက ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလဲ မင်း သိပါတယ်၊ မင်း သိပ်ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိုးလူကရော မင်းကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား”

“ဒီမှာ သွေးသစ်၊ တျာကို လာမခြောက်နဲ့၊ တျာမကြောက်တတ်ဘူး၊ တစ်ခုပဲမေးချင်တယ်၊ ရှင် တျာကို ဘယ်တော့ကွာရှင်းပေးမှာလဲ”

“မကြာပါဘူး၊ မင်းဆီက ငါ လျော်ကြေးရပြီးနောက်တစ်ရက်မှာပါ၊ သိပ်လည်းကြောက်မသွားပါနဲ့ဦး၊ ငါ့အတွက်”

www.burmeseclassic.com

ဘာခံစားချက်မှမရှိတဲ့ မင်းကို ငါ လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပါဘူး ...

ငါသာ နှလုံးသားဗလာနဲ့ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မင်းအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေတဲ့ အချိန်တုန်းကတည်းက မင်းကိုကားတင်ပြေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ဒါတွေမသိတော့ မင်းကို ဒီလိုမြင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အတွက် မင်း နစ်နာသွားတယ် ဆိုရင် လျော်ကြေးအတွက် ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ဝက်တိတိကို မင်းကို ပေးခဲ့မှာပါ။”

“တော်တော့ ကိုသွေးသစ် ... ရှင်ပါးစပ် ပိတ်လိုက်တော့၊ ရှင် ရူးနေပြီ ... ရှင် ရူးသွားပြီ”

သူက တျာရဲ့ဒေါသတကြီးစကားတွေနဲ့ အမူအရာတွေကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြီးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ တျာလက်ထဲကို ချစ်စရာကောင်းသော မင်္ဂလာဖိတ်စာလေးတစ်စောင် ထည့်ပေးပြီး ထွက်သွားသည်။

တျာက ထိုဖိတ်စာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ Restaurant တစ်ခုရဲ့အထူးခန်းထဲမှာ

တျာ တစ်ယောက်တည်း ငိုကျနေခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာက တျာကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်မညာတာခဲ့ရတာလဲ။

ကွာရှင်းစာချုပ်လေးကို တျာ စားပွဲပေါ်မှာ ချပြလိုက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများအလယ်တွင် တျာ ကြေကွဲစွာ ထိုင်နေသည်။ မနေ့က မင်္ဂလာပွဲရဲ့အတွေ့အကြုံတွေကို သူတို့ကတော့ စမြို့ပြန်ပြောလို့ ကောင်းနေကြတုန်း မဟုတ်လား။ ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲရဲ့ဖီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေတောင် မရသေးခင် ကွာရှင်းစာချုပ်ကို အရင်မြင်လိုက်ရုံတော့ အားလုံး သွေးပျက်သွားကြမှာ သေချာပါသည်။

“ဒီကောင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာအချိုး ချိုးတခုလဲ၊ တျာတျာ ပြောစမ်း ငါ့ကို၊ နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုအဆင်အခြင်မဲ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ”

ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ယူကြည့်ပြီး ကိုကိုမိုး ထပေါက်ကွဲနေသည်။ ငိုနေတွေ ထိုင်နေသော တျာကိုကြည့်ပြီး တစ်အိမ်သားလုံး ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေကြသည်။

“တျာတျာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အခု သွေးသစ် ဘယ်မှာလဲ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ ကြီးကြီးနုကို ပြောစမ်း တျာတျာ”

www.burmeseclassic.com

ကြီးကြီးနုက တျာပခုံးကိုလှုပ်ပြီး မေးနေသည်။
ကိုကိုစိုးက ကိုသွေးသစ်ဆီ ဖုန်းဆက်နေသည်။ သူ့ဖုန်းကပိတ်
ထားတာမို့ ကိုကိုစိုး ဒေါသတွေက ပိုအုံကြွလာသည်။

“တျာတို့ လက်မထပ်ခင်ကလတည်းက သဘောတူညီမှု
ယူထားတာပါ။ သူ ကနေဒါကို ဒီနေ့ညနေလေယာဉ်နဲ့
ထွက်သွားပါပြီ”

တျာက သွေးအေးအေးနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟယ်”

အေးလုံးက တျာစကားတွေကို မယုံနိုင်လေဟန်
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေကြသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့် ဒီလို
လုပ်ရတာလဲ တျာ၊ ပြောစမ်း ... ဒါကလေး ကစားစရာ
မဟုတ်ဘူး မိတျာ၊ ညည်းဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တယ်။ ညည်း
အသိဉာဏ်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားမရှိတဲ့မိန်းမ”

မေမေက တျာကို အရူးတစ်ယောက်လို ဆွဲကိုင်လှုပ်
ပြီး ထုရိုက်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတာမို့ တစ်
အိမ်သားလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

“နှင်းဗွေ ... နှင်းဗွေ ... သတိထားလေ”

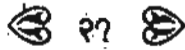
“မေမေ ... မေမေ ... တျာ မှားပါတယ် မေမေရယ်၊
မေမေ ... မေမေ ... ထပါ ... သတိရပါ”

တျာကလည်း မေမေအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရ
အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသည်။

တျာတို့ သိရိဂေဟာလေး ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ပေါ့။
အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ လူတကာရဲ့မေးငေါ့ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုမှုအလယ်မှာ
တျာ သတ္တိရှိစွာ ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲမှာ
တျာက ခရက်ဒစ်လေးခု ထွက်ခဲ့တာမို့ မာစတာတန်းဆက်စက်
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုသွေးသစ်က သူ့ရဲ့အထည်ချုပ်စက်ရုံကို တျာ
နာမည်နဲ့ လွှဲပေးသွားခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တျာဘဝမှာတော့
ပျက်မရတဲ့ အမည်းစက်တစ်ခု စွန်းထင်းခဲ့ပြီပေါ့။

www.burmeseclassic.com

Blackboard ပေါ်မှာ ရေးထားသော စာပိုဒ်ကြောင့်

တျာ မျက်မှောင်လေး ကြုတ်မိသည်။

• တစ်ခါက ဦးထုပ်တစ်လုံးဟာ

အနွေးထည်တစ်ထည် ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။

အနွေးထည်ဝတ်ထားတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ပက်ကြားအက်နေတဲ့ ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံးလည်း
ပါသွားခဲ့တယ်လေ။

• အခု အနွေးထည်တစ်ထည်က
ဦးထုပ်တစ်လုံး ပြန်ဖြစ်လာပြီ
ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ခေါင်းထဲမှာ
ချိုမြိန်တဲ့သကြားလုံးတွေ ရှိနေတယ်။

• ဒါပေမဲ့ ...
အခွံခွာပေးမယ်သူ ပျောက်နေလို့
ရာသီသုံးပတ်လည်တဲ့အထိ
စောင့်နေရရှာတယ်လေ။

“ဒါ ဘယ်သူရေးထားတာလဲ။”

တျာက အခန်းဘက်လှည့်ပြီး မေးသော်လည်း
အားလုံးက ခေါင်းခါပြကြတာမို့ duster နဲ့ ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။
ခေါင်းထဲမှာတော့ ထိုကဗျာလိုလို စာလိုလို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့
ရေးထားသောစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်နေမိသည်။

စာသင်ချိန်ပြီးတော့ တျာ နောက်တစ်ချိန်ဝင်ရမည့်
အခန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“တီချယ် နီတျာတျာ”

နောက်နားဆီမှ အသံကြောင့် တျာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့ကိုမြင်တော့ တျာ တစ်ယောက်သောသူကို သွားသတိရလိုက်မိသည်။

“ဪ ... သား၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီထဲက ကဗျာတွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်မဖော်တတ်လို့ တီချယ်၊ တီချယ် မြေကြည့်ပေးပါလား။”

တျာလက်ထဲကို စာရွက်ပြာပြာခေါက်လေး လာထည့်သွားတာမို့ တျာရင်တွေ ဆောင့်ခနဲသွားသည်။ စာရွက်အပြာရောင်လေးက တျာဘဝမှာ အမှတ်ရစရာတွေ များခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အတန်းချိန်တွေပြီးတော့ တျာ department ထဲက ကိုယ့်စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရွက်လေးကို ဖွင့်ဖတ်မိသည်။

• ပန်းပျိုးသူဟာ

ပန်းရဲ့အနားမှာ ပျံဝဲနေတဲ့
ပျားပိတုန်းလိပ်ပြာတွေကို
မနာလိုမဖြစ်ရိုး ထုံးစံပါ။

• ပန်းပျိုးသူဟာ

တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေတဲ့

လေနတ်သားရဲ့

မထိကလုတ် ထိခလုတ် နမ်းကြူမှုကိုလည်း

အရှေးမစိုက်တတ်ဘူး။

• ပန်းပျိုးသူဟာ

ပန်းလေး လဲကျခဲ့ရင်တော့

နှူးညံ့တဲ့နှလုံးသားနဲ့

ပြန်မတ်ပေးတတ်သူပါ ...

တံကယ်လို့များ ပန်းလေး သံသယရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ...

ရှင်ရင်သစ်သား

သေသွားကျောက်ဖြစ်

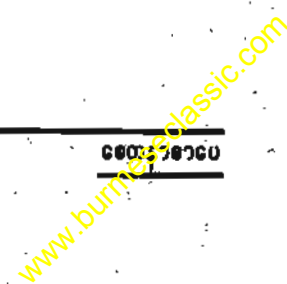
အပင်နံရက်ရဲ့

အထူးခြားဆုံးနာရီမှာ

အနက်ရောင်ခြေလေးချောင်း

သတ္တဝါကိုစီးလာတဲ့

ပန်းပျိုးသူရဲ့

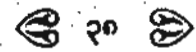
စစ်မှန်တဲ့နှလုံးသားကို

ပေါင်းစည်းခြင်း

သင်္ကေတအဖြစ်နဲ့

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရမှာပါ။

ကျား စာထွက်ကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး ရင်
တွေတဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ဒါ ... ဒါ ... ဒါမျိုးရေးတတ်တာ
မိုးလူပဲ။ သူ ကျားရဲ့အနီးအနားမှာ ရှိနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
ပြီးတော့ သူ့ကဗျာလေးကို အဖြေရှာနေမိသည်။ ပြီးတော့ အခန်း
ထဲက black board ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်လေးတွေရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကိုရှောပေါ့။

ကျားအနားမှာ ကြီးကြီးနု၊ ကြီးကြီးစုနဲ့ မေမေတို့
ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိတွေပစ်
လို့ ကျားကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေကြတဲ့ပုံ။

“ကျားကျား ... သမီးလည်း မငယ်တော့ဘူး၊ အခုဆို
တက္ကသိုလ်က ဆရာမကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

ကြီးကြီးနဲ့ရဲ့ စကားအသွားက ဘယ်ကိုရှေ့ရှုနေလဲ တျာ သိတာကြောင့် မပွင့်တပွင့် အပြုံးတစ်ခုကို ခပ်ပါးပါးလေး ခြေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် တျာ၊ မေမေတို့ တျာကို သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်စေချင်ပြီ”

မေမေကလည်း ကြီးကြီးနဲ့ စကားနောက်က သံယောင်လိုက်သည်။

“တျာ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တျာ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ၊ ပြီးတော့ တျာလို တစ်ခုလပ်မိန်းမကို ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

ကြီးကြီးစုက ခေါင်းအသာခါရင်း တျာစကားမှားကြောင်း သက်သေပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး တျာတျာ၊ တျာတျာ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ကျနေကတည်းက သူက မိသားဖသားပီပီ တျာကို ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ၊ တျာ အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးတဲ့ အကြောင်းလည်း သူသိပါတယ်၊ ကြီးကြီးစုတို့က တျာ

သဘောထားလေး မေးကြည့်ဦးမယ်လို့ပဲ စကားပြန်ထားတာ၊ အခု ဟိုဘက်က လောနေပြီ၊ တျာ စဉ်းစားပါဦး” “တော်ပါပြီရှင်၊ တျာ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး၊ တျာကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“သူက မိုးလူဆိုရင် တျာ သူ့ကိုလက်ခံမှာလား”

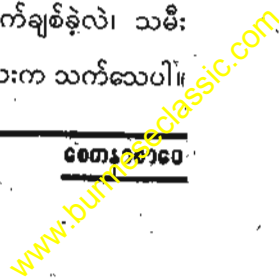
နောက်နားက မေမေရဲ့စကားကြောင့် တျာရင်ထဲ လှိုင်းကြွက်ခွပ်လေးတွေ ထ၊သွားသည်။ ဒါ ဘယ်တုန်းကမှ တျာ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့၊ မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ။

“ဟုတ်တယ် တျာ၊ သူ့ကြောင့် တျာ ဒီဘဝရောက်ရတာမို့ တျာဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ တာဝန်ယူပါရစေလို့ ပြောတယ်”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ တျာ တွေဝေခဲ့မိတဲ့ အမှားကြောင့်ပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီတာဝန်ကို သူ ယူစရာမလိုပါဘူး”

တျာ မျက်ရည်တစ်ဝဲနှင့် ငြင်းဆန်နေသည်။

“တျာ ... သူ့ကို သမီး ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ၊ သမီးရင်ဘတ်မှာ အမြဲထိုးထားတဲ့ ရင်ထိုးလေးက သက်သေပါ။

ပြီးတော့ သူလည်း သမီးကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ ခံစားလို့ရပါတယ်။ မေမေသမီးလေး စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေတာကို မေမေ မကြည့်ရက်ဘူး။ အရင်လို တက်ကြွတဲ့ ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ နီတျာတျာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေမေ ပြန်မြင်ချင်တယ်”

မေမေက ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာတာမို့ တျာလည်း မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်စက်တွေ ကျဲချနေမိသည်။

မေမေ ပြောသလို တျာက စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

အရယ်အပြုံး ကင်းမဲ့သွားသလို စကားလည်း နည်းသွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ နေရတာကို ပိုနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်လေ။

ရုတ်တရက် မကြာသေးခင်က တျာ လက်ခံရရှိထားတဲ့ ကဗျာလေးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်မိသည်။

“သူတို့ ဒီတစ်ပတ်တနင်္ဂနွေ မနက်ကိုးနာရီမှာ တျာတို့ အိမ်ကိုလာဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... တျာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

အားလုံးက တျာကို အံ့အားတသင့် ပြန်မေးကြသည်။ အဲဒီနေ့ တျာကို ဟိုဘက်က တရားဝင် လူကြီးစုံရာနဲ့ လာရောက်တောင်းရမ်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် တျာကို သူမတို့ ကြိုတင်အသိပေး နားသွင်းနေကြသည်ပေါ့။

“တျာ သိတာပေါ့။ သူ တျာဆီ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပို့ခဲ့တယ်လေ။ ရှင်ရှင်သစ်သား၊ သေသွားကျောက်ဖြစ်တဲ့ အပင်ရဲ့နံ့၊ အထူးခြားဆုံးနာရီမှာ အနက်ရောင်ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါကို စီးလာခဲ့မယ်တဲ့”

“ဟင် ... အဲဒါ ဘာကြီးလဲ တျာတျာ”

သုံးယောက်စလုံး နားမလည်ဟန် ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။

“ရှင်ရှင် သစ်သား၊ သေသွားရင် ကျောက်ဖြစ်တဲ့အပင်က အင်ကြင်းပင်ပဲ။ အင်ကြင်းရဲ့နံ့ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေပေါ့။ အထူးခြားဆုံးနာရီ ဆိုတာကတော့ ကိုးနာရီကိုပြောတာ၊ ကိုးဂဏန်းက ဂဏန်းတွေထဲမှာ အထူးခြားဆုံး မဟုတ်လား။ အနက်ရောင်ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါဆိုတာ သူစီးလာမယ့်ကားအနက်ကို ပြောတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

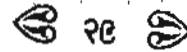

“ဟင် ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊
သူက ဘာလို့ ဒီလိုဟာမျိုး တျာ့ကို ပေးခဲ့တာလဲ”

“တျာ့က ကြီးကြီးနု စကားကြောင့် လတ်ဆတ်သော
အပြုံးတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်မိသည်။ တျာ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
တျာ့တို့ မညာပြိုင်ခဲ့ကြပုံတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“တျာ့တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက အဲဒီလို ပုစ္ဆာမေးခွန်း
တွေနဲ့ စ,ခဲ့ကြတာလေ”

တျာ့က မိုးလူနဲ့ ဇာတ်လမ်းအကြောင်း ပြန်ပြောင်း
ပြောပြနေသည့်အချိန်တွင် မေမေ၊ ကြီးကြီးနုနု၊ ကြီးကြီးစုတို့
သုံးယောက်စလုံး စိတ်ပါဝင်စားစွာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြ
သည်။ နီတျာ့တျာ့မှာ ဒီလိုထူးဆန်းပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့မှန်း အခုမှ သူမတို့သိခွင့်ရခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

သီရိဂေဟာအိမ်ရှေ့သို့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်(၉)နာရီ
တွင် အနက်ရောင် တိုယိုတာကော်ရိုလာကားလေးတစ်စီး ဆိုက်
ရောက်လာပြီး အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသော ခြံတံခါးမှ ခြံထဲသို့
ဆယ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော

သားအမိသားအဖလေးဦးကို အဆင်သင့်စောင့်နေကြသော အမျိုးသမီးသုံးဦးက ပျူငှာစွာ ဆီးကြိုနေသည်။

“လာပါ ကိုသီဟနဲ့ မနွယ်၊ လာ ... သားတို့လည်းလာကြ”

ဒေါ်နှင်းဖွေးက ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ ဧည့်သည်တွေအတွက် နေရာထိုင်ခင်းတွေကို ကျကျနန စီစဉ်ထားသည်။

မိုးလူကတော့ အိမ်ထဲကို ဝှေ့ဝဲကြည့်နေသည်။ တျာတျာနဲ့တူတဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရပါ။ သူ ဟိုမှာ ရှိနေတုန်း ကိုသွေးနဲ့ တျာတျာတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကွာရှင်းလိုက်သည့်ကိစ္စ ကြားကတည်းက သူ့ကြောင့်ဆိုတာ အတပ်သိပြီး သား။

တျာဆီ ပြန်ပြေးလာပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ခွဲချင်တာလည်း တားမနိုင်ဆီးမရ။ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်လာတော့ တျာတျာက မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ကျနေသည်။ သူကလည်း management နဲ့ပတ်သက်သည့် training centre တစ်ခုဖွင့်ဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။

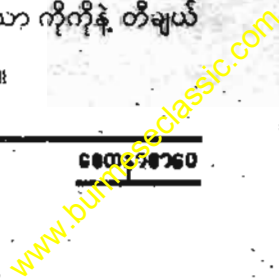
တျာအတွက် ခိုင်မာတဲ့အားကိုးရာ သူဖြစ်ချင်ခဲ့တာကြောင့်လည်းပါသည်။ ဒီအတောအတွင်း မေမေနဲ့ ဖေဖေကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ အပူကပ်ပြီး တျာကို ကမ်းလှမ်းခိုင်းခဲ့သည်။ ပထမတော့ မေမေရော ဖေဖေပါ အင်တင်တင်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြင်းပြတဲ့ သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြသည်။

“ဧည့်သည်တွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မှာပါ။ တျာတျာကလည်း ဒီက ကလေးကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ သူ မရှိဘူး။ ဒီကသားကို စာတစ်စောင် ပေးသွားတယ်။ သူရှိနေတဲ့ နေရာကို လိုက်ခုံပါလို့လည်း ပြောသွားတယ်”

ဒေါ်နှင်းဖွေးက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို မိုးလူကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

နေထူးက စာရွက်ကိုဖြန့်ဖတ်နေသော မိုးလူအနားတိုးကပ်ပြီး စာရွက်မှာရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်ကို လိုက်ဖတ်နေသည်။ သူက ဉာဏ်ရည်တူသလို အချစ်ချင်းပါတူသော ကိုကိုနဲ့ တီချယ်နီတျာတျာတို့ကို အားကျခဲ့သူ မဟုတ်လား။

“ဘုရင်မရဲ့တစ်စက်မြိတ်-
အမြတ်ဆုံးရတနာမမေ့ထိပ်
အစွန်းထွက်ရင်
ဝေးသွားလိမ့်”

“အန်တီ ... ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမနေလို့ ရမလားဟင်”
“ရပါတယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူပြီးသွားကြပြီဆိုတော့
လူကြီးတွေကို အသိပေးပြီး မင်္ဂလာရက်ရွေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊
မင်းပဲ တျာတျာဆီ အရောက်သွားပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ”
“ကျွန်တော်ပါလိုက်ခဲ့မယ် ကိုကို”

သူက ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကသူတို့
ကရက်နှင့် ထွက်သွားကြသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဦးသီဟ
နဲ့ ဒေါ်နွယ်နွယ် နားမလည်နိုင်ဟန် ကြည့်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို ကျွန်မတို့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါရစေ၊
မိုးလူတို့ တျာတျာတို့ ပြန်အလာကိုစောင့်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေးမှ ပြန်ကြပေါ့”

ဒေါ်နုနုရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်နွယ်နွယ် ခေါင်းညိတ်
လိုက်သော်လည်း မထွေးနိုင်မအန်နိုင် သိချင်လှသောမေးခွန်းကို
ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“နီတျာတျာက ဘယ်ကိုသွားလို့၊ မိုးလူက လိုက်ခေါ်တာလဲ
ဟင်။ နီတျာတျာက ဒီကိစ္စကို သဘောမတူလို့ အိမ်က
ထွက်သွားတာလား၊ ကျွန်မတို့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါ”
“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး မနွယ်ရယ်၊ နှင်းဖွေး ရှင်းပြလိုက်
စမ်းပါဟယ်၊ ဟိုသူခမိန်နှစ်ယောက်အကြောင်းကို”

ဒေါ်နုနုက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။

ဧည့်သည်တွေမလာသေးတာမို့ ဒေါ်နှင်းဖွေးက တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပညာပြိုင်ကြသော မိုးလူနဲ့ နီတျာတျာ
အကြောင်းကို အတိုချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

ဒီတော့မှ လင်မယားနှစ်ယောက် ဘီဝင်ကျသွားကြ
သည်။ မကြာမီ ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာကြ
ပြီး လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် အိမ်ထောင်နှစ်ခု ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်
လို့ မင်္ဂလာရက်ကို ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုကို ... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ၊ အဲဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကရော ဘာလဲ”

ညီဖြစ်သူရဲ့အမေးကို သူ ပြုံးပြီး အဖြေပြန်ပေးမိ

သည်။

“ဘုရင်ကို ဧကရာဇ်လို့ ခေါ်တယ်လေကွာ၊ ဘုရင်မဆိုတော့ ဧကရီပေါ့၊ ဧကရီဆိုတာ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ၊ တံစက်မြိတ်ဆိုတာတော့ ဧကရီရဲ့အိမ်ရှေ့ကို ဆိုလိုတာပဲ”

“ဒါဆို အမြတ်ဆုံးရတနာ မမေ့ထိပ် ဆိုတာကရော”

“အမြတ်ဆုံးရတနာက ရတနာသုံးပါးလေ၊ သုံးကိုရည်ညွှန်းတာပေါ့၊ အောက်ကစာကြောင်း အစွန်းထွက်ရင် ဝေးသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာကြောင့် သုံးနာရီထက် မကျော်စေနဲ့၊ ကျော်ရင်ဝေးသွားမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားတာပဲ”

“ဟာ ... ကိုကိုက တော်လိုက်တာ၊ တီချယ်ကလည်း တော်တယ်၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ်ကို ဘက်ညီတဲ့စုံတွဲပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... စကားကိုရမ်းမပြောနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ ပညာချင်းသာတူချင်တူမယ်၊ အချစ်ချင်းတော့ မတူဘူး၊ သူ ငါ့ကိုချစ်တာထက် ငါက သူ့ကိုပိုချစ်တယ်ကွာ”

“ဟား ဟား ... ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကိုကိုက ပိုချစ်တယ်လို့ပဲ”

www.burmeseclassic.com

မကြာမီအချိန်အတွင်း ဧကရီတို့အိမ်ရှေ့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဪ... မောင်လေးက မိုးလူဆိုတာ ထင်တယ်”

ဧကရီနဲ့ ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် အစ်မကြီးတစ်ယောက် ရဲ့အမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီကို နီတျာတျာ ရောက်လာသေးလား ခင်ဗျာ၊ ဧကရီရော ရှိလား”

“ဧကရီက ဒီမှာမနေတော့ဘူးလေ မောင်လေးရဲ့ အိမ်ထောင် ကျပြီး သူ့ယောက်ျားနဲ့ အတူနေတယ်”

“ဒါဆို သူနေတဲ့နေရာ ပြောပြပါလားဗျာ”

“သူက စမ်းချောင်းမှာနေတယ်၊ ဒုတိယထပ် တိုက်နံပါတ် (xx)မှာပါ။ မြေနီကုန်းကားဂိတ်ပြီးတော့ ပထမလမ်းသွယ် ထဲမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနက နီတျာတျာဆီက ပုန်းလာတယ်၊ သူ့ဆီလာရင် သူနဲ့ မောင်လေးတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ယူလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဗျာ”

“တကယ်လို့ အဲဒီပစ္စည်း မပါခဲ့ရင် သူ့ မောင်လေးကို တံခါးဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ အစ်မ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

နေထူးက နဖူးကြောတွေရှုံ့ပြီး စဉ်းစားနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေနေ သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တီချယ်ရဲ့ပဟောဠိကို ကိုကို့ မဖော်နိုင်တော့ ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ခဏနေတော့ ကိုကိုက အဖြေကိုသိသွားသည့်ဟန် ဖြင့် မျက်နှာက လမင်းပမာ ဝင်းပသွားပြီး ရွှေဂုံတိုင် ဗဟန်းသုံး လမ်းက ကန်တော်ကြီးပန်းခြံထဲသို့ ကားလေးချိုးကွေ့ဝင်လိုက် သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကို”

မိုးလူက အဖြေမပေးဘဲ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပန်း ပင်လေးတွေရောင်းသော နေရာကိုလျှောက်လို့ အိုးနဲ့ပျိုးထားသော နှင်းဆီတွေကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး စေ့စေ့ငုကြည့်ကာ မနီတနီ နှင်းဆီပွင့်လေး ပွင့်နေသော နှင်းဆီပျိုပင်လေးပါသည့် ပန်းအိုး

www.burmeseclassic.com

တစ်အိုးကို ဝယ်ယူပြီး လေလေးချွန်ကာ ကားကိုပြန်ကွေ့မောင်းလာသည်။

“ကိုကို ... ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဟိုရောက်ရင် မင်းသိရမှာပေါ့ နေထူးရာ”

ကိုကိုက သူ့ကိုမပြောချင်သေးတဲ့ပုံမို့ သူ အလိုက်သိစွာနှင့် ထပ်မမေးတော့။ သူ့ရှိသလောက်ဉာဏ်နှင့် စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဘာအဖြေမှမထွက်။

မြေနီကုန်းလမ်းဆုံကိုရောက်ပြီး ပထမလမ်းသွယ်ထဲ သူတို့ ချိုးဝင်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဧကရီအစ်မဖြစ်ဟန်တူသော အစ်မကြီးညွှန်လိုက်သည့် တိုက်နံပါတ်ကို လိုက်ရှာသည်။ ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ ကားကို တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ပါကင်ထိုးထားလိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“တျာတျာ ... သူလာပြီ”

ဧကရီအသံကြောင့် တျာ ဧကရီတို့တိုက်ခန်းဝရန် တာကနေ အောက်ကိုင့်ကြည့်မိသည်။ သူ ... မိုးလူ ... မတွေ့ရတဲ့ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလမှာ သူ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမသွားပါ။

ပြီးတော့ သူ့ဘေးနားက ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ တျာကို ကဗျာလာပေးသည့် physic မေဂျာက ပထမနှစ်ကျောင်းသားလေး။ မိုးလူမှာ ညီတစ်ယောက် ရှိသည်ဟု ကြားဖူးထားတာမို့ တျာ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် လွန်လွန်လေး ပြုံးမိသည်။

တိုက်နံရံဘေး တပ်ထားသော လူခေါ်ဘဲလ်လေးကို မိုးလူ နှိပ်လိုက်သည်။ slide door တံခါးလေး ပွင့်သွားပြီး သူ အမြင်ချင်ဆုံး မျက်နှာတစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ တျာက အရင်ကထက် အများကြီးပိုလှလာသည်ပဲ။ သူ တျာမျက်နှာလေးကို ရင်ခုန်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တျာ ပြောတဲ့ပစ္စည်း ပါလာလား”

တျာတျာက သူ့ကို ရဲရဲမကြည့်ဘဲ မေးနေသည်မို့ သူ့အသည်းတော့ နည်းနည်းယားသွားမိသည်။

“ဒီမှာလေ တျာ”

ဝယ်လာတဲ့ ပန်းအိုးကို တျာကိုပြတော့ တျာက နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပန်းအိုးတစ်လုံးပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူး တျာ၊ ဒါက မိုးနဲ့ပျိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပါ။
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိပါတယ်”

“ဟင်”

တျာက ပထမအံ့အားသင့်နေရာမှ နီတျာတျာ နှင်းဆီ
ပွင့်လေးကိုကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြီးသွားကာ တံခါးသော့ကို
ဖွင့်ပေးရင်း ...

“လူလည်”

လို့ တိုးတိုးလေးဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့အသံတို
လေးထဲမှာ အဆုံးအစမဲ့ ချစ်ခြင်းတို့ ပျော်ဝင်နေကြတာ သူ့ရင်
ဘတ်ကြီးက ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်ပဲ။

အသင်

၂၆-၁၂-၁၁

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် ၅၅၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ် သို့
ရေးသားပေးဖို့ နှိပ်ပါသည်။